

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

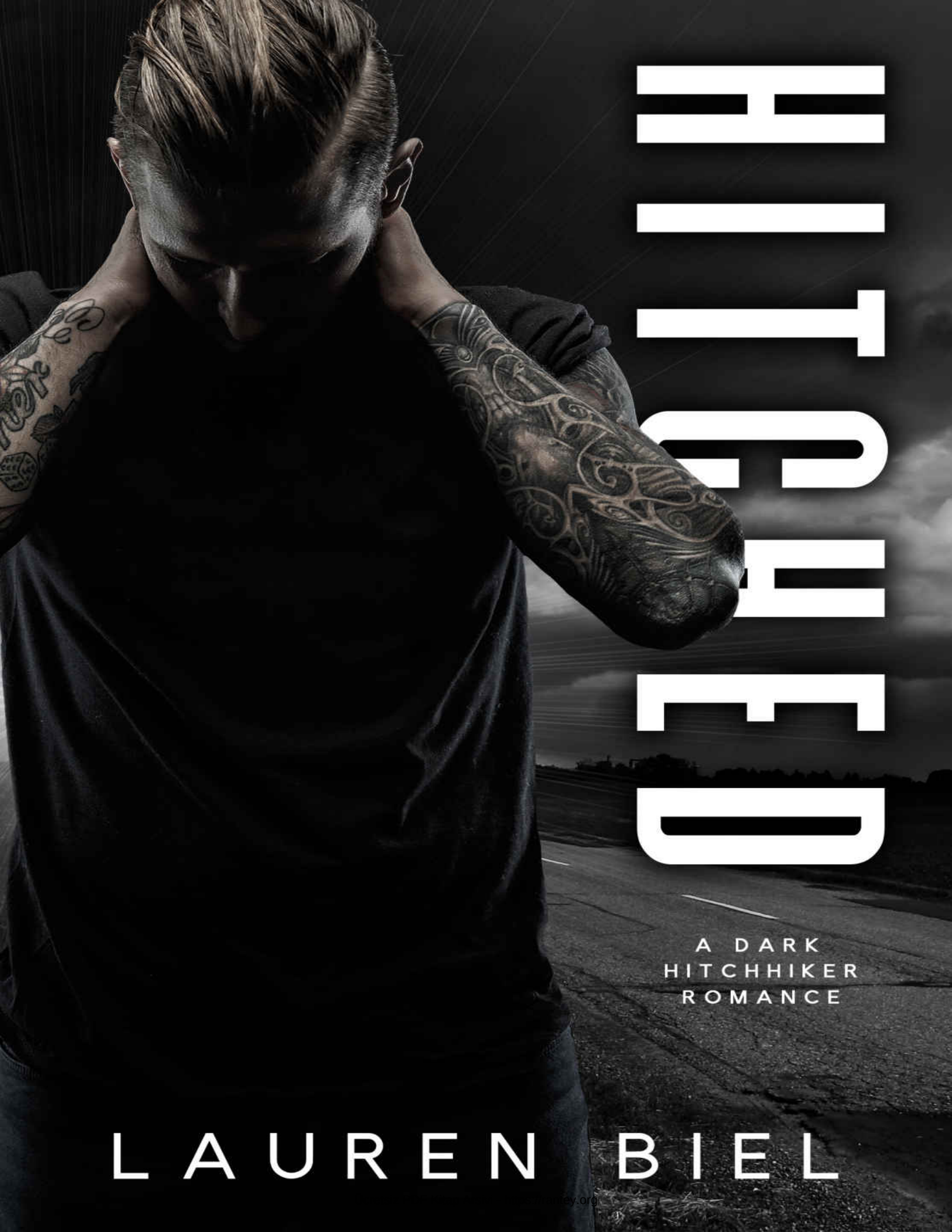
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A dark, moody movie poster for the film 'Hush'. The central figure is a man with short, light-colored hair, wearing a dark t-shirt. He has extensive, intricate tattoos on both arms, including a large, detailed design on his left forearm. He is looking down, with his hands resting on his neck. The background is a dark, cloudy sky over a road that stretches into the distance. The title 'HUSH' is written in large, white, stylized capital letters on the right side. Below the title, the text 'A DARK HITCHHIKER ROMANCE' is written in smaller, white, sans-serif capital letters. At the bottom, the name 'LAUREN BIEL' is written in large, white, sans-serif capital letters.

HUSH

A DARK
HITCHHIKER
ROMANCE

LAUREN BIEL

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Lauren Biel

ile evlendi

Telif Hakkı© 2023 Lauren Biel Tüm

hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bilgi dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz. depolama ve erişim sistemlerinde, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan kullanılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, olaylar ve vakalar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Library of Congress Cataloging-in-Publication Data

Hitched/Lauren Biel 1. baskı.

Kapak Tasarımı: Pretty in Ink Creations

İçerik Düzenleme: Şekersiz

Düzenleme İç Tasarım: Şekersiz

Düzenleme

Bu kitap ve yazar hakkında daha fazla bilgi için şu adresi ziyaret edebilirsiniz: www.LaurenBiel.com

İçerik uyarılarının tam listesi için lütfen LaurenBiel.com adresini ziyaret edin.

*Bu kitap, bir otostopçuya bir daha asla aynı şekilde bakmayacak olan tüm okuyucularına
adanmıştır*

İçindekiler

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Sonsöz](#)

[Lauren ile bağlantı](#)

[kurun Ayrıca Lauren](#)

[Biel Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında](#)

Birinci Bölüm

Lex

Yağmur üzerime yağarken tenimi bir ürperti kaplıyor. Gömleğim üzerime yapışıyor, su kumaşı vücuduma sıkıca bastırıyor. Korkunç ama geldiğim yerden daha iyi. Kaçtığım korunaklı dünyadan uzaklaştığım sürece bir kasırganın içinden bile geçerdim.

Her geçen dakika şiddetlenen yağmura rağmen yürümeye devam ediyorum. Verdiğim her kötü karar beni buraya, yolun kenarına, gecenin bir yarısına getirdi. Lanet bir fırtına sırasında.

Bir çift far daha üzerimden geçip gidiyor. Alay ediyorum, dudaklarıma yapışan su damlalarını dışarı veriyorum. Yine de kızgın olamam; ben de benim gibi birini almazdım - iri, sağlam, dövmeli, geldikleri kadar tehlikeli bir adam. Birden fazla kez akranlarımdan oluşan bir jürinin önünde bana söylendiği gibi, toplum için çok gerçek bir tehdit. Bu dünyada iki tür insan vardır: yolun kenarındaki bir yabancı için duranlar ve araba kullanmaya devam edenler.

Akılları varsa, sürmeye devam ederler.

Ne olursa olsun, bu fırtınada yol kenarında olmak hapishaneden daha iyi. Hücremden dışarıda olacağım anlamına gelse tsunamiye bile katlanırdım.

Kaçtığımda ayrıcalıklarımı *yeni* geri almıştım. Bana verdikleri yeni özgürlükle biraz asırıya kaçmış olabilirim. Bir santim yerine koca bir metre almış olabilirim ama ben hep böyleydim. Benim gibi adamlar özgürlüğü hak etmez ama peşinden koşarız.

Başka bir araba geçiyor, geçerken çamur ve sağanak bir su sesi çıkarıyor. Gözlerimi sıkarak kapatıyorum ve bize terapide öğrettikleri gibi kendimi merkeze almaya çalışıyorum. Hapishanede öğrendiğim *tek* faydalı şey kontrol edemediğim şeylerle nasıl başa çıkacağımdı. Ama şimdi kontrolü kaybetmekten nefret ediyorum. Beni ilk başta hapishaneye düşüren öfkeyi körüklediğinde bunu pek umursamadım. Kontrolümü kaybetmem, bir başkasını becermeye çalışan bir mahkûmu öldürmeme neden olduğunda da umursamadım. Duvara yapışmış adam umurumda bile değildi. Rıza da benim için hiçbir zaman önemli olmamışken nasıl umursayabilirdim ki? Ama beni bıçaklamıştı ve bu, herifi pantolonunu indirirken yakalamak için bir fırsattı - gerçek ve mecazi anlamda. Beni ya da onu boğmak için kullandığım beyaz tişörtü fark edemeyecek kadar önündeki yemekle ilgileniyordu. Son nefesi benim için hiçbir şey ifade etmiyordu çünkü ben zaten bir müebbetliktim.

Hapishane hayatının en güzel yanı, her şeyin serbest olmasıydı. Cezalarımı sürekli yenilerini ekliyorlardı ama yine de onlara verecek sadece bir ömrüm vardı. Hapishanede döktüğüm onca kan aslında bedavaydı. Yaptığım hiçbir şey bana bir şeye mal olmadı. Küçük kaçışımın bile bir önemi yok.

Onlar beni tekrar yalnızlığa itmeden önce, sadece berbat zihnim bana eşlik ettiği sürece bunun tadını çıkaracağım.

Ve berbat bir durum.

Selena

Parmaklarım direksiyona çarpıyor. Öne doğru eğilip, sileceklerin vızıltısı geçtikten sonra yağmur ön camımı tekrar kapatmadan önceki milisaniyeyi görmeye çalışıyorum. Yağmurda araba kullanmaktan nefret ediyorum, özellikle de böyle bir sağanak olduğunda. Sileceklerim yetişemiyor, tabelalardan ve ışıklardan gelen parıltı gözlerimi bozuyor. Yoldaki çizgiler yağmurla kaplı asfaltla karışmadan geceleri görmek benim için zaten zor.

Acil durum ışıklarımı yakıp kenara çekiyorum. Bu hızla gidersem, gece vakti otoyolda körlemesine araba sürerken kendimi öldürteceğim. Arabayı kapatıyorum ve neredeyse sessizlik içinde oturuyorum. Sessizliği sadece arabaya çarpan şiddetli yağmurun şıptısı bozuyor. Camlara ya da arabanın metal çerçevesine çarptıkça farklı sesler çıkarıyor, neredeyse müzik gibi.

Sis kaputtan tırmanıyor, ön camı pençeliyor. Cama bir vuruş geliyor ve dikkatimi yolcu tarafındaki cama veriyorum. Bu ses kesinlikle yağmur sesi değil. Çok gürültülü ve maksatlı. Kalbim birkaç atış atlıyor ve boğazıma tırmanıyor.

Rüzgâr yön değiştiriyor, yağmur yön değiştiriyor ve işte o zaman arabamın dışındaki gölgeyi görüyorum. Dev el tekrar camıma vuruyor. Konağı kapatıyorum ve camı sadece bir santim indiriyorum. Bu kadar küçük bir boşlukta bile yağmur camdan aşağıya ve koltuğa doğru yol buluyor.

"Yardımcı olabilir miyim?" Sağanak yağmura karşı sesleniyorum.

"Beni bir sonraki çıkışa bırakabilir misin?" diye sorar gölge.

Etrafıma bakıyorum. Yol bomboş, gözlerimin indiği her yerde derin yağmur suyu havuzları var. Dışarıyı berbat. Akıllı ya da nazik olmak arasında kaldım, ona cevap vermedim. Yağmurda mahsur kalsaydım birinin bana yardım etmesini isterdim. Gök gürültüsü beni zıplatıyor.

"Hanımefendi, istemiyorsanız sorun değil," diyor gülümseyerek. Gecenin karanlığında tek görebildiğim beyaz dişleri ve sırsıklam olmuş, açık renkli gömleği. "Zamanınızı harcadığım için üzgünüm. Dikkatli sürün." Arabanın tavanına vuruyor ve uzaklaşıyor.

Derin bir nefes alıyorum ve farlarımın fırtına gibi kesilen ışıkları arasında ilerleyişini izliyorum. Zayıf ışıkları bana onun hakkında biraz daha bilgi veriyor: iri bir adam. İri yarı, gerçekten, kaslarını saran dayanıksız, ıslak bir kumaş. Silecekler bir kez daha geçerken öne eğilip onu izliyorum.

Yapma, kendime hatırlatıyorum.

Ceketi bile yok, diye karşılık veriyorum. Vücuduna yapışmış kısa kollu gömleğinden başka bir şey yok ve bir süredir yolda başka araba da yok.

Hayır, Selena, bunu aklından bile geçirme.

Kalbimin tellerini çekiştiriyor. *O kadar kötü biri olsaydı, çekip gitmezdi*, diye kendimle rasyonalize ediyorum. Emniyet kemerimi çıkarıyorum, eğiliyorum ve kapıyı açıyorum. Su tenime saldırırken rüzgâr elimi geri itiyor. Kapıyı açık tutmak için mücadele ediyorum.

"Hey!" diye seslendim. Arkasını dönmeyince kornaya basıyorum.

Duruyor, arkasına bakıyor ve soğuk yağmur tenimi ıslatırken sonsuza kadar sürecekmış gibi gelen davetimi düşünüyor. Arabama doğru yöneldi. O gelmeden kapıyı kapatıp kilitlemek istiyorum ama kararlıyım. Kapıyı çoktan açtım ve onu içeri davet ettim. Kapıyı açıp eğildiğinde rüzgârın basıncı kapıya yansıyor. Kubbe ışığı hafif bir parlaklık yayıyor ve onu daha fazla görebiliyorum. Belki de

Kırklı yaşlarında. Yakından bakınca, boyu beni arabaya doğru eğilen dev bir gölge olduğu zamankinden daha çok korkutuyor.

Tereddütlü görünüyor, belki de ondan daha genç olduğum içindir. Eğer o kırklarındaysa, ben onun yarısı yaşındayım. Belki de bu kadar genç biriyle arabaya binme fikrinden hoşlanmıyor.

"Bundan emin misin?" diye soruyor.

Dolgun dudaklarının bir gülümsemeyi gizleyişine odaklanıyorum. Sertçe yutkunuyorum ve başımı sallıyorum. Hiçbir şeyden emin değilim. Bu ben değilim.

Oturdu, yolcu koltuğunu doyurdu. Anında pişmanlık hissettim. Bu yeni bir araba ve ben bunu hiç düşünmemiştim. Sırılsıklam olmuş koltuğa baktığımı fark edince "Özür dilerim," diye fısıldıyor.

"Sorun değil," diyorum elimden geldiğince sakın bir şekilde.

Fırtına gibi kokuyor; küçük alanı dolduran ıslak, kirli bir koku. Emniyet kemerini bağlayıp hamlemi beklerken mavi gözlerini bana diyor. Yaptığım şey yüzünden çenem gerginlikle sıkılıyor. Bu bana yanlış geliyor ve onun yakışıklılığı bunu daha da kötüleştiriyor. Ona benzeyen biri neden fırtınanın ortasında otoyolda yürüsün ki? Hangi cehennemden geldi bu adam?

"Gidiyor muyuz?" diye sorarak beni panik halimden kurtarıyor.

Etrafıma bakıyorum ve arabayı vitesle takmak gibi basit hareketlerle boğuşuyorum. Ayağımı frenlerden bile çekemiyorum. "Gerçekten göremiyorum," diyorum. "Bekleyebilir miyiz?"

Arkamıza bakarken gözleri dalıyor. "Ben sürebilirim," diyor ve emniyet kemerini çözüyor.

Başımı sallıyorum. Arabanın kontrolünü bir yabancıya vermek kötü bir fikrin tanımıdır. Arabaya girmesine izin vererek zaten güvenliğimi tehlikeye attım, bu yüzden lanet olası anahtarları teslim etmeyeceğim.

Bir nefes üflüyor ve bir eliyle alnına yapışan ıslak saçlarını siliyor. "Tanrım, bunu yapmak zorunda kalmak istemezdim."

Kelimeler dudaklarından dökülür dökülmez kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Tüylerim diken diken oluyor. Beynim ne olduğunu anlayamadan vücudum paniğe kapılırken çevresel görüşüm beyaz bir bulanıklığa dönüşüyor. Bir elini saçlarının arasından geçiriyor ve saç çizgisinin hemen altında kurşun deliği olan bir kafatası dövmesini ortaya çıkarıyor.

Kafamın içinde alarm zilleri çalıyor.

Adam eğiliyor ve pantolonunun arkasından bir şey çıkarıyor. "Ya sen sürersin ya da ben sürerim," diyor sakince. Daha önce hiç bu kadar yakından görmemiş olsam da, elindeki uğursuz silahı görmemek mümkün değil, ama ben kapı koluna uzanana kadar bana doğrultmuyor. "Aptalca bir şey yapma, güzel kız." Sesi yumuşak, neredeyse şehvetli. Paniklemiyor ama sakın tavrı beni panikletiyor.

Elimi koldan çekip kucağıma koyuyorum. "Şimdi sür."

İkinci Bölüm

Lex

Yüzündeki korku, yaptığım ve yapmak zorunda kalacağım şey hakkında bir an suçluluk hissetmeme neden oluyor. Bir pisliğin arabasını çalıp onu yolun kenarında -muhtemelen ölü-bırakmayı umuyordum ama hayır, kendimi tatlı yüzlü genç bir kızla arabada buldum. İdeal bir durum değil ama olan oldu. Kızın cinsiyetinin yapmayı planladığım şeyi etkilemesine izin vermeyeceğim. Her şey harekete geçti ve artık geri dönüş yok.

Buraya gelirken basit bir soygundan çaldığım tabancayı tutuyorum. Biraz para bulmayı umuyordum ama bu da işimi görür. Öyle ya da böyle bana para kazandıracaktı. Silahlı soygun, uzayıp giden suçlar listemdeki bir başka madde olacaktı. Bu hızla giderse, önümüzdeki hafta onlardan bir tomar olacak ve onlardan aktif olarak kaçınmaya hiç niyetim yok. Bu noktada ben buyum işte.

Bir suçlu.

Elleri direksiyonda titriyor. Sol yüzük parmağında bir elmas var. Dudaklarımı sıkıyorum. Evli mi? Hayranlık uyandırıcı. Bir yanımda bu kızın kocasını dul bırakmak zorunda kalmayacağımı umuyor ama diğer yanımda bunu umursamıyor. Herkes benim özgürlüğe giden yolumda bir basamak. Kim olduğu umurumda değil. Bu kızın ya da lanet olası kocasının kim olduğu umurumda değil.

"Nereye gidiyoruz?" diye soruyor. Sesi o kadar kısık ki, sestem neredeyse duymuyorum.

Yağ

mur. "Güneye doğru sürmeye devam et."

"Yapamam." Gözleri büyüyor ve ağzından nefesler fışkırıyor. Yüzündeki korku benden gelmiyor, ki bu hiç mantıklı değil. Bu farklı bir şey.

Dikiz aynasından sarkan mor tavşan ayağına bakıyorum ve yağmurdan onun duyamayacağı kadar alçak sesle kıkırdıyorum. Bugün onun şanslı günü olmadığı kesin. "Başka seçeneğin yok. Neden bu kadar korkuyorsun, tavşan?"

Gözleri benimkilere kayıyor ve ben de onun iyi şans tılsımına doğru başımı sallıyorum.

"Anlamıyorsun..." Sanki kucağında silah olan adama kendini açıklamak istemiyormuş gibi başını sallıyor, ki haklı da.

"O zaman anlamamı sağla!" Sesimi yükseltmem onu daha da titretiyor ve araba yolda savruluyor. Başımı tekrar salladığında eğilip elimi boğazına götürüyorum. Sıcak tenim onu sarınca ciyaklıyor ama sıkıyorum. "Sana bir kez daha soruyorum tavşan. Neden korkuyorsun? Benden başka." Avucumun içinde kendini çok küçük ve savunmasız hissediyor.

Koyu renk gözleri açılıyor ve titrek bir nefes veriyor. "Beni öldürecek," diye fısıldıyor. Kelimeler dudaklarından dökülürken, sanki onları söylemek canını acıtıyormuş gibi.

Çenem titriyor. Bu kız bu kadar korkutan kim? Yanındaki kaçak suçludan daha çok kimden korkuyor?

Kendime neden orada olduğumu hatırlatıyorum. Onun özel hayatı benim için önemli değil. "Benim sorunum değil. Sana söylediğim yere gideceksin, sonra gitmekte özgür olacaksın."

Yutkunurken boğazı avucuma çarpıyor ve bakışlarını önündeki yola çeviriyor.

"İşte iyi bir kız." Elimi çekiyorum ve parmaklarımın boynundan aşağı inmesine izin veriyorum, çekilmeden önce neredeyse göğüslerinin kabarıklığına ulaşıyorum. Bu anı çalmadan edemiyorum. Bir kadına dokunmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki. On yıl öncesine göre daha fazla kontrol sahibi olduğum için şanslı. O zaman yolculuk çok daha farklı geçebilirdi. Ve çok daha iyi hissederdim.

Selena

ÇOK FENA SIÇTIM. Lanet arabama girmesine izin vermemeliydim. O bir şeyden *kaçıyor* ama benim *de* eve, bir şeye kaçmam gerekiyor. Gösterge panelindeki saat, uğursuz bir şekilde dokuza doğru ilerliyor.

Telefonum çalıyor ve ekranda onun adı beliriyor. Parmaklarım aramayı görmezden gelmek için acele ediyor ama yanımdaki adam bileğimi tutuyor ve cevaplama düğmesine basıyor. Ona bakıyorum ve başımı sallıyorum. Bileğimi daha sert sıkıyor.

"Selena?" Ses arabanın hoparlöründen yükseliyor. Korku içinde donup kaldım. Yanımdaki adam yanağıma beni sarsacak kadar sert bir tokat atıyor ve ben sadece kocamın onu duymamasını umabiliyorum.

"Merhaba... merhaba, kusura bakmayın, yağmur yüzünden telefon çekmiyor," diyorum, boğazım düğümleniyor. "Neden evde değilsin?"

"Yağmur yüzünden kenara çekmek zorunda kaldım. Önümde hiçbir şey göremiyordum."

"Bunun doğru olmadığını biliyorsun. Telefonundaki takip cihazını izliyorum. Yanlış yöne gidiyorsun." Sanki ondan kaçacağımı düşünüyormuş gibi sözlerinin içinde suçlamalar gizleniyor. Bunu asla yapamam.

Adamın yüzü gerildi. Telefonumu gösterge panelindeki yuvasından alıyor, yere bırakıyor ve botunun altında eziyor. Olayın ağırlığı bana çarptığında ağzım açık kalıyor.

"Takip mi ediyorsun?" diye soruyor başını sallarken, ki bu beni silah zoruyla tutan bir adam için gerçekten çok yargılayıcı.

"Karışık bir durum."

Bakışlarını indirmeden önce bana bakıyor. "Sür, tavşan." Silahının namlusuyla ileriye işaret ediyor.

Tavşan mı? Bana öyle demesinden *nefret ediyorum*. Ondan bir lakap istemiyorum. Ona bağışlamak ve bana Selena demesini ya da hiçbir şey dememesini söylemek istiyorum ama ağzımı açtığımda kelimeler boğazımda düğümleniyor. Güçlü çenesine bir göz atıyorum ve bu isimden nefret ettiğimi söylesem de muhtemelen umursamayacağını fark ediyorum. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum ama anlayışlı bir tipe benzemiyor. Hayat tercihlerimden dolayı beni yargılayan bir psikopata benziyor, ama kaçtıkları şeyden kaçmak için bir kadını arabasıyla kaçıran ben değilim.

Üçüncü Bölüm

Lex

Beni aldığı yerin yaklaşık bir saat güneyindeki köhne bir motelin otoparkına girerken kız tırnaklarını çiğnemeyi bırakmıyor. Hava karanlık ve yağmur dinmek bilmiyor. Yağmurun ritmik sesi ve tırnaklarının dişlerine sürekli vurması beni deli ediyor. Bu noktada, aralıksız gürültüyü sona erdirmek için parmaklarını kesmek istiyorum.

"Tanrı aşkına, dur!" Bağıriyorum. Elini yavaşça yüzünden çekip tekrar direksiyonun üzerine koyuyor.

Teşekkürler.

Tabancayı eşofmanımın arkasına sokuyorum ve tişörtümün altına saklıyorum. Arabadan indiğimiz anda yağmur yağmaya başlıyor. Ucuz vinil tentenin altına girdiğimizde, onu kendime çekiyorum, eğiliyorum ve kulağına fısıldıyorum. "Aptalca bir şey yapma, tavşan."

"Bana öyle demeyi kes," diye sert bir fısıltıyla çıkışıyor.

"Devam et, tavşan. Atla." Yan tarafını çimdikliyorum ve yanakları kızarmış bir halde aceleyle bir adım atıyor. Onun benimle uğraşmak istediğinden daha fazla ben de onunla uğraşmak istemiyorum. Onu öldürüp arabasını almak daha kolay ve sessiz olurdu. Cesedini bulana kadar ben Meksika'da olurum.

Henüz beni o noktaya getirecek bir şey yapmadı, ancak bu asla tamamen masadan kalkmaz.

Lobiye giriyoruz ve tepemizde bir zil çalıyor. Duvar kâğıtları duvarlarda tutunmaya çalışıyor ve hâlâ sağlam olanları da küften simsiyah olmuş. Selen'a ya bakıyorum. Daha önce hiç böyle bir çöplükte bulunmadığı belli. Tanrı aşkına, üzerinde hafif nemli bir ceket ve pantolon var. Temiz ve profesyonel görünüyor. Ben kesinlikle öyle değilim.

Arka odadan paytak paytak yürüyen yaşlı bir adam çıktı. Gözleri aramızda geziniyor. "Size yardımcı olabilir miyim?" diye soruyor gri kaşlarını çatarak.

"Bu gece için bir odaya ihtiyacımız var," diyorum.

"Pekala. Sadece fotoğraflı bir kimliğe ve kredi kartına ihtiyacımız var."

"Bir odaya ihtiyacımız var." Kolumu beline doladığımda sesimi alçak ve yumuşak tutuyorum. Dokunuşumla dudakları geriliyor ve umarım burada kendi isteğiyle bulunmadığını fark etmez. Ellerimde bu kadar çabuk bir ölüme daha ihtiyacım yok.

Adamın yüzünde anlayışlı bir ifade belirliyor ve onun yanakları da en az onunki kadar kızarıyor. "Oh, o tür bir oda." Başını çevirip arka odaya doğru bakıyor. "Nakit seksen dolar yeter," diyor cilveli bir gülümsemeyle. Gözleri kızın vücudunda geziniyor ve açlıkla dolup taşıyor; gözlerini oyup ona kızın dışında yiyecek bir şeyler vermek geliyor içimden.

Boğazımı temizliyorum. Selen'a cüzdanını çıkarmayınca yan tarafını tekrar çimdikliyorum. Küçük bir gıcırta çıkarıyor ve çantasından para çıkarıyor.

Adam başını eğiyor. "İyi misiniz, bayan?"

Belini kendime yaklaşıtıyorum.

Adama samimiyetsiz bir sırıtışla bakıyor. "Evet, sadece gerginim. Buraya ilk kez geliyorum." "Umarım son olmaz," diyor adam iğrenç bir gülümsemeyle.

Tırnaklarımı böğrüne batırıyorum. Kız yanlış bir şey yapmadı ama adam domuz gibi davranıyor. Genel anlamda ben de çok iyi sayılmam ama en azından onun kıvrımlarını incelemek için biraz zaman ayırıyorum.

Koyu renk saçlarını geriye tarayıp birkaç tutamını kulağının arkasına sıkıştırdığında, yeni ortaya çıkan boynunda morumsu pembe bir renk fark ediyorum. Dudakları gergin ve çenesi gergin. Çok rahatsız görünüyor, ki sanırım normal insanlar için iradeleri dışında alıkonulduklarında verdikleri normal bir tepki bu.

Biz lobiden çıkarken yağmur asfaltı dövmeye devam ediyor. Hafif pıtırıtılarının altında uğursuz bir sessizlik var. Yağmurun altında ağır bir sessizlik. Havaya karşı kendini hazırlıyor ve aceleyle ilerliyor, gözleri bir numaralı kapıdan diğerine dalıyor, ta ki geceyi geçireceğimiz odanın önünde durana kadar. 306. Altı eksik ama bir zamanlar var olduğu belli. Geride kalan kirli hatlardan anlayabiliyorum. Kapıyı açıp onu içeri alıyorum.

Parmakları burnunu kapatmak için hareket ediyor ve onu suçlayamam. Bayat sidik kokulu bir buket bizi karşılıyor ve çarşaflar son on yıldır aynı çamaşır makinesinden geçirilmiş gibi görünüyor. Yırtık yorgan muhtemelen 1963'ten beri orada, ama çarpık şifonyerin üzerindeki televizyon daha yeni bir model gibi görünüyor. Halının üzerindeki lekeler, bu bok çukurunun inşa edilmesinden bu yana geçen uzun yıllar boyunca birikerek on yıllar arasındaki boşluğu dolduruyor. Bir hamam böceği süpürgelik boyunca ilerliyor. Duraksıyor ve Selena'nın zengin kahverengi gözlerinde sergilenen aynı dehşetle onu değerlendiriyor gibi görünüyor.

Yüzündeki ifadeye ve dudağının kıvrılmasına bakılırsa, daha önce hiç böyle bir motel odasında kalmamış. Korkunç çiçek desenleriyle kaplı cızırtılı yorganın üzerine uzandım. Ne tür bir yatak olursa olsun, hücremdekinden daha iyi olmalı. Arkama yaslanıp yatak başlığına yaslandığımda şilte yüksek bir gıcırta çıkıyor.

"Sorun ne, tavşan? Senin standartlarına uygun değil mi?" Soruyorum ama zaten biliyorum. Bu kız üç yıldızdan daha düşük bir yerde hiç gece geçirmede, bundan eminim. Eğer gerçekten zorlanıyorsa, kendini iki yıldızlı bir yerde bulmuş olabilir, ama kesinlikle bu değil. Böyle bir yere tek bir yıldız verilebileceğinden bile emin değilim.

İç çeker, ceketini çıkarır ve bir kancaya asar. Metal duvardan kopar ve pahalı blazer ceketini kirli zemine düşürür. Titreyen eliyle çok sevdiği haute couture parçasını alıyor ve sanki sadece ona bakmaktan hastalık kapacakmış gibi kendinden uzak tutuyor. "İğrenç," diye fısıldıyor.

"Süslü küçük gösteri tavşanı," diyorum gülerek.

Gözleri bana dikildi ve kısıldı. "Siktir git." Kelimeleri tükürürken, kaşları patlamasına şaşırarak çatıldı. Belli ki bir süredir boğazında düğümlenmiş. Onun hayal kırıklığı beni bir anda sertleştiriyor. Tanrım, kızgınken çok tatlı görünüyor.

Pantolonumun önünü düzeltiyorum. Beni sert görmesini istemiyorum, çünkü korkarsa ... böyle pişman *olmayacağım* bir şey yapmaktan kendimi alıkoyamayacağım. Onun yanında uslu durmaya çalışıyorum ama sicilimin de gösterdiği gibi uslu durmak hiçbir zaman güçlü yanımdı olmadı. Neden iyi olmaya çalıştığımdan bile emin değilim. Ne önemi var ki?

Boktan bir anne babam vardı - uyuşturucu bağımlısı bir fahişe bir anne ve sperm donörü bir baba. Onu tanımıyor olabilirdim ama eğer annemi siktirse, muhtemelen o da sikilmişti. Yürümeye başladığımdan beri sisteme girip çıktım. Acıdan başka bir şey bilmedim.

Ve ben acıdan başka bir şey vermedim.

Banyoya giriyor ve orada bir şey için ciyaklıyor. Neyle uğraştığını görmek için ayağa kalkıyorum ve tezgahın üzerinde kullanılmış bir prezervatif görüyorum. Bu konuda ona hak veriyorum. Oldukça iğrenç ama hapishane lavabosunda yatan bir adamın bağırsaklarını da görmüştüm, yani Aslında ürkütücü bir şekilde benziyor, ama bağırsaklar boşalmak yerine kanla doluydu.

Göğsüme doğru geri çekiliyor, bedenim onun hareketini durdurduğu anda çırpınıyor. Kapana kısılmış bir panikle sıçrayarak uzaklaşıyor çünkü ileri gitmek tehditkâr prezervatifle yüzleşmek anlamına geliyor. Gözleri banyodan bana doğru gidip geliyor, sanki hangisinin daha itici olduğunu anlamaya çalışıyor. Onu kenara itmek için bir kolumu beline doluyorum ve sarsılıyor.

"Rahatla," diye fısıldıyorum. "Şimdi gerçek bir tavşan gibi zıplıyorsun." Onu itip geçiyorum ve tuvalet kâğıdının ince kenarını parmaklarımın arasında kavırıyorum. Ben çektikçe paslı tutucu protesto edercesine gıcırıyor. Parmaklarım için bir bariyer oluşturacak kadar çektikten sonra prezervatifi çöpe itiyorum. "Her şey daha iyi," diyorum başımı sallayarak ondan uzaklaşırken.

Yüzündeki şaşkın ifade hâlâ duruyor. Hapishanede bundan çok daha kötü şeyler gördüm ve beni heyecanlandırmak için küçük bir prezervatiften daha fazlası gerekecek.

Yeni ameliyata girmiş bir cerrah gibi banyodan çıkıyor, çevresiyle her türlü temastan kaçınıyor. Burnumun kenarını ovuyorum. Çok yorgunum. O da öyle olmalı.

O kadar yıpranmış görünmesine rağmen, yine de yersiz görünüyor. Bir çöplüğün ortasında büyüyen bir gül gibi. Güzel ama çöplerle çevrili. Ben arkamdan tabancamı alıp yatağa girmeden ve sert örtüleri üzerime çekmeden önce kalçama götürürken o çürük sandalyeye tünüyor. Kollarını meydan okurcasına göğsünde kavuşturuyor.

"Gel bakalım." Orta boy yatağın diğer tarafındaki battaniyeyi kaldırıp ona doğru hareket ettiriyorum. Battaniyeyi katlıyorum, çiçek desenlerinden birinin tam ortasındaki açık lekeyi fark etmemesini umuyorum, sanki bunu kim yaptıysa tam onu hedef almış gibi.

Dikkatini bana yönlendiriyor, omurgası iki katı uzunluğunda görünene kadar dikleşiyor. "İmkânı yok," diyor başını sallayarak.

"Sana sormadım. Bu bir soru değil." Sesimi yükseltiyorum. "Gitmeye çalışırsan başka nasıl bileceğim?"

Alay ediyor.

"İstersen av sezonu olabilir, küçük tavşan." Kalçamdaki silaha uzanıyorum ama çekmeme gerek yok.

Uzun bir nefes veriyor, sandalyeden kalkıyor ve sanki bir tabutun içine giriyormuş gibi yatağa tırmanıyor. Bir kıkırdamaya karşı koyuyorum. Hapishanede bir gece bile dayanamazdı. Tek bir gece bile. Her bir deliğini gizli kaçak mallar için aramadan önce güzel küçük kıcını soyduklarında girişte felç geçirirdi. Bu fikre sırtıyıyorum ve vücudunu arayan benmişim gibi davranıyorum.

Benden olabildiğince uzakta yatıyor, bana dokunmamak için neredeyse yatağın kenarından düşüyor. Çatlak ve lekeli tavana bakıyor, kollarını karnının üzerinde kavuşturmuş, sanki kendi cenazesinin provasını yapıyor. Gözünün kenarından bir damla yaş süzülüyor. Gözyaşlarının ne için olduğunu merak ediyorum.

Oda mı? Durum mu? Yoksa onu evde bekleyen şey mi?

Selena

ODA beni rahatsız ediyor ve yanımdaki adam beni iğrendiriyor ama aklımı kocamdan alamıyorum. Bluzumun kolunu kaldırıyorum ve sağ bileğimdeki acı veren morluğu ovuyorum. Yabancı eğilip bir kolunu bana doğru uzatıyor ve karnım boyunca uzanan çürüğü sıyrınca irkiliyorum. Bileğinden tutup itmeye çalışıyorum ama ben yapamadan beni kendine çekiyor. Vücudum geriliyor, ensemdeki tüyler diken diken oluyor. Bir an için benimle uyumaya çalışacağından endişeleniyorum ama kasıklarımı bedenimden uzak tutuyor.

Onunla aynı yatakta olmaktan nefret ediyorum ama ondan korkmam gerektiği kadar da korkmuyorum. Asıl şeytan evde bekliyor. Bu macera ölümle sonuçlanmazsa, eve dönüşümle sonuçlanacak. Bryce beni öldürecek.

En azından yanımdaki adam kocamın aksine hızlı davranırdı.

"İyi geceler. Tahtakurularının ısırmasına izin verme," diyor kıkırdarak. O ürpertici sürüngeleleri düşününce ürperiyorum.

"En azından bana adını söyleyecek misin?" Yakın zamanda uyuyamayacağımı bilerek soruyorum, özellikle de şu anda üzerimde gezinen hayali böcekler varken. Ya da gerçek böcekler. Gerçek olanlar daha makul görünüyor.

"Elbette," diyor. Uyku sesini noktılıyor. "Sadece bu gece değil. Git uyu, Selena. Yarın uzun bir yolculuğumuz var."

Nasıl uykuya daldığımı ya da ona ne zaman sarıldığımı BİLMİYORUM ama uyandığımda vücuduma değen sıcaklığın ona ait olduğunu fark ettiğimde yerimden sıçıyorum. Panik beni derinden sarsıyor ve yataktan fırlıyorum. Nefes nefese ceketimi kaptdığım gibi kapıya koşuyorum. Dışarı çıkarsam ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok ama bu fırsatı kaçıramam. Bu benim tek şansım olabilir.

Metalik bir ses çınlıyor ve elim hâlâ kapının kolunu sıkıca kavrarken duruyorum. Arkama bakıyorum ve onun karanlık ve tehlikeli bakışlarıyla karşılaşuyorum. Tabancasını bana doğrultmuştu.

Ondan kaçabileceğimi düşünmekle aptallık ettim. Sinüs enfeksiyonu olan üç fil, paniklediğimde benden daha sessiz nefes alır ve muhtemelen yataktan çıkarken de daha gizlidirler.

Midem korkuyla çalkalanıyor ve ellerimi cansız bir şekilde yanlarıma bırakarak kapıyı bırakıyorum. Yataktan çıkıyor, namluyu elimden bırakmıyor. Bana doğru adım atıyor ve saçlarımı yumrukluyor. Sert kavrayışına karşı inliyorum ve bileklerine uzanıyorum.

"Sana karşı nazik olmaya çalışıyordum, tavşan."

"Özür dilerim." Kelimeleri çıkarmak için zorlanıyorum. Yine de üzgün müyüm? Denediğim için üzgün değilim ama yavaşlamalı ve onun beni sandığı küçük tavşan gibi sessiz olmaya zorlamalıydım kendimi.

Burun delikleri alevleniyor, beni bedenine çekerken korkumun kokusunu alıyor. Eli karnımdan yukarı çıkıyor, göğüslerimin arasından yılan gibi geçiyor ve boğazımda duruyor. Dokunuşuna karşı zorlanıyorum.

sıkıyor ve havanın ciğerlerime ulaşmasını engellemekle tehdit ediyor. Göğsüm onun kocaman eline karşı kabarıyor. İnliyor ve eğilip yüzünü boynumun kıvrımına gömüyor, kokumu tam bir sürüngen gibi içine çekiyor. "Sana dokunmamak için kendimi nasıl zor tuttuğumu tahmin bile edemezsin."

"Ben evliyim," diye boğuluyorum. Evliliğin kutsallığını umursayacak bir tipe benzemiyorum. Ya da yasaları. Ya da insan hayatını. Yine de denemeye değer. Her şey değer. Kaçışım da dahil, sanırım.

"Bunun gerçekten önemli olduğunu mu düşünüyorsun?" Nefesi kulağımı ısıtıyor. Sertçe yutkunuyorum. "Lütfen yapma."

"İçimden bir ses kocanın senin gibi birini hak etmediğini söylüyor." Nazik sözleri sert sesiyle çelişiyor.

Yine de haklı.

Bryce beni hak etmiyor ama başka seçeneğim yoktu. Bu, ailelerimiz arasında resmi olmayan bir anlaşmaydı; en iyi ihtimalle bir iş anlaşması, en kötü ihtimalle de benim kâbusumdu. Tenimi boyayan çürükler bana onun rüyalarım ne kadar musallat olduğunu hatırlatıyor. Sadece rüyalarımı değil, gerçekliğimi de.

"Seni hak ediyor mu?" diye soruyor boynumu öperken. Onun şefkati beni boğazımdaki elden daha çok boğuyor. Elinin boynumda olmasındansa ağzımda olmasını tercih ederim. Benimle yatmaya çalışmaktansa beni şimdi öldürmesini tercih ederim.

"Yapmayı düşündüğün şeyi yaparsan, ben ölürüm," dedim ona. Bu doğru. Bu adam yüzünden yarım yamalak bir mezara girmesem bile, kocamın yanına dönersem, bu adam beni kullanırsa sonum öyle olacak. Kocam bilecektir. O her zaman her şeyi bilir.

"Nasıl olsa seni öldüreceğini söyledin," diyor bir eliyle boğazımı bir kez daha sararken ve beni duvara doğru iterken. "Öyleyse neden seni becermeme izin vermiyorsun?"

Boğazım onun sözleriyle geriliyor, dokunuşuyla değil.

"Söyle bana, tavşan. Kaç erkekle birlikte oldun?" Başparmağı çenemi sıyrıyor.

Başımı sallıyorum ve o da boğazımdaki baskıyı artırıyor. "Sadece o," diye fısıldıyorum.

Kocam için bakire olmam gerekiyordu. Bu dini bir şey değildi. Bu bir iş gerekliliği idi.

"Hayatının geri kalanında tek bir adamla mı olmak istiyorsun? En azından geri kalanında." Başımı sallamaya çalışıyorum ama eli hareket etmemi engelliyor. "Evet," diyorum.

Ama tabii ki zevk almıyorum. O zamandan beri seksten zevk almadım. Onun benim boktan ilkim ve dayanılmaz sonum olacağını kabul ettim. Bunun artık benim hayatım olduğunu kabul etmekten başka seçeneğim yoktu.

Hırlıyor, ağırlığını bana veriyor ve tabancasını arkasına dayıyor. Eli kalçamda geziniyor. Nefesim kesiliyor ve gözlerim yaşarıyor.

Ben sadık bir eşim. Her şeye rağmen her zaman sadık oldum. Gözlerimi kırıştıtırırken yanağımdan bir damla yaş süzülüyor.

Tenime doğru sinirli bir nefes üflüyor. "Sözlerimi unutma, küçük tavşan, seni becereceğim," diye hırlıyor. "Şimdi değilse, sonra. Belki yarın. Ama bu küçük gösteri için seni altıma *alacağım*." Eli yanına düşerken başparmağı pantolonumun önünü okşuyor.

Bana dokunulmadı. En azından bir gün daha.

Dördüncü Bölüm

Lex

Parlak bir güneş bulutları deliyor ve motelden ayrılırken arabanın içi dokunulacak kadar sıcak. Arabayı sürmeye başlıyoruz ve yol gürültüsü düşüncelerimde kaybolmama yol açıyor. Kendimi güçsüz hissetmekten alamıyorum. On yıldır elimi bir kadına sürmemiştim. O narin, bağımlılık yapan tene dokunmadan on uzun lanet yıl geçti. On yıl önce Selena'yı motele götürür ve her bir korkunç anın tadını çıkarırdım, ama şimdi zayıf davranıyorum.

Onunla ilgili bir şeyler çok kırılmış görünüyor ve onu daha fazla kırmak istemiyorum, ki bu aptalca. Her zaman dürtülerimin kölesi olmuş biri olarak, daha önce bir kadına saygısızlık etmeyi hiç umursamamıştım. Bu içimdeki her şeyi alıyor ama onu kurbanlar listeme eklemek istemiyorum. Ama bunun bir önemi var mı ki? Beni bıraktıktan sonra canlı gitmesine izin veremem. Onu en kötü, en son şekilde kırmaktan başka seçeneğim yok.

Ona bakmak için başımı çeviriyorum ve her santimi geriliyor. Motelde onu altıma almakla tehdit ettiğimden beri benimle konuşmadı. Bunun sadece bir tehdit değil, bir söz olduğunu anlaması gerekiyor. Tek bir kuralı vardı, o da ayrılmaya çalışmak gibi aptalca bir şey yapmamasıydı. O bu kuralı çiğnedi, şimdi ben de onu çiğnemek zorundayım.

"Sen küçük kötü bir tavşandın," diyorum. Onun zayıf kaçış girişimini düşündükçe hayal kırıklığım daha da artıyor. Dudakları geriliyor ve bana bakmayı reddediyor. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Beni rahat bırak," diye tersliyor.

Geveze küçük sürük. Derin bir nefes alıp ona doğru eğildim. Elimi kalçasına sürterek kaslarının dokunuşuma karşı gerilmesinin tadını çıkarıyorum.

"Bana dokunmaya devam edersen, bizi karşıdan gelen trafiğe sokarım."

"Hayır yapmayacaksın, tatlı tavşan," diye fısıldıyorum. Blöfünü görüyorum ve elimi karnının alt kısmından geçirip pantolonunun önünden aşağı kaydırıyorum. Beni durdurmak için bileğimi tuttuğunda, orta çizginin üzerine doğru savruluyor. Elini bileğimden çekip direksiyona koyarken, "Lanet olası yola odaklan," diye hırlıyorum. Çılgınca araba kullanması bizi yakalatacak, ki muhtemelen istediği de bu. Buna izin veremem. "O eller direksiyonu bırakmasa iyi olur."

"Lütfen yapma," diye yalvarıyor. Gerçek çaresizlik, gergin kelimelerinden dökülüyor. Bu beni cehennem gibi sertleştiriyor. İşte bu yüzden berbat durumdayım. Durmamı bu kadar istemesini, durmama bu kadar ihtiyaç duymasını seviyorum.

"Lütfen ne yapmayayım?"

"Dokun bana," diye

fısıldıyor.

Ona sırtıyorum, parmaklarımı aşağı indiriyorum. "Nerene dokunayım?" Bir damla gözyaşını kırptıştırıyor. "Aşağıya."

Alay ediyorum. Söylediğini duymak istiyorum. Bana tam olarak ne istemediğini söylemesini istiyorum ki ben de tam olarak bunu yapabileyim. "Sen yetişkin bir kadınsın, tavşan. Kelimelerini kullan. Neye ve neden dokunmamı istemediğini söyle."

Konuşmuyor. Bu oyunlar için havamda değilim.

"Neden amına dokunmamı istemiyorsun?" Siktir et demeden önce ona cevap vermesi için bir şans daha veriyorum ve onu kenara çektiyorum, böylece nasıl alınmak istemiyorsa onu alabiliyorum.

Derin bir nefes alır. "Amıma dokunma" -kelimeyi fısıldıyor- "çünkü ben evliyim."

Elimi kemerinin altındaki teninin sıcaklığına, yumuşak tümseğinin hemen üstüne tutuyorum. Kudurmuş gibiyim. Ellerimi onun üzerinde gezdirmek, daha aşağılara indirmek ve parmaklarımla amını sikmek istiyorum. O zaman bile, onun ifadesini ve boktan küçük evliliğinin kutsallığını korumak için çaresizliğini düşünüyorum.

Ve bunu tüm kalbimle reddediyorum.

Elimi indiriyorum ve amını avuçluyorum. Dokunduğumda nefesi kesildi, ama iyi anlamda değil. Gerçekten durmamı bekliyordu ki bu çok komikti. Hiçbir şey beni ona elimi sürmekten alıkoyamazdı. Bunu biliyor olmalıydı.

"Seninle oynamayacağım, tavşan. Sadece elimi burada tutacağım." Göğsünün panikle inip kalkmasını sözlerimle yatıştırmaya çalışıyorum. Elim i sıcak amına doğru tutuyorum, iki parmağım dudaklarının kapalı dikişinin arasından kayıyor ve orada dinleniyor. Elim i sürmeye ve görmezden gelmeye çalıştıkça korkusunun tadını çıkarıyorum. Yoldaki her tümsekte daha d a ıslanıyor. Parmaklarımla altında şişiyor ve vücudu kendi iradesine karşı bana tepki verirken klitorisinin kıvrımlarını hissediyorum.

"Evlendiğinde kaç yaşındaydın?" Parmaklarımla altında şişmiş klitorisiyle konuşmaya daha istekli olabileceğine karar vererek soruyorum.

"Sekiz . . . genç."

"Genç küçük tavşan, ha?" Nefeslerim göğsünde yuvarlanıyor ve titriyor. Parmak uçlarımda hissediyorum.

"Seni boşaltan tek kişi o mu oldu?"

Dudakları geriliyor ve bana cevap vermeyi reddediyor. Ama ben biliyorum. Vücudu sözlerime çok iyi karşılık veriyor. Kaygan, sıcak heyecanı parmaklarımla kaplıyor ve parmak uçlarımla klitorisinin etrafında döndürme ve onu elime karşı boşaltma dürtüsüyle savaşıyorum.

"Eğer bana cevap vermezsen, sana dokunurum," diye hırıliyorum. Cevap vermeyi reddediyor, ben de parmaklarımla ona doğru kıvrıyorum. Sarsılıyor.

Yapmazsa oynayacağımı söyledim.

"Evet, beni boşaltan tek kişi o," diye fısıldıyor bir yenilgi ifadesiyle. "Başka birinin seni boşaltmasını istemiyor musun? Nasıl olduğunu bilmek istemez misin? başka bir erkeğin içinde olması nasıl bir his?"

Başını sallıyor. "Başka bir erkek istemiyorum."

"Sana ne yapıyor?" Parmaklarımla hâlâ klitorisinin üzerinde tutuyorum.

"Beni bu konuda konuşturma." Bakışları direksiyona kayar ve başka bir yerdeymiş gibi davranmaya çalışır. Ama başka bir yerde değildi. Arabasında, ben yanımdayım ve ellerim onun mükemmel küçük amcığının üzerinde.

Selena

Parmakları bacaklarımın arasında kalıyor, hareketsizken bile ısı üretiyor. Elleri beni kavrayacak şekilde kıvrılırken kavrayışından eminim. Sorularını cevapladım. Sorularına *yeterince* cevap verdim.

Bu konuyu kimseyle konuşmak istemiyorum, özellikle de *onunla*. Hayatımın sonsuza dek değiştiği günü hatırlamak yeterince acı verici. Kiminle sözlendiğimi öğrendiğim gün. Bryce'ın nasıl biri olduğunu ve ailesinin neye benzediğini biliyordum. Onun kontrolü altında düzenli bir hayat yaşayacağımı ve bir daha asla mutlu olamayacağımı biliyordum. Her hareketimi izlemesini bekliyordum. Ama şiddeti tahmin etmemiştim. Tıpkı babası gibi öfkeli bir sarhoş. Vücudumdaki morluklar, kıyafetlerimin altında saklamaya çalıştığım bir hikayeyi anlatıyor ve paylaşmaya hazır değilim. Bu yabancıyla evliliğimi ya da kocamı tartışamam.

Bana adını bile söylemiyor, bu yüzden hayır, parmakları beni kızdırsa bile ona hiçbir şey söylemiyorum.

Başımı sallıyorum. "Bu konuda konuşmayacağım," diyorum, eli beni avuçlarken olabildiğince kararlı bir şekilde.

"Eğer yapmazsan, seni boşaltacağım, tavşan." Bakışlarındaki sertlikten ve lakabımı söylerken dudaklarından çıkan vahşi hırıltıdan söylediklerinde ciddi olduğunu anlıyorum.

Bunu düşündüm. Onu yatıştırmak için bir şeyler söylemeyi düşünüyorum ama uğradığım tacizi anlatacak kelimeleri bulamıyorum. Yaşadıklarımı henüz kabullenebilmiş bile değilim. Ben bir yalan bulamadan parmakları klitorisimde dans ediyor ve benim isteğim dışında zonklamaya başlıyor. Onun dokunuşuyla midem sıkışıyor.

"Bana hiçbir şey yapmıyor. O sadece ... kontrolcü," diyorum kontrol edemeyeceğim kadar keskinleşen nefeslerimin arasından.

"Bana yalan söylüyorsun." Ağırlığını bana veriyor ve beni daha hızlı ovuyor. Başparmağı klitorisimde ileri geri kayıyor ve boğazıma yükselen her iniltiyle savaşıyorum. O bunları hak etmiyor.

Kalbim göğsümün duvarına çarpıyor. Beni çıkarmasını istemiyorum ama evliliğimi tartışmasını da istemiyorum. Evdeki cehennemimi. Hangisinin daha kötü olduğunu bilemiyorum. İkisi de istemediğim korkunç seçenekler.

Gözlerimin arkasındaki ateşle savaşıyorum ve bacaklarımı onun için biraz daha açıyorum.

"Bana evliliğinden bahsetmektense gelmeyi mi tercih ediyorsun?" diye soruyor kaşlarını kaldırarak. Bakışlarımı yoldan ayırıp yavaş ve kararsız bir şekilde başımı sallıyorum.

Ben direksiyonu tutarken, "Yeterince adil, tavşan," diyor. Beni açmadan önce tekrar klitorisime sürtünüyor. İki parmağını içime sokuyor, sonra elini geri çekiyor ve klitorisimin üzerindeki istenmeyen ıslaklığı ovuyor. Vücudum onun dokunuşuna tepki verirken ürperiyorum. Çok iyi hissettiriyor ve bu beni çok kötü hissettiriyor. Suçlu hissettiriyor.

Dudaklarımdan küçük bir inilti çıkıyor ve bu onun gözlerini karartıyor.

"Bu iyi hissettiriyor mu?" diye soruyor, bildiği halde. Bedenimin kontrolünü kaybettiğimi anlayabiliyor. Pelvisim isteğim dışında eğiliyor. Başımı sallıyorum ama bu onun için yeterli değil. "Bana sözlerinle anlat." Parmaklarının her vuruşunda klitorisimin üzerinde daireler çiziyor.

"İyi hissettiriyor," diye inliyorum.

"Eğer gelirsen sana adımı söyleyeceğim." Parmaklarını tekrar içime daldırıyor. "Adımı bilmek ister misin, tatlı tavşanım?"

"Evet." Kelimeyi nefes nefese söyledim. Kocama ihanet ediyorum. Kendime ihanet ediyorum. Ama o beni boşaltacak. Bacaklarımın arasından karnıma doğru yükseldiğini hissediyorum. Kalçalarımı sallıyorum ve ahlaki değerlerimi bir kenara bırakırken avuçlarına sürtünüyorum.

Vücudum geriliyor, her kasım serbest kalmak için ağrıyor. Kalçalarımın her ileri atılışında gözlerimi yolda tutmak için mücadele ediyorum. Beni parmaklarıyla beceriyor ve ben onun eline karşı boşalıyorum. Klitorisimin seğirmesiyle etrafında kasıldığımı hissettiğinde homurdanıyor. Titriyorum ve direksiyonu tutmaya çalışıyorum.

"Benim adım Lex," diye fısıldıyor kulağıma, sıcak nefesi tenimde tüyl e r i m i diken diken ediyor. Elini pantolonumdan çekip parmaklarını ağzına götürüyor. Beni tadıyor. Tükürükle kaplı parmaklarını dudaklarımın arasından geçiriyor. Midem sıkışıyor. Olanlardan hoşlanmak istemiyorum. İçimdeki her şey hoşlanmamamı söylüyor.

Ama bana aç bir şekilde bakması, bunun tekrar olmasını istememe neden oluyor.

Beşinci Bölüm

Lex

Bana çok kızgın. Ya da kendine. Dokunuşumdan hoşlandı ve bundan nefret eder. Ama onu parmaklarımın etrafında boşaltmaya bayıldım. Vücudu bana sanki evde böyle bir dokunuş yaşamamış gibi tepki verdi. Muhtemelen yaşamamıştır. Muhtemelen hayatında hiç olumlu dokunuş görmemiştir.

Parmaklarımın etrafında boşaldığını hissettikten sonra, daha da içine girmek istiyorum. Aletimin etrafında sıkılaştığını hissetmek istiyorum. Evli amını dölleriyle doldurmak istiyorum.

Onun dikkatini çekmeden pantolonumun önünü düzeltiyorum. Sırılsıklam olduğunu bilmek hoşuma gidiyor, parmaklarımın ondan çektiği boşalmanın içinde oturuyor. Bu konuda o kadar kızgın ki kaşları bu noktada kalıcı olarak çatılmış durumda. Kocasını olmayan birinden gelen sıcak, yapışkan ıslaklıktan nefret ediyor.

Benden geldi.

Karanlık ve kirli bir suçlu.

Yanımdaki siyah gölge.

Gözlerim pantolonuna takılıyor ve muhtemelen ne kadar ıslak olduğunu düşünüp sırtıyıyorum. Birkaç saattir yoldayız ama önümüzde daha çok yol var. Üstünü değiştirmesine izin vermeliyim ve ayrıca bu hapisane eşofmanlarından kurtulma fikri de umurumda değil.

"Şurada dur," dedim ona. Küçük bir ikinci el mağazasının otoparkına döndü.

Binaya girdiğimizde, kasanın arkasındaki yaşlı bir kadın elindeki dergiden başını kaldırıp bize üstünkörü bir bakış attıktan sonra makalesine geri dönüyor. Aptalca bir şey yapmayacağından emin olmak için Selena'ya bakıyorum ama yapmıyor. Aferin kızıma.

Mağazanın ortasındaki uzun giysi rafından bir kot pantolon alıyorum, kot pantolonun bacaklarına yeniden degecek olması beni heyecanlandırıyor. Hapishanedeyken ne kadar basit bir şey olduğunu unutmuşum. Selena bir tişört ve tayt alıp yanımda duruyor.

"Bundan biraz daha fazlasını isteyeceksin," diyorum ona.

"Neden? Nereye gidiyoruz? Bana söylemedin."

"O küçük güzel kafanı bu konuda yorma. Sadece bana güven ve birkaç kıyafet al."

Bir etek görüyorum ve Selena'ya göstermek için kaldırıyorum. İnce siyah kumaş tam da onu içinde görmek istediğim şey. Etrafına bakınırken yargılayıcı bir bakışla başını sallıyor. Bir çift şort ve kot pantolon alıyor ve yan raftan uzun kollu bir gömlek ve bir tişört seçiyor.

Ona doğru yürüdüm, eteği yığınının içine koydum ve fısıldadım, "Sana yapacağım şey için eteği isteyeceksin."

Kendime başka bir tişört bulmak için yanından ayrıldığımda yanakları kıpkırmızı oldu.

Rafı arıyorum ya da en azından arıyormuş gibi yapıyorum. Gerçekte onu izliyorum, dikkat etmediğimi düşündüğünde kapıdan kaçıp kaçmayacağını görmek için bekliyorum. Artık yürürken daha az gergin görünüyor, sanki uzun zamandır ihtiyacı olan rahatlamayı nihayet elde etmiş ve bu yüzden daha fazla özgüvene sahipmiş gibi. Acaba şimdi dokunuşumdan kurtulduğu için kendini bana bağlı hissedecek mi?

Bu onu kaçmaktan alıkoyacak mı?

Raftan bir tişört kapıyorum ve mağazanın önüne gidiyorum. Henüz oraya çıkmamıştı, bu yüzden bir sütuna yaslanıp onu tekrar izliyorum. Etiketleri hâlâ üzerinde olan bir çift külot alıyor ama yüzünü buruşturarak yere bırakıyor. İç çekerek, giysi yığınıyla birlikte ön tarafta bana katılıyor.

"Külot yok mu, tavşan?" Ödeme sırasının labirentine doğru yürürken sordum.

Alay ediyor. "Önceden satın alınmış iç çamaşırı giymiyorum. Başka bir yerde durabilir miyiz?"

"Hayır. Kartınızı kullandıktan sonra bu bölgeden çıkmamız gerekiyor. Kocanın bizi bulmasını istemeyiz. Belki bir sonraki şehirde durabiliriz." Birden, tekrar içine girmek için külotunu kenara itmek istemediğime karar verdim. Onları giymesini hiç istemiyorum. "Belki de ihtiyacın yoktur. Benim için çıplak kalabilirsin." Gözlerim, yenilenmiş bir öfkeyle titreyen vücudunda geziniyor.

Ve buna bayıldım.

Beni kasadan uzaklaştırıyor, yanakları alev alev yanıyor, sesi sert bir fısıltıya dönüşüyor. "Arabada olanlar bir daha *olmayacak*. Bunu yapmayacağız. Ve kesinlikle daha ileri gitmiyoruz. Yaptığın şeyi yapmana izin vermem yeterince kötü ve bu suçluluk duygusuyla yaşamak zorundayım ama buna bir de ben eklemeyeceğim."

"Tatlı tavşancık," diyorum, "sana ne yapacağımı seçme şansın olduğunu mu sanıyorsun? Ne kadar sevimli." Elimi yanağına değdiriyorum ve dokunuşumdan sıyrılıyor. Dudakları geriliyor ve kabadayılığı gözlerimin önünde sönüyor. "Seni parmaklarımın arasında hissetmeme izin vermemeliydin, çünkü şimdi daha fazlasını istiyorum. Hayır, daha fazlasına *ihtiyacım var*. Bu yüzden sana külot giymeyeceğini ya da o küçük eteği giyeceğini söylediğimde beni dinleyeceksin. Kendini kocandan daha iyi hissetmeni sağlayacağım."

Gözleri kararıyor. Altımda bir kadının yumuşak sıcaklığını hissetmeyeli ne kadar uzun zaman olduğunu anlamıyor. Ona tekrar dokunma düşüncesine ne kadar takıntılı olduğumu anlamıyor. Bu takıntı onu hissettiğimde, elime geldiğinde o ılık telaşın tadını çıkardığımda başladı. Korkmuş küçük bir tavşan gibi kaçmaya çalışmıştı. Ama ben onu evcilleştirecektim.

"DUŞ ALACAĞIM," diyor banyoya doğru bir bakış atarak. Küçük tavşanımın standartlarına uymayan bir başka oda daha.

"Burada soyun," diyorum ona sırtarak.

Kıyafetlerini vücuduna yapıştırıyor, sert bir hareketle başını sallıyor. Onu önümde soyunmaya zorlamayı düşünüyorum ama gözleri yaşlarla doluyor. Dudaklarımı sıkıyorum. Bu kızın nesi var hiçbir fikrim yok ama öğreneceğim.

"Devam et, tavşan." Ona el salladım. Yaşadıklarını bana anlatması için onu zorlamayacağım... henüz. Bazı insanlar acılarıyla yüzleşmeye zorlandıklarında daha güçlü çıkarlar, ama diğerleri kırılır. O kırılacak gibi görünüyor. Kendi başına yüzleşecek kadar güçlü değil ve ben de onu güçlendirecek kişi değilim.

Selena

Banyodaki çatlak suni mermer tezgâha doğru YÜRÜYEREK NEFES ALIYORUM. Başımın üzerindeki ışıklar, her geçen an daha da artan bir uğultuyla titriyor. Beni soyunmaya zorlamasından çok korkuyorum, ama sadakatsizlik yüzünden değil. Vücudumdaki morlukların farkına vardığında yüzündeki ifadeyi görmekten korkuyorum. Yüzündeki acıma ifadesini görmek istemiyorum.

Ne zaman biri izlerimi görse aynı bakışı atıyor ama bu konuda hiçbir şey yapmıyorlar. Muhtemelen bunu hak edecek bir şey yaptığımı düşünüyorlar.

Bryce bir aziz ve ben de zavallı bir günahkarım.

Derin bir nefes alıyorum ve bluzumu çıkarmadan önce kapıyı kilitliyorum. Açılan her düğme göğsümdeki ve karnımdaki taze morlukların daha fazlasını ortaya çıkarıyor. Kolları sıyırdığımda, gözlerim bileğimi saran daha eski morluğu buluyor. Koyu pembemsi-mor lekeye neden olan kavgayı hatırlıyorum. Her aptal kavgayı hatırlıyorum. Her birinin kanıtı tenimde iz bırakırken nasıl unutabilirim ki? Karnımdakine dokunuyorum. *Ona yemek hazırlamak için zamanında evde değildim. Göğsümü sıyrıyorum. İş yerinde kötü bir gün geçirdiği için beni onu becermeye zorladı. Morarmış bileğimi tutuyorum. Geçen hafta hazırlanmam çok uzun sürdü.*

Pantolonumu çıkarıyorum, kalçalarımdeki eski ve yeni morlukların karışımı ortaya çıkıyor. Neredeyse mükemmel bir el izi iç uyluğumu süslüyor, neredeyse kasıklarımaya ulaşıyor. Bu izi bırakabilmek için beni nasıl becerdiğini hatırlayınca ürperiyorum. Dizimin üstündeki sarımsı çürüğe dokunduğumda irkiliyorum, ben zaten yerdeyken beni tekmelediği yer.

Giyindiğimde, normal bir eş gibi hissediyorum. Çıplak olduğumda, altın ipliklerle işlenmiş pahalı çarşafın altında uyumak yerine bu pis motel odasında uyuduğum için neden daha fazla üzülmediğimi anlıyorum. O pahalı çarşaflar Bryce'ın yanında yatmak demek. Dışarıdaki adam, Lex, korkunç bir şeyden kaçıyor ve ben yine de dün gece onunla yatakta kendimi kocamla olduğumdan daha güvende hissettim.

Ve bu berbat bir şey.

Küvetin musluğunu açıyorum. Borular duvarın arkasında takırdarken kahverengi su akıyor. Sonunda soğuk da olsa temiz akıyor ama yine de içine giriyorum. İğrenç banyoda çıplak durmak kendimi her an daha da kirli hissetmeme neden oluyor.

Kendimi temizlerken gözlerim ileriye kilitleniyor ve karşımdaki duvarı boydan boya geçen bir çatlağa odaklanıyorum. Küf, çatlağın üzerine biniyor ve yolunu takip ediyor.

Kapının çalınması beni transımdan çıkarıyor. "Neredeyse bitirdim," diye seslendim.

Duştan çıktığımda, mağazadan aldığım tayt ve uzun kollu gömlek tezgahın üzerinde beni bekliyor. Gözlerimi kısıyorum. Kapıyı kilitlediğimden eminim. Yerdeki atılmış kıyafetlerimi karıştırıyorum ve külotumun kaybolduğunu fark ediyorum.

Şerefsiz.

"İçeri nasıl girdin?" Banyodan çıkarken giydiğim kıyafetleri işaret ederek soruyorum. Omuz silkti. "Peki iç çamaşırım nerede?" diye soruyorum.

Beni gördüğünde gözlerinde şiddetli bir cinsel hayal kırıklığı parlıyor. Bana böyle bakmasından nefret ediyorum, kendi kocamın asla bakmadığı bir şekilde. Bedenimi açıkça tararken alt dudağını ısırmasından hoşlanmamdan nefret ediyorum.

"Sana söyledim. Giymeni istemiyorum." Bakışları benden ayrılıyor ve televizyona dönüyor. Onun ilgisini çekmeyi, eski televizyondaki grenli görüntüden daha ilginç olmayı istememi nasıl sağlayacağını çok iyi biliyor. Ama bana dokunmak isteyeceği kadar ilginç değil.

Tartışmak için ağzımı açıyorum ama kelimeler dilimin altında kalıyor. Ne söylemek istediğimi daha iyi düşünerek dudaklarımı kapatıyorum.

Lex'in gözleri, sözsüz yanıtımı görünce benimkilere sıcıyor ve bakışlarının yoğunluğu karşısında nefesim boğazımda düğümleniyor. İfadesi vahşi ve hayvani bir hal alıyor ve dikkatli davranmam gerektiğini biliyorum.

"Külotunu istiyor musun, tavşan?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum, sallamamam gerektiğini bildiğim halde. Bana öyle bakarken değil, sanki aklından sadistçe bir fikir geçmiş gibi.

Lex ayağa kalkıyor, bir çekmeceye uzanıyor ve siyah iç çamaşırımı çıkarıyor. Otururken bana bakıyor, kot pantolonunun fermuarını açıyor ve sikini kotun yayılmış kanatlarından çekştiriyor. Yüzünde bir sırıtma beliriyor. Tehditkâr olduğu kadar, çok da çekici.

Yavaş ve kasıtlı bir şekilde kendini okşarken gözleri yüzümden hiç ayrılmıyor. Onu görünce salyalarım dilimin altında toplanıyor ama kendimi metanetli kalmaya zorluyorum. Öyle bile olsa dudağımı hafifçe ısırıldığını fark etmiş olmalı çünkü hareketleri daha sert ve kararlı bir hal alıyor.

"Gördüğünüzü beğendiniz mi?" diye soruyor.

Başımı sallayıp ona hayır demek istiyorum ama donup kalıyorum. Yatağa bakan sert, gıcırtilı sandalyeye oturmak için bedenimi bana itaat etmeye zorluyorum. Onu izlerken televizyon programı çevresel görüşümde yanıp sönüyor.

Gözlerim omuzlarından pazılarına kadar uzanan ve her vuruşta esneyen devasa kas kordonlarının üzerinde geziniyor.

"Neyi severim biliyor musun, tavşan? Senden bir hayır gelmediğinde, bu bir evettir. Kahretsin, hayır olsa bile, yine de *benim* evet'im." Külotumu sikinin başına getiriyor. Başını geriye atıyor ve iç çamaşırama boşalırken inliyor, ince kumaşı doyuruyor. "Birlikte çok eğleneceğiz, sen ve ben." Lex külotu kucağıma atarken sırıtıyor. "Peki, giy onları."

O daha cümlesini bitirmeden başımı sallıyorum. Kesinlikle olmaz. Onun boşalmasını tenime *değdirmeyeceğim*. "Onları giymeyeceğim," diyorum elimden geldiğince kararlı bir şekilde.

"Ah, hayır, bu işler böyle yürümez. Lanet olası iç çamaşırını çok istiyordun. Giy onları." Sırıtsı sıkılaşıyor. "Sana bir daha sormayacağım." Çenesi geriliyor ve nabızı atıyor, başka seçeneğim olmadığını biliyorum.

En başta istediğim şeyi almam için beni zorluyor.

Yutkunuyorum ve ayağa kalkıyorum, külotu banyoya götürüyorum çünkü onun önünde üstümü değiştirmeyi reddediyorum. Yapamam.

Gelininin bir kısmını siliyorum ama ıslaklık kumaşa çok işlemiş. Onları giydiğimde, tenimde onun sıcaklığını hissediyorum. Bu beni ürpertiyor. Yatak odasına döndüğümde, bitmiş sikini kaldırırken kaşlarını kaldırıyor.

"Bana onları giydiğini göster," diyor.

Taytımın önünü kancalıyorum ve siyah ipeği ortaya çıkaracak kadar indiriyorum. Tatmin olmuş bir şekilde rahatlar ve tekrar televizyon izlemeye başlar.

Oturduğumda nemli bölge daha belirgin oluyor. Biraz soğuk oldu. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, bana karşı duyduğu hazzı görmezden gelemiyorum. Bacak bacak üstüne atıp bakışlarımı ayaklarımın dibindeki lekeli halıya dikiyorum ve neden olduğu zonklayıcı ağrıyı dindirmeye çalışıyorum. Lekenin etrafında birkaç sigara yanığı var. Burası bir çöplük ve bu dağınıklığın içinde kaybolmak çok kolay. Ama o zaman bile, külotumdaki pisliliği hala odak noktamın merkezinde kalıyor.

Lex'in varlığı odanın diğer ucundan beni rahatsız ediyor ve gözlerim bir kez daha ona dikiliyor, onu aynı anda hem çekici hem de iğrenç kılan tüm çelişkileri içine çekiyor. Çenesindeki kirli sakal sert görünüyor ama yine de tatlı yüz hatlarıyla uyumlu. Bu kadar kötü görünmesinin tek nedeni asla keyiften gülümsememesi. İstedikini elde etmek için gülümsüyor çünkü o bir manipülatör. Sesi çok alçak ve seksi, ama bu sadece sözleriyle örülü tehditleri maskeliyor. İyi ya da nazik değil. O kötü bir insan ve beni onu giymeye zorluyor.

Lex nefes nefese bir kahkaha atıp gözlerini televizyona dikerken elini gür saçlarında gezdiriyor. Televizyondan gözlerini ayırmadan, "Bana bakmandan hoşlanmıyorum," der.

"Gelini giymeyi sevmiyorum," diye mırıldanıyorum nefesimin altında.

Gülümsüyor ve beni yanına çağırıyor. Kendimi o korkunç motel sandalyesine sabitledim.

"Şimdi," diye emrediyor. Dinlemekten başka çarem kalmadığında kullandığı bir sesi var ve bu kelime onun talebiyle damlıyor. Ayağa kalkıp yanına gidiyorum ve elini bacaklarımın arasına sürüp dudağını ısıyor. "Oh, tavşancık, o külotu uyurken giyeceksin ve sonra bizimle gelmeyecekler." Yarığımı sıyrıyor. "Boşalmam nasıl hissettiriyor?" diye homurdanırken saçlarımı yumrukluyor ve beni ağzına çekiyor. Dudakları beni kızdırmaktan başka bir işe yaramayacak kadar uzakta duruyor. Tuttuğu siyah saçlarım hâlâ ıslak ve soğuk su damlaları omuzlarımdan aşağı düşüp beni titretiyor.

"Beni iğrenç hissettiriyor."

"Nasıl hissettiğime alış, çünkü seni döllerimle kaplı görmek için sabırsızlanıyorum, tatlı tavşanım."

"Daha fazlasını yapmıyoruz," diyorum ellerimi göğsüne bastırarak.

Lex hırlıyor - beni güçsüzleştiren bir cinsel ses. "Sonunda içine girmeyeceğimi düşünmene bayılıyorum. Oraya ulaşmak için seni parçalamam gerekebilir ama içine gireceğim. Bu gece, savunmasız küçük göbeğini yalnız bırakacağım. Ama yakında hiçbir şey seni parçalamama engel olamayacak."

Saçlarımdaki tutuşunu bırakıyor ve elini bacaklarımın arasından çekiyor. Yatağın boş tarafına vuruyor. Hissettiğim uyarılma girdabı kafamı her zamankinden daha çok karıştırıyor.

Battaniyeyi kaldırıp bana bakıyor ama ben başımı sallıyorum. Bu sefer başka bir yatak var. Onunla uyumak zorunda değilim. Kalkıyorum ve diğer yatağa tırmanmadan önce battaniyeyi kaldırıyorum. Arkamı döndüğümde hisırtı duyuyorum, sonra battaniye üzerimden kalkarken soğuk havanın uğultusu geliyor. Yatağa girip arkamda sırt üstü uzanırken sıcaklığı beni sarıyor.

"Eğer bana gelmek istemiyorsan, ben sana gelirim. Sana güvenmiyorum. Yine kaçmaya çalışabilirsin, küçük tavşan."

Vücudumdaki her şey bana kaçmam gerektiğini söylese de kaçmayacağım, özellikle de bacaklarımın arasındaki ıslaklık.

Sadece onun değil, benim de.

Altıncı Bölüm

Lex

Yatakta uyandım, tek başımaydım. Kalkıp Selena'yı aradım, gittiğinden emindim. Görünüşe göre, nasıl sessiz küçük bir tavşan olunacağını öğrenmiş. Duş sesini duyunca rahatladım. *Aferin kızıma*. İsteddiği kadar kendini temizleyebilir ama bu onu son kez kucağıma alışım olmayacak. Külotunu çıkarmış olabilir ama en azından bir süreliğine tenine değen benimle uyumasını seviyorum. Bunu sevmekle benden nefret etmek arasında kalmasını seviyorum.

Yine de öğrenmesi gerekiyor. Beni de giymediği sürece külotunu giymesine izin vermeyeceğim.

Duştan sonra eşyalarımızı arabaya yükledik ve tekrar yola koyulduk. Saatler sonra yanımda oturuyor, güneş batarken yolcu tarafındaki camdan dışarı bakıyor. Arabayı sürmeye başladığımızdan beri benimle konuşmadı.

"Külotun için gerçekten hâlâ kızgın mısın?"

Bana bakmıyor. "Bu senin *ne* yaptığınla ilgili değil. *Neden yaptığın*."

Oh, konuşuyor.

"O zaman seni *neden* rahatsız ettiğini söyle."

Gözleri dönüyor ve bu bana onun ne kadar genç olduğunu hatırlatıyor. Ne kadar saf ve masum olduğunu. "Çünkü bana sahip olmak istiyorsun. Ve ben sahip olunacak biri değilim."

"Benim tarafımdan sahiplenilmenin ne demek olduğu hakkında hiçbir fikrin yok, tatlı tavşan."

Gözleri benimkilere kayıyor, gözlerinden korku yayılıyor. "Daha ileri gitmiyoruz. Hayal kurmak seni içime sokmayacak Lex. Bunun için kesinlikle sıfır şans var, o yüzden bırak gitsin." Ağzından çıkan kelimelere inanmayı o kadar çok istiyor ki. Benim de onlara inanmamı istiyor.

"Benim hüsnükuruntuya ihtiyacım yok." Tavşanın ayağına vuruyorum. "Ve şansa da ihtiyacım yok. I

bu yolculuk bitmeden sikimi içine gömeceğim. Sana söz veriyorum."

Sözlerim üzerine yanakları kıpkırmızı oldu. Onu iradesi dışında alabilecek yanımı dizginlememe rağmen, hedefime ulaşmadan önce o yanımı serbest bırakacağım. Onu öldürmek zorunda kalmasam bile, onu kocasına geri bıraktığımdan emin olacağım.

Bir başka arka yola sapıyoruz, sonra bir başkasına. Yaptığımız tek şey buydu ve tutulan dizlerimizi ve uyuşan kollarımızı buna degecek kadar ilerleme kaydetmeden yolculuğu sonsuzluk gibi hissettiriyor. Bana tanıdık gelen bir otoparka giriyorum. Bacaklarımı esnetmek için bir şans kullanabilirim ve bir kimliğe ihtiyacım var - sınırı şüphe çekmeden geçmek için kullanabileceğim bir şey. Bagajda saklanamayacak kadar büyüğüm.

Kaçmadan önce on yıl boyunca hapisteydim, bu yüzden eskisi gibi bağlantılarım yok, ama bunları yapan bir adam tanıyorum. Benim standartlarıma göre bile oldukça çirkin bir karakterdi ama Rodney ihtiyacım olan şeyi sağlayabilecek imkânlarla sahip. Hâlâ o yıkık dökük apartmanda yaşadığını umarak bizi kapısına kadar sürüklüyorum. Hapiste değilse burada olmalı.

Ağır metal kapıyı çalıyorum ve diğer taraftan birkaç kilit açıldıktan sonra kapı açılıyor. Rodney bana hayalet görmüş gibi bakıyor, yüzü benim önümde soluyor. "Lexington Rowe, gözlerim beni yanıltıyor mu? Hayatta olduğunu sanıyordum dostum!"

"Bana öyle deme ve benim işime burnunu sokma," diye çıkışıyorum. Selena henüz açıklamadığım sırlarımın daha fazlasını öğrenirken yanımdaki soluğu duyuyorum. Bilinçaltında bir yerde kanundan kaçtığımı biliyor olmalı. Muhtemelen işlediğim suçların bana bir hayat kazandıracağını düşünmüyordur. Yani, birkaç ömür.

Şu anda onun duygularıyla başa çıkamam. Burası zayıf hissetmek ve görünmek için uygun bir yer değil. Rodney bundan beslenecektir. Başka bir suçlunun önünde olmadığımız zaman ona açıklamaya çalışacağım. Aklına takılacağından emin olduğum bazı soruları cevaplayabildiğim zaman. Rodney'nin önünde asla yapmayacağım türden bir konuşma.

Onu itiyorum ve Selena'ya sanki önüne serilmiş bir biftekmiş gibi bakıyor. Belki bir biftekten bile daha iyi. O kadar ağız sulandırıcı bir şey ki gözlerini ondan alamıyor. Kuşkusuz, genç masumiyeti ve düzgün giyinmemiş olsa bile ilkel görünümüyle çok lezzetli görünüyor.

Çok az şeyden eminim ama kimse benden önce ondan bir ısırık alamayacak. O benim yemeğim ve ben ondan kocaman bir parça koparıp içime doldurmadan önce onun tatlı kokusunu alan bir adamın boğazını keserim. Kolundan tutup koruyucu bir hareketle onu kendime çekiyorum. Her zamanki tarzım değil ama bunu yapmak zorunda hissediyorum. Bu masumiyetin korunmaya ihtiyacı var.

"Onun da ihtiyacı var mı?" Rodney soruyor, gözleri hâlâ Selena'nın vücudunda geziniyor. Benim küçük tavşanımı avına bakan bir çakal gibi süzüyor. Yüz ifadesi düşüncelerini açıkça ortaya koyuyor ve bana kalırsa siktirip gidebilir.

"Sadece ben," diyorum ona. "Sen neler yapıyordun?" Aç gözlerini, inatçı bakışları altında yanakları kızaran Selena'dan çekmeye çalışarak soruyorum. Buna tanık olmak benim için acı verici. Sanki daha önce hiç bir kadını kanlı canlı görmemiş gibi.

"Rüyayı yaşıyorum," diyor gözlerini ondan ayırıp nihayet bana bakarken. "Bazı dolandırıcılık suçlarından üç yıl hapis yattım ama işime geri döndüm. Yeğenim burada kaldı ve ben hapisteyken işleri yürütmeye devam etti."

"Yeni bir kimlik ne kadar? Ya da pasaport. Kıcımlı eyalet dışına çıkarmak için kullanabileceğim herhangi bir şey."

"İş konuşmak için zamanımız var. Önce fotoğraf çekmek için benimle gel." Soruyu tam da ondan beklediğim şekilde geçiriyor. Ben geri adım atamayacak kadar ileri gidene kadar kaçmaya devam edecek ve beni istediği her şeyi ödemeye zorlayacak. Onu bir fiyat için zorluyorum, ama o her zaman olduğu gibi uzman bir bok parçası gibi soruyu geçiştirmeye devam ediyor. Benden daha aşağılık biri ve ben de kendimi oldukça aşağılık sanıyordum.

Rodney fotoğrafımı çekiyor ve bizi süslü çoklu bilgisayar sisteminin önünde oturduğu bir odaya götürüyor. Eski gözlüklerinin camları ekranları yansıtıyor, eklemleri yuvarlak, geniş kafasına uyum sağlamak için bükülmüş.

Selena ve ben kanepeye oturuyoruz, ama o bana bakmayı reddediyor. Kollarını meydan okuyan bir çocuk gibi göğsünde kavuşturmuş. Bunu hak ediyorum ama burada değil. Bir çocuk gibi görünemez, çünkü Rodney gibi bir adam tam da bunu ister. Onun kötü olduğunu söylediğimde, aşağılık olduğunu kastediyorum. Selena'yı arabada bırakırdım, eğer bu sitedeki şiddet yanlısı seks suçlularından biri tarafından otoparkta avlanacağından endişelenmeseydim.

Dürüst olmak gerekirse, yırtıcı hayvan haritasını açarsanız, tüm kırmızı noktaların altında burada bir bina olduğunu bile bilemezsiniz. Rodney'nin koca, aptal suratı tüm o uyarıların arasında bir yerlerde gömülü olurdu.

Bir suçluya karşı gerçekten yargılayıcı davranıyorum ama en azından geçmeyeceğim bir çizgim var.

Bu bana daha sonra cevaplamam gereken soruları hatırlattı. Selena'nın geçmişimi kendi ağzımdan dinlemesine izin vermeliydim. Yapılacak en olgun şey bu olurdu ama bir şekilde benden uzaklaşırsa bana karşı kullanabileceği daha fazla bilgi vermek istemedim. Ona söylediğimde muhtemelen kaçmaya çalışacaktı, çünkü normal bir insan böyle tepki verirdi. Kaçarlardı.

O ne düşünürse düşünsün, bu durumda olmaktan en az Selena kadar mutluyum. Onu öldürüp arabasını alsaydım çok daha kolay olurdu. Kaçarken endişelenmem gereken başka bir insan olmazdı. Her zaman onun içine girmenin yollarını düşünmeseydim işler çok daha az karmaşık olurdu.

"Dünya'dan Lex'e mi?" Rodney elime bir kimlik tutuşturmadan önce parmaklarını yüzümün önünde şıklatıyor. "Bu nasıl?"

Yasal görünüyor ve hissettiriyor ve kaşlarımı çatmam oldukça doğru.

"Bana ne kadar olduğunu söylemedin," diyorum başparmağımla işaret parmağım arasında karta baskı yaparak. Rodney sinsi bir herifti ve ben fiyatı öğrenmeden önce onun bir şeyler basmasını engellemek niyetindeydim. Selena'yı düşünmekle o kadar meşguldüm ki yazıcının çalışma sesini fark edemedim. Demek istediğim buydu. Daha az karmaşık.

"Sana söyledim, ama sen la la land'e bakıyordun," diyor kuru bir kahkaha atarak. Söylediği bazı şeyleri kaçırmıştım elbette ama bunu fark ederdim. "Senin için bir binlik."

Ağzım açık kaldı. *Sinsi herif*. "Ne zamandan beri bu fiyata yakın?"

"New York kimlik formatını değiştirdiğinden ve sen de bunun için para ödeyecek kadar çaresiz kaldığından beri." Yüzünde iğrenç bir gülümseme belirdi. Siktir et onu. Onun gibi birinin bile elinde o kadar para olmazdı. Ama o haklı. Çaresizlik her zaman ekstra maliyet getirir. Oyun böyle oynanır.

"Bizde öyle bir şey yok Rodney, bunu sen de biliyorsun," diyorum ayağa kalkarken.

Duruşumu karşılıyor ama göğsüme zor ulaşıyor. Bir elini kelleşmiş saçlarının arasından geçiriyor. "Sende ödeme olarak alabileceğim bir şey var." Aç bakışları Selena'ya düşüyor.

Benimkiler daralırken onun gözleri de genişledi. Bu kelimelerin onun ağzından çıkacağını biliyordum. Ağzının suyunu akıttığını görür görmez, onu menüden sipariş etmeye çalışacağını biliyordum. Maliyeti bir şekilde karşılamamız gerektiğini biliyor ve *beni* becermek istemeyeceğinden emin.

İkilemde kaldım. Onu bu şekilde ele vermek istemiyorum, hızlı bir sikiş için bile olsa, ama aynı zamanda o lanet kimliğe de *ihtiyacım var*. Bunun başka yolu yok. Hapishaneye geri dönmeyeceğim. Özgürlüğüm için onu vermek küçük bir fedakarlık gibi görünüyor. Ama yapmak zorundayım.

Bakışlarımı kesiyorum ve sert bir nefes vererek kanepeye oturuyorum. Selena'nın gözleri ihanetle doluyor. Ona bakamıyorum ama adam ona doğru uzandığında çaresizliğini hissediyorum. Sonunda ellerini Selena'nın bileklerine doluyor ve onu ayağa sürükleyerek arkasına sabitliyor.

"Siktir git Lex!" diye bağıyor. Nefret ondan binlerce güneşin sıcaklığıyla yayılıyor.

Bunu hak ediyorum.

Avucunu ağzının etrafına koyarak çığlıklarını bastırıyor ve ben başımı ellerime bırakıyorum. Bunu tam burada yapmak zorunda mı? Onun korkusunu ve çaresizliğini önümde sallamak zorunda mı?

"Şşş, tatlım, çabuk olacağım," diye fısıldıyor kulağına, boştaki eli kot pantolonunu indirirken. Kotu kışından geçirdikten sonra onunkini de indiriyor. Onu duvara doğru itip ağırlığını ona verirken gözlerim kışının soluk tenine kayıyor. Teninde bir çürük izi gördüğüme yemin edebilirim ama bilgisayar ekranından gelen ışık da olabilir.

Kendimi onun kışına bakmamaya zorluyorum ve gözlerim onun gözlerine doğru yükseliyor. Korkudan şişmiş ve kızarmışlardı, gözyaşlarının sırları onları kaplamıştı. Elimi tabancamdan uzak tutmaya çalışarak başımı sallıyorum.

Bunun olmasına izin

vermeliyim.

Bunun olması

gerekiyor.

Onsuz özgürlük olmaz.

Bu beni daha önce hiç rahatsız etmemişti. Aslında, güzel bir kızın yüzündeki korkuyu görmek hoşuma gider. Hep sevmişimdir. Ama bu beni rahatsız ediyor. Sinirlerimi gerçekten kemiriyor. Derimin altındaki yanma benim için yabancı bir his ve bundan hoşlanmıyorum.

Kaslarım seğiriyor ve onları sabit tutmak için mücadele ediyorum. Boğuk çığlıkları kulaklarımın arasında kıpırdanıyor ve keskin küçük tavşan dişleri gibi içimi kemiriyor. Tabancama uzanıyorum ama kabzasını tutmaya cesaret edemiyorum. Çok gürültülü ve dağınık olurdu ve polisler gözlerini bu gölgeli kompleksten ayırmıyorlar. Bu noktada neredeyse binada yaşıyorlar. Bunun yerine, o küçücük sikiyle bacaklarının arasını dürtmekle meşgulken ve daha içine girmeden boşalacakmış gibi nefes nefese kalırken ben sıçıyorum.

Aslında bu uygun olurdu.

Kolumu boynuna doluyorum ve onu yakaladığım anda Selena'yı bırakıyor, ben onu boğarken sert aleti yumuşuyor. Elleri bileklerimi kavırıyor ve bana karşı çırpınıyor. Selena'nın ona karşı verdiği mücadeleye ürkütücü bir şekilde benziyor. Boynunu sıkıca kavrayıp yarım nefes almasına izin vermediğim için dudaklarım büzülüyor.

Selena pantolonunu yukarı çeker, kapıya doğru koşarken göğsü kabarır.

"Sakin buna cüret etme, tavşan. Tıpkı onun gibi bir başkası seni bekliyor olacak." Yaşamak için savaşılan bir adamın ağırlığına karşı mücadele ederken kelimelerim gergin çıkıyor.

Durdu, eli kapı kolundaydı. Karanlığın canavarları örttüğünü biliyor olmalı -benim gibi ve kesinlikle onun gibi canavarları.

Mücadele etmekten bıktım. Rodney'i kafasını kavrayacak kadar serbest bırakıyorum ve boynunu kırıyorum. Tanıdık çatırtı omuriliğimde geziniyor ve vücudunu yere indiriyorum, beni pençelemesinden dolayı kollarımdaki kanı siliyorum. Selena'ya bakıyorum. Gözleri haklı bir güvensizlikle doluydu. Bana ait olmayan bir şeyi satışa çıkarmıştım. Kapıyı kapıp açıyor ve daireden kaçıyor. Başımı sallayarak yerden kimliği aldım ve onu takip ettim.

"Tavşan!" Arabaya doğru koşarken arkasından sesleniyorum. Ona yetişmek için hızımı arttırıyorum. Onu yakalayacak kadar yaklaştığımda, yüzünü bana çevirerek arabaya çarpıyorum. Gözlerimin içine bakmaya zorluyorum.

"Siktir git," diye haykırıyor. Vücudu titriyor ve içinden korku geçiyor. Evden uzakta bile hâlâ onunla geçirdiği o anın içinde sıkışıp kalmıştır. Sert bakışları onu ısırtıyor

Ben. Böyle ısırılmayı hak ediyorum ama sözleri beni hâlâ kızdırıyor. Onun ısırığına daha güçlü bir ısırıkla karşılık vereceğim ve o da beni bunu bilecek kadar tanıyor.

Ona doğru eğildim, bir elimi narin boğazına koydum. Karanlık otoparkta görebildiğim tek şey gözlerinin akı. Bir hamlede ne yaptığımı gördü ve işte buradayım, elim onun narin boynunda. "Bu kadar geveze olma, tavşan," diyorum. Parmaklarımın altında kalp atışlarının zonklamasını hissediyorum. Gergin terler tenini kaplıyor.

"Beni satmaya çalıştın!" diyor gergin bir sesle.

"Daha çok ... sana borç vermek gibi." Onunla olduğu kadar kendimle de mantıklı düşünmeye çalışıyorum. Yaptığım şey berbattı, evet, ama bazen sizi şekillendiren şeyden çok farklı bir şey karşısında bile kim olduğunuzu değiştiremezsiniz.

Cildi sıcak, öfke ve ... başka bir şey tarafından ısıtılıyor. Damarlarında dolaşıyor. Keskin bir nefes alıyor ve daha önce hiçbir insanda görmediğim bir duyguyla bana bakıyor.

Çatlamış birinin bakışı.

"Öldür beni." Sesi küçük ve zayıf çıkıyor ama bir şekilde hâlâ emin.

Kaşımı kaldırıyorum ama karanlıkta görebileceğinden şüpheliyim. "Ne?"

Sıcak bir nefesin daha üzerimden geçmesine izin veriyor. "Beni öldür dedim." Sesi bu kez titriyor.

Elimi boğazından indirip köprücük kemiğine koyuyorum. Onu avlamanın keyfini kaçırdı. Korkusu gözlerimin önünde teslimiyete dönüştü, ezici bir kırıklık hissi ikimizi de yıkıyor. Bu bulaşıcı. Çocukken öldüresiye dövüldüğümde ya da yargıç karşısına çıktığımda hayatımın sona erdiğini anladığımda bile böyle bir üzüntü hissettiğimi söyleyemem. Bu duygu bana yabancı ve rahatsız edici geliyor ve onun gibi ebedi bir durumda yaşamayı hayal bile edemiyorum. Neden ölmek istediğini anlıyorum.

Eğer o ölürse, bu boşluk da onunla birlikte ölür.

"Gerçekten istediğin bu mu, tavşancık?" Boştaki elimle terli, siyah saçlarını yanağından çekerek soruyorum.

"Her halükarda ölmüş sayılırım. Artık bu oyunu oynamak istemiyorum. Arabayı al. Ne yaparsan yap. Sadece . . . Bunu yapamam." Dünyası etrafına çöküyor, onu eziyor. Ve hepsi benim hatam. Tamamen benim hatam değil. Açıkçası, kocası lanet bir amcık. Ben onu almadan önce onu kırdı, ama onu tamamen ayıran son çatlağı ben yarattım.

Ona doğru eğiliyorum, elimi göğsünden çekerken alnımı onunkine dayıyorum. "Arabaya bin, küçük tavşan," diye fısıldıyorum. "Arka koltuğa."

Kolu tutmadan önce tereddüt ediyor ve arka koltuğa sürünüyor. Onu kenara çekip yanına oturuyorum. "İstediyinin bu olduğuna emin misin?" Ona doğru eğilip elimi boynunun kıvrımına koyarken soruyorum. Çok kırılmalı bir boğazı var. Bu gecedan önce bunu pek fark etmemiştim ama birden tek düşünebildiğim bu oldu. Avuçlarımın içinde nasıl da cam gibi. Ama bunu gerçekten istiyorsa, sormak için doğru kişiyi seçmiş. Bunu iki kez düşünmeden yapabilecek tek kişi benim. Uykusuz kalmadan. Bir can almak benim için her zaman çok kolay olmuştur.

Kubbe ışığı kesilerek bizi karanlığa gömüyor ve bir gözyaşının sıcaklığını elimin üzerinde hissediyorum. Hafifçe burnumu çekmem dışında ortalık mide bulandırıcı bir sessizliğe bürünüyor. Başını iki yana sallıyor ve ben de avuçlarımın içindeki hareketi hissediyorum. O kadar emin görünüyor ki, beni düşünmek zorunda bırakıyor. Kaslarım seğiriyor ve ona istediği rahatlamayı vermek için can atıyorum.

Eğildim ve fısıldadım, "Eğer istediğin buysa, senin için yaparım." Sesim titriyor, bu benim karakteristik özelliğim değil. İçimde bir şüphe, işlediğim hiçbir cinayette hissetmediğim bir rahatsızlık hissediyorum. Ölmek istese bile bu *bir* cinayet.

Ellerim başının her iki yanını kavramak için daha da yukarı çıkıyor. Dokunuşumla rahatlıyor, sanki ona bir hediye veriyormuşum gibi. Ona göre öyle. Bana ise taşımak istemediğim bir yük gibi geliyor. Ama taşıyacağım.

Derin bir nefes alıyorum.

Onun istediği bu. Onun için. Her şey onun için.

Selena

Başımın iki yanındaki ellerinin sıcaklığını HİSSEDİYORUM ama dokunuşu beni gerektiği gibi yakmıyor. Hiçlikten önce kaslarının keskin seğirmesini beklerken nefes almaya cesaret edemiyorum. Ölmek *istediğimden* değil, ama o kadar bittim *ki*. Her şeyden çok yoruldum. Eve döndüğümde Bryce beni öldürecek. Sadist zihninde toplayabileceği en kötü, en acı verici şekilde beni bitirecek. Böylesi daha iyi görünüyor.

Kulağa çalgınca gelse de, daha güvenli hissettiriyor.

Gözlerim kapalı, göz kapaklarımın ardındaki karanlığın içinde yıkanıyorum. Uyumam gerek. Dinlenmeye ihtiyacım var. Ve Lex beni almadan önceki hayatımda bile bunu asla elde edemeyeceğim. Benim için tek bir son var. Her zaman bitebilecek tek bir yol vardı ve o da bu: bir adamın ellerinde ölmek. Ben sadece kimin ellerinde olacağını seçiyorum.

Elleri yüzümden düşüyor ve beni öpmek için eğiliyor. Nefesini içime çekerken yakalayarak ondan uzaklaşıyorum. Tadı günah gibi.

"Lex," diye fısıldıyorum göğsünü iterken.

"Seni becerdikten sonra hâlâ ölmek istiyorsan, bunu senin için yapacağım." Sesi alçak ve çaresiz. "Bırak içine gireyim, tavşan."

Daha ne kadar alçalabilirim? Umduğum altı ayak altını geçtim mi? Onunla yatmak beni serbest düşüşle cehenneme gönderecek ama bu noktada bunun gerçekten bir önemi var mı? Beni çürükler içinde bırakan bir evliliğin kutsallığı ne kadar önemli?

Tekrar eğildiğinde omuzlarımı düşürüyorum. Ay ön camdan içeri süzülüyor ve zayıf bir ışık sunuyor. İzlerimi göremeyecek. Bana acıyamaz. Hayatımda bir kez olsun izsiz bir kadınmışım gibi davranabilirim. Yirmi iki yaşında normal biriymişim gibi davranabilirim. Hatta birkaç anlık mutluluk bile bulabilirim.

Dudakları tekrar benimkilerle buluşuyor ve öpücüğünü kabul ediyorum. Ağzımı açarak içeri girmesine izin veriyorum. Üzerime eğilirken göğsü ağır bir şekilde yükseliyor, bacaklarımın arasında sürünürken beni kapıya doğru itiyor. Eli boynuma dolanıyor ve saçlarımı kavramak için yükseliyor. Gömleğimi çekiştirerek çıkarıyor ve ağır bir elin çıplak göğüslerimin üzerinde kaymasına izin veriyor. Dokunuşu bel kemerimin yanındaki çürüklerin üzerinden geçerken acıdan irkilmemle savaşıyorum. Beni görebilseydi bunu yapmasına asla izin vermezdim. Kimsenin ne kadar zarar gördüğümü görmesini istemiyorum. Tasmaasının ucundaki bir hayvanın açlığıyla pantolonumu çekiştiriyor ve tasma kopmak üzere.

Fermuarının

düşüğünü

duyuyorum. Gerçek

oluyor.

Bu gerçek.

Aletin sıcaklığını amımda hissettiğimde nefesim kesiliyor. Onu durdurmak istiyorum. U z a n ı p geniş göğsünü itiyorum ama o çok güçlü. Üstümden çok daha güçlü. "Lex," diye nefes alıyorum, kelimenin içinde tereddüt var. Sanki çok geç kalmışım gibi geliyor. Tasma artık onu zor tutuyor, özellikle de içime girmeye bu kadar yakinken.

"şşş, tatlı tavşanım," diye fısıldıyor beni tekrar öpmeden önce. "Bırak gireyim." Hırılıyor ve öpücüğü derinleştiriyor. Sert eli bacaklarımın arasını keşfediyor ve dokunuş vücutuma elektrik gönderip uzun zamandır uykuda olan şeyleri uyandırırken ona doğru kıpırdanıyorum. Belki de bu parçalarım hiç uyanmamıştı.

Parmakları içime giriyor, bedenimin hatırladığı bir dokunuş. Kalçalarımı eline doğru kıvırıyorum. Elini çekiyor ve tükürdüğünü duyuyorum. Bana tekrar dokunuyor, parmaklarını içime batırıyor. Aletini göremiyorum ama sıcaklığını tenimde hissediyorum. Motelde nasıl göründüğünü hatırlıyorum. Lex'in geri kalanı gibi o da kocaman. Keşke bu kadar karanlık olmasaydı da onu görebilseydim. Ama ben onu görebilseydim, o da beni görebilirdi.

Ve bu olamaz.

İçime girdiğinde, beni daha önce hiç hissetmediğim şekilde gerdiğinde, kısmen çoktan, ama aynı zamanda kocamdan başka birinin içimde olduğunu fark etmekten dolayı çığlık atıyorum. İçimi parçalıyor. Beni kocamın söylediği her şeye dönüştürüyor.

Bir

fahişe.

Bir

sürtük.

"Tanrım," diye inliyor adam daha derine iterken. "Kocan çok aptal." Ucuna kadar geri çekilip tekrar içime girmeden önce bu sözleri fısıldıyor. Beni hiç beklemediğim şekilde yavaş ve tatlı bir şekilde sikerken tırnaklarım yanlarına batıyor. Beni bu şekilde becerecekmiş gibi görünmüyor. "Merak etme, tatlı tavşanım. Eğer seni hayatta tutmama izin verirsen, sana gerçekten nasıl seviştiğimi göstereceğim. Bir sonraki nefesi benim için alman için sana bir sebep vereceğim," diye homurdanıyor, sanki ne düşündüğümü sezmiş gibi.

Kapıya yaslanıp eriyorum, kolak dar alanda sırtıma batıyor. Yine de önemli değil. Gözlerimi kapatıyorum ve o içime girip çıkarken bacaklarımın arasındaki sürtünmeye odaklanıyorum. Kalçaları içime girerken aldığı derin ve çaresiz nefesleri dinliyorum. Bana gücünün sadece bir kısmını gösteriyor ve bu beni heyecanlandırdığı kadar korkutuyor da.

Bacaklarımı iterek çekiliyor ve oturuyor. "Kucağıma ık," diye emrediyor nefes nefese bir sesle ve bir an için bacaklarımı güçsüzleştiriyor. Karanlıkta onu hissediyorum ve beline sarılıyorum, başım neredeyse arabanın tavanına çarpıyor. Amıma doğru seğiriyor. "Seni görmek istiyorum," diye fısıldıyor.

Eli tavan lambasına doğru hareket ediyor ama bileğini tutup avucunu kııma yerleştiriyorum.

Onu içime sokarken "Bırak şunu," diyorum. Elleri ağrıyan her yerimde gezindikten sonra morlukları görmesini istemiyorum.

"Gözlerimi vücutuna dikeceğim, küçük tavşan," diye hırılıyor ağzıma karşı, ben kendimi onun sikiğinin üzerine indirirken. Sıcaklığım leğen kemiğine kadar iniyor ve dudaklarından çıkan inilti beni zonklatıyor. İniltim durağan sessizliği bozuyor.

"şimdi olmaz," diye fısıldıyorum, dudaklarım onunkilerin önünde geziniyor.

"Benden ne saklıyorsun?" Kalçalarını benimkilere doğru savuruyor ve kocaman kolları vücudumu sarıyor. Onun kavrayışında kendimi çok küçük hissediyorum. "Neyi görmemi istemiyorsun?"

"Rahat bırak Lex," diyorum kucağındaki hareketimi yavaşlatırken, beni reddettiğim şeyle yüzleşmeye zorlarken neredeyse duruyorum. Şimdi olmaz. Bu an bu kadar mükemmelken olmaz.

"Bu beni kızdıracak, değil mi?" Çıplak, terli göğsüm onunkine bastırana kadar beni içine çekiyor. Kalçalarım hareketlerini durduruyor, sorularının ağırlığı üzerime çöküyor. "Şu anda bunu düşünme," diyor. "Bu başka bir günün konusu." Beni öpüyor ve bu çok tatlı. Bunu yapabilmesine şaşıyorum. Tatlı olmasına.

Beni o adama verdiği ve sonra da onu öldürdüğüne dair yeni oluşan anı zihnimin önüne fırlıyor ve bu tatlılığın her zerresiyle çelişiyor.

"Beni becermesine izin verecektin," diye fısıldıyorum başımı boynunun kıvrımına bırakırken.

"Biliyorum, tavşan." Kalçalarını benimkilerle buluşmak için kaldırıyor. "Onu istediğim şeyi almak üzereyken gördüğümde ..." Hayal kırıklığına uğramış bir hırıltı çıkarıyor. "Onu nefes alırken bırakmamın bir yolu yoktu. Ben seni kendi sikimin etrafında hissetmeden onun seni kendi sikinin etrafında hissetmesine izin veremezdim." Beni o kadar sert öpüyor ki inlememe neden oluyor. "Ama artık senin içinde olduğuma göre, başka hiç kimse olamayacak, lanet olası kocan da dahil."

Kulaklarımda onun sahiplenici sözleriyle, sikine biniyorum ve orgazma doğru ilerliyorum. Seks sırasında boşalmayalı çok uzun zaman olmuştu. Beni eliyle boşaltmadan önce, böyle bir hazzı hissetmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki.

"Etrafımda geriliyorsun," diyor ve ben biliyorum. Tüm vücudum sıkı ve gergin. İnlemelerim uzuyor, ben yaklaştıkça daha da uzuyor. "Kocan nereye geliyor?"

"Karnımın üstünde," diye fısıldadım.

"Hiç içiniz doldu mu?" diye soruyor.

Sertçe yutkundum ve başımı salladım. Bryce beni becerirken, içimde olmanın tadını çıkarıyor gibi görünmüyordu. Hayal kırıklığını tenime boşaltmadan önce ittiği bir yerd.

Lex'in leğen kemiği klitorisime sürtünürken, siki içimdeyken boşalıyorum. Elleri omurgamın kıvrımından aşağı iniyor ve kıcımlı kavriyor.

"Beni boşaltacaksın, tavşanım." Saçlarını yumrukluyor ve boğazımın derisini ısırabilmek için boynumu kıvrıyor. "Aminı dolduracağım ve sen de boşalırken yaşamak mı yoksa ölmek mi istediğini bana söyleyeceksin."

Onun sözleriyle zonkluyorum ve bu onun sikiindeki zevki zorluyor. İçime boşalıyor, seğirmesi içimin derinliklerine işliyor. Bryce gibi aceleyle uzaklaşmak yerine içimde kalıyor. Benim ondan aldığım zevkin, onun benden aldığı zevkin tadını çıkarıyor.

Elleri terli bedenimde geziniyor ve başımın iki yanını bir kez daha kavriyor. Dokunuşu beni ürpertiyor. "Ne istiyorsun?" diye soruyor, sesi hâlâ zevkle karışık.

Ölmek istemiştin ve o parçam hâlâ beni çağırırsa da, başka bir parçam uyandı ve sesini boğdu. Ellerini tutup başımdan uzaklaştırıyorum. Göğsümü ona doğru bırakırken onları kendi ellerimle sarıyorum, aniden iki kat daha ağır hissediyorum. Bitkin bir zevk beni ağırlştırıyor ama günahlarımın ağırlığı da beni eziyor.

"Bana ne istediğini söyle," diyor.

"Sen," diye fısıldıyorum, günahımı kabul ederek. Ve daha fazlasını istiyorum.

Yedinci Bölüm

Lex

Bizi bir sonraki motele doğru götürürken aklım Selena'da kaldı. Fazla yol kat edemedik çünkü onu sismeyi bitirdiğimde saat çoktan geç olmuştı. Hayal ettiğim her şeydi ve olabildiğince uzun süre içinde kaldım. Sikim işbirliği yaptığı sürece. Sıcak, terli vücudunu kendime bastırdım ve gece yarısını geçene kadar göğsümde ağlamasına izin verdim. Sarılıp yatacak bir tip değildim -doğamda yoktu- ama sonsuza kadar orada kalabilirdim.

Motele vardıgımızda bana karşı nasıl davranacağı hakkında hiçbir fikrim yok. Gözlerimin önünde kırıldı, benden ona düşünölemeyecek bir şey yapmamı istedi ve ardından sikimin üzerine boşaldı. Ama motele giderken bana nasıl hissettiğine dair hiçbir işaret vermemiştı. Seks sadece kendini boşlukta hissettiğı ve benim bu boşluğu doldurmama izin verdiği bir an mıydı? Muhtemelen.

Bundan daha fazlası olamazdı zaten. Ben tehlikeli bir avcıyım, o ise küçük tatlı bir tavşan.

Odamızın kapısını açıyorum ve ondan önce içeri giriyorum. Işığı açıyorum ve başımızın üstünde titriyor. Etrafına öncekinden çok daha az tiksintiyle bakıyor. Sanırım lüks yaşam tarzından koparılıp cehennemden gelen motel odalarına nakledilmeye alışıyor. Aramızda hâlâ iletişim yok. Dinlemekten bıktığım bayat bir parazit.

Banyoya gitmek için beni itiyor ama kolundan tutup kendime çekiyorum. Bana baktığında gözlerini şaşkınlık kaplıyor. Yüzünde suçluluk duygusu var ve bu beni olması gerekenden daha fazla kızdırıyor.

"Yaptığımız şey yüzünden neden kendini hırpalıyorsun?" Kolunu sallarken soruyorum. Dokunuşumdan irkildi. Onu incitmeye çalışmıyorum ama yaptıklarımızı neden bu kadar önemsedini asla anlayamayacağım. İnsanlar çok daha kötü koşullarda ilişki yaşadılar ve kendilerini asla bu kadar hırpalamadılar.

"Çünkü kocama sadık değildim." Pişmanlık ve suçluluk duygusuyla doludur.

"Aş bunları, tavşan." Onun pişmanlığı benim sorunum ya da sorumluluğum değil. Ona ne yapacağını biliyordu ve bu konuda kendimi kötü hissetmeyeceğimi de biliyor. Şimdi değil. Hiçbir zaman. Onu becerdiğim için üzgün değilim ve ona o yolcu koltuğuna tırmanıp yola devam etme gücünü verdiğim için de pişman değilim.

"Anlamıyorsun," diye fısıldıyor başını sallayarak.

Saçını yumrukladım. "Anlıyorum. Pişman olmam gereken pek çok şey yaptım. Ve belki bir an için yaptım bile. Yapmamam gereken şeyleri yapmanın ciddiyetini anlamadığımı söyleme bana. Neden kaçtığımı sanıyorsun?"

Gözyaşları gözlerini parlatıyor. "Hayata ne için hizmet ediyorsun?" diye soruyor.

Bu soru üzerine neredeyse saçlarını serbest bırakacaktım. Bunu beklemiyordum. Beklemeliydim ama Rodney'le aramızda geçenleri unutmuşum. Benim hakkımda öğrenmesi gerekenden fazlasını öğrendi.

"Hangi hayat?" Ben diyorum.

Dudağı titriyor. Evet, birden fazla müebbet hapis cezasına çarptırıldım. Ruhum bundan sonraki iki yaşam boyunca hapiste olacak. İçine neyin girmesine izin verdiğine dair hiçbir fikri yok, kimin onu boşaltmasına izin verdiğine dair hiçbir fikri yok. İki kez.

"Eğer boktan kocanla yattığın için zaten pişmansan, cevabın seni daha kötü hissettireceğini bildiğin halde bana böyle bir şey sorma. Çok daha kötü."

"Bilmek istiyorum. Bilmeyi hak ediyorum," diyor çenesini meydan okurcasına kaldırarak.

Kim olduğunu sanıyor bu kadın? Hattın sonuna ulaşmadan önce kalan süresinden daha fazlasını hak ettiğini düşünüyorsa aklını kaçırmış demektir.

Arada benim sikimi aldığı için şanslı.

Gülüyorum, bu da onun göğsünü kabartıyor. "Devam et, tavşan." Onu banyoya doğru itiyorum ama o topuklarını boktan halıya gömüyor. "Sen kendi sırlarını sakla, ben de kendiminkileri."

Gözlerini bana dikti. "Bana seninkini söyle, ben de sana benimkini söyleyeyim."

Aptal kız. Evet, kocası kontrolcü bir pisliğe benziyor ama şeytanı bile kızartan bir adamın amına girmesine izin vermenin nasıl bir şey olduğunu bilmiyor. Ne yaptığını duyduğunda, yine kaçmaya çalışacaktır. İçine nasıl bir adamın girmesine izin verdiğini öğrendiğinde muhtemelen iğrenerek kusacak.

Sertçe yutkunuyor ve ben de sallanan boğazına bakıyorum. "Kocam beni dövüyor," diye fısıldıyor.

"Biliyorum." Ben de öyle düşünmüştüm. Vücudundaki renk değişiminin izlerini gördüm. Davranışlarından zaten anlamadığım bir sırrı bana söylemiyor. Söylediği şeyler. Yüzündeki korku. Onu takip ettiği gerçeği, Tanrı aşkına.

"Hayır..." Başını iki yana sallıyor. Sağ kolunu kaldırıp solmaya başlayan morlukları ortaya çıkarırken bakışları benimkinden ayrılıyor. Bu pek de üzülecek bir şey değil. Yeterince sert davranırsanız onun gibi bir kızı morartmak zor değil ve kontrolü kaybetmek kolay. Onun üzerinde iz bırakmaktan kaçınmak *benim* için çok zor.

Gömleğinin eteklerini kaldırırken dudakları titriyor ve yaşayan bir insanda gördüğüm en kötü morluklardan bazıları ortaya çıkıyor. Karnı ve yanları mor ve pembe tonlarında. İyileşmeye başlayan her şeyi sarı bir pus çevreliyor. *Bu* kalbimi hızlandırıyor. Böyle izler ona çok acı vermiş olmalı. Ağzım açık kaldı. Neye baktığıma inanamıyorum. Beni bu kadar rahatsız ettiğine inanamıyorum. Etmemeli. Umurumda olmamalı.

Ama ben biliyorum.

Onu inciten her şeyden koparmak istememe neden olan bir tarzı var, böylece onu kendi parçalanmış kanatlarımın altında koruyabilirim.

"Lanet olsun Selen," diyorum dişlerimi sıkarak. Ona doğru adım atıyorum ve elimi çürüklerinin üzerinde gezdiriyorum. "O sana *bunu* yaparken nasıl oluyor da yaptıklarımızdan dolayı zerre kadar suçluluk hissediyorsun?"

Bakışlarını yere kilitliyor ve bana cevap vermiyor. Çenesini kaldırarak onu bana bakmaya zorluyorum. Utanmış görünüyor.

"Bana acıma," diye fısıldıyor, bu gerçekten çok tuhaf bir şey ama bu gece söylediği en tuhaf şey değil.

"Sana acımıyorum. Ama çok kızgınım."

Sesimdeki keskin yükselişle titriyor. Ona vuracağımdan korkuyor gibi görünüyor. Kızgınım ama ona değil. Onun boktan kocasına kızgınım. Ben kötü bir insanım, kötünün de kötüsü, ama onu asla böyle incitmezdim. Başkalarına daha kötülerini yapmış olsam bile ona asla böyle el kaldıramam.

Ona acımama gerek yok, onun da benden bir şey istemesine gerek yok. Kendi kanatlarını kazanacak ve o zaman benimkilere ihtiyacı kalmayacak.

İçimde keşfettiklerinden hoşlanmayacağını ve bunun onu kendimden uzaklaştıracağını bile bile ona içimi dökmeye, içimi dökmeye ve içeri girmesine izin vermeye karar veriyorum. Kiminle yattığını bilmesi gerekiyor.

Ona doğru eğildim ve kulağına yaklaştım. "Tavşan," diye başlıyorum, "Ben bir katilim. Bu gece gördüklerinden daha fazlasını. Masum insanları öldürdüm. Üvey ailemi öldürdüm. Hapse girdim ve diğer mahkûmları öldürdüm. Ben bir katilim. Hep böyle oldum."

Nefes nefese kalınca serin hava tenime çarpıyor.

"İstemedikleri halde kadınları becerdim. Bana istemediklerini söyleyemeyen kadınları becerdim."

Duyduklarına inanamıyormuş gibi başını sallıyor. Beni, hayal ettiğinden çok daha kötü bir insanı içine aldığına farkına varmakla savaşıyor. Hak ettiği her şeyden daha kötü.

Yanağından bir damla yaş süzülüyor ve ben onu silmeye gittiğimde, dokunuşumdan kurtulup banyoya koşuyor ve kapıyı arkasından kilitliyor. Kalpsiz bir katilin aletine konduğunu öğrenmenin adil bir yanıtı bu.

Selena

AMAN TANRIM. Aman Tanrım. Panik içinde kapıya dayandım. O adamı rahatça boğup öldürdüğünü gördüğümde kalbimde onun bir katil olduğunu anlamıştım. Televizyonda bir reklam izlemek ya da bir mektup postalamak kadar sakindi. Ama onun ne kadar büyük bir canavar olduğunu bilmiyordum. Ya da bu kadar çok kişiyi öldürdüğünü. O hasta ve sapkın. Lanet bir psikopat.

Ve onunla sıkışıp kaldım.

Beni öldürmeye bu kadar istekli olmasına şaşmamalı. O tecrübeli bir katil. Bunun sonunda beni öldürmeyi planladığına dair hastalıklı bir hisse kapıldığımda farkındalık beni aşağı çekiyor.

Yapmak zorunda. Gitmeme izin veremez. Onun adını biliyorum. Çok şey biliyorum.

Duşa giriyorum ve sıcak suyun üzerimden akmasına izin veriyorum, başımın üzerindeki görünmez saatin ağır tik taklarını dinliyorum. Farkına vardığım şey hakkında daha fazla korku ve daha az kabullenme hissetmeliyim, ancak zamanım kısıtlıysa, kalan az şeyi en iyi şekilde değerlendireceğim. Sarkaç hangi yöne sallanırsa sallansın, ölüm her iki uçta da bekliyor.

Yıkandım ve duştan çıktım. Sert havluyu üzerime geçiriyor, kaba havlu kumaşın altındaki morlukları gizlemeye çalışıyorum. Banyodan çıktığımda buhar beni takip ediyor. Kıyafetlerimi ellerimde taşıyorum. Gözlerim şifonyerin üzerinde katlanmış bluzumu ve pantolonumu görüyor. Onları alıp kokluyorum. Onları motelin çamaşırhanesinde yıkamış olmalı. Muhtemelen son boktan olanında.

Yanımdan geçerken bana bakmıyor ve duş almak için banyoya giriyor. Bluzumu ve pantolonumu giyiyorum ama sonra iç çamaşıma ne olduğunu hatırlıyorum. İçine boşalmasından sonra külotumu giydiğimi hatırlayınca dudağımı kıvrıyorum. Doymuş kumaşı bütün gece amıma dayamamı istemişti. Bu küçük sahiplik ve kontrol gösterisini seviyordu. Ama o bana sahip değil.

Kıyafetlerimi toplarken, "*Pislik*" diye düşündüm.

Onun hayranı değilim, ama ona baktığımda gördüklerimden hoşlandığım için kendimden daha çok nefret ediyorum. Onun yanındayken hissettiklerim için. Beni ikiye bölen bu duyguları ortaya çıkardığı için ondan nefret ediyorum. Bir tarafım beni hiç tanımadığım insanların önünde bana söylenen iyi eş olmaya doğru çekiyor. Diğer taraf beni kanunsuzlarla oynamama izin vermeye doğru çekiyor ve bu taraf, Lex gibi, daha güçlü.

Giyindim ve tek kişilik yatağa uzandım. Lekeli örtüyü ayaklarıma doğru itiyorum. Altındaki çarşaf en azından yeterince temiz görünüyor. Yatakta kıvrılıyorum, koyu renkli ıslak saçlarım başımın altındaki kirli beyaz yastık kılıfını ıslatıyor. Banyo kapısının çarpma sesini duyana kadar duvardaki soyulmuş boyaya bakıyorum.

Lex çıplak. Uyuyormuş gibi yapıyorum ama kollarındaki kas kordonlarına bakıyorum. Bir mahkûmun vücuduna sahip - bir mahkûmun egzersiz yapmaktan başka yapacak bir şeyi olmadığında elde ettiği türden bir fizik. Nemli saçları geriye taranmış. Gergin sırt kasları, bir erkekte gördüğüm en mükemmel kalçalardan birine bağlanıyor. Keşke bu kadar mükemmel bir vücudun benimkiyle nasıl birleşeceğini görebilseydim. Kusursuza karşı en kusurlu. Bu özlemin pişmanlığı hemen içimi dolduruyor.

O bir katil, kendime hatırlatıyorum.

O arkasını dönerken gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Bu gece daha fazla konuşmak için uygun bir ruh halinde değilim. Tükenmiş, bunalmış ve hayatımda hiç o l m a d ı ğ ı m kadar yorgunum.

Lex yanımdaki yatağa giriyor, tekmeleyip attığım iğrenç battaniyeyi çekiştiriyor. Dönüp bana sırtını döndüğünde, sırtının ve kıcının çıplak olduğunu fark ettim. Ve bana karşı. Benimle yatağa çıplak girdiğine inanamıyorum. Bir santim yana kaymaya çalışıyorum ama yatağın kenarıyla karşılaşıyorum. Gözlerim sıkıca kapanıyor ve umarım nefes alışımındaki değişikliği fark etmez. Kollarımı vücuduma doğru çekerken benden yayılan rahatsızlığı hissedeceğinden endişeleniyorum.

"Bu sadece çıplaklık, tavşan. Hemen heyecanlanma," diyor dönüp bakmadan. bitti.

Sözleri beni çileden çıkarıyor. Alay ediyorum. "Senin sayende iç çamaşırım yok." Bacaklarımı göğsüme doğru çekerek kendimi olabildiğince küçültüyorum.

Gülüyor. Kahkahalarla gülüyor. "Evet, doğru."

Ayıldıkça vücudu hareketsizleşiyor. Asla bana doğru dönmeye çalışmıyor. Çıplak bedeniyle aramdaki boşluğa izin veriyor. Aramıza sessizlik girmeden önce "İyi geceler, tavşancık," diye fısıldıyor.

Sekizinci Bölüm

Lex

Uyuduğum gibi uyanıyorum ama şimdi vücudumu soğuk bir ter kaplıyor. Yatağın yanındaki çalar saat, kızgın bir arı kovana gibi vızıldıyor. Saatin üzerindeki zaman sadece birkaç saat sonrasını gösteriyor. Onun gibi lanet bir kadının yanında huzursuz uyanmaktan daha kötü bir şey olamaz. Aslında herhangi bir kadının yanında, ama onun yanında var olmak özellikle zor.

Sırt üstü dönüyorum ve karanlık tavana bakıyorum. Arada bir, iç perdelerin ince perdesi arasından farlar odayı aydınlatıyor. Bir süre kocasının bizi bulmasından endişe ettim, ama onu bulması için lanet olası orduyu göndermediği günler geçtikçe, onun gitmiş olmasını umursayıp umursamadığını merak etmekten kendimi alamıyorum. Sadece evli olmak ya da çizdiği evlilik merkezli imaj değil, gerçekten *onu önemsiyor* muydu? Güvende mi? Öldü mü? Sahip olduğu onca kuşak boyu servetle neden kız arkadaşını geri almak için elinden geleni yapmıyor? Onun gibi bir kız, onu bulup eve getirmek için bana gerçekten boktan şeyler yaptırırdı.

Yanımda kıpırdanıyor ve o sakinleşene kadar bir an nefesimi tutuyorum. Beni endişelendiriyor. Suçluluk, pişmanlık ve anlam veremediğim başka bir şey hissediyorum. Teksas'a vardığımızda onu öldürmek zorunda kalacağımı bilmekten nefret ediyorum, ama bu onu eve, karnını o şekilde morartan pisliğin yanına göndermekten daha iyi. Onu yanımda getiremem, zaten onun gibi biri yanımda gelmez. Kaçak hayatı onun gibi bir kıza göre değil. Kaçarken ne kaplıcalar ne de süslü yeni arabalar var.

Aklımdan kocasının nasıl göründüğünü hayal ediyorum. Muhtemelen benim gibi değildir. Muhtemelen iyi giyinmiş ve kendine çeki düzen vermiş. Ailesinin ondan daha çok sevdiği biri. Emin olduğum tek şey, kadının dövme seven küçük sikli bir pislik olduğu.

Bu ironi benim için kayıp değil. Kadınlara hiçbir zaman daha iyi davranmadım ve kendime bir tür aziz dersem yalan söylemiş olurum. Yine de o *farklı* ve onun bunu görememesini aklım almıyor. Benim için bu kadar açıkken o nasıl göremez? Hayatındaki diğer iyi şeylerle birlikte, onun altında da o var.

Siktiğimin salağı.

Onu becerdiği düşüncesiyle sikim sertleşiyor. Sertleşmemeli ama sertleşiyor. Bunu görmek isteyen yanımın görüntüsünü tanıyorum. Ara sıra kafamın içinde çığlıklar atan, bana tanıdık ama ona yabancı bir varlık. Bazen bu yanıma görmezden gelmek çok zor oluyor.

Görmezden gelemediğim rahatsız edici bir zonklamayla ağrıyorum. Elim sikime kayıyor ve parmaklarımı sikimin başının etrafına sararken yanağımın içini ısıyorum. İçerideyken yapmak zorunda olduğum gibi sessiz ve hareketsiz olmaya çalışırken yumruğumla kendi etrafımda dönüyorum. En azından bu konuda kibardım, tüm sırayı uyandıracak kadar yüksek sesle sarsan bazı oda arkadaşlarımın aksine.

Bir iniltiyi bastırıyorum. Siktir, onu istiyorum. Ona *ihtiyacım var*. Hayatımda hiç bir kadının kıyafetlerini bu kadar tamamen yırtmak istememiştim.

O anda, başım tüm yanlış yerlerdeyken, dönüyorum ve sırtına yaklaşıyorum. Sert sikimi kıkına bastırırken hareketsiz kalıyor. Hiçbir şekilde

hissetmiyor. Elimi yan tarafında gezdiriyorum, dokunuşumun altında çürükler olduğunu biliyorum. Eğer sikimin ona bastırdığını hissetmiyorsa, bunu hissedecektir.

"Uyuyormuş gibi yapma, tavşancık," diye fısıldıyorum.

Elim pantolonunun bel bandına uzanıp pantolonunun önüne giderken geriliyor ve ağır bir uyku numarası yapmaya çalışıyor. Düğmelerini açıp fermuarını indiriyorum. Yeni yayılmış kumaşa uzanıyorum, karnının alt kısmının yumuşak derisini ve pelvisinin yumuşak tüylerini okşuyorum.

"Bunu hissetmemene imkân yok," diyorum pantolonunu indirirken kısık bir sesle. "Uyuyor olmak bunu daha az yanlış yapmaz, biliyor musun? Uyuyormuş gibi davranmak bunu daha az günahkâr yapmaz."

Pantolonunu kışından çekiyorum ve sikimi kalçalarının arasına itiyorum. Amının bana karşı olan sıcaklığıyla inliyorum.

"Rızası olmayan kadınları becerdiğimi söylediğimi hatırlıyor musun? Eğer uyuyor olmanın beni caydırdığını düşünüyorsan, caydırmaz." Sikimi kavradım ve kendimi ona doğru yönlendirdim.

İçindeki kaslar bu saldırı karşısında seğiriyor ve gerginlik tüm vücuduna yayılıyor. Hâlâ sadık kalmaya çalışıyor. Bu, onun istediği ve benim ihtiyacım olan şeyle savaşmak için acınası ve üzücü bir girişim. İkimizin de ihtiyacı olan şeyle. O da bunu istemiyormuş gibi davranamayacak kadar ıslak.

"Lanet olsun, tavşan," diye inliyorum kalçalarımı geri çekip ona çarparken. Yüzünü görmek ve tepkisini ölçmek için çok karanlık. Umarım bir çift far pencereden geçer de açık gözlerini görebilirim. Çünkü uyanık olduğunu biliyorum. "Çocukça davranıyorsun," diyorum dişlerimi sıkarak. Bundan bıktım. İçinde bulunduğumuz gerçeklikten kaçmak için uydurduğu boktan oyunu oynamayı reddediyorum. Beni içeri almamak için.

Parmaklarımı en kötü çürüklerine batırıyorum ve o da inliyor. Sonunda, lanet olası bir tepki. Onu yüzüstü yatırıyorum ve yüzünü yastığa bastırırken sikimi içinde tutuyorum. Bacakları altımda birbirine kenetleniyor ve sürtünme beni patlatmaya yetiyor.

"Lex . . ."

Kalçalarımı ileri doğru iterek içine daha derin giriyorum. "Günaydın tavşancık," diyorum hırlayarak yanağındaki tüyleri silerken.

"Beni incitiyorsun," diye fısıldıyor.

"Sana zarar verecek bir şey bile yapmıyorum. . . henüz."

Pantolonunu çekerken, her nefesinde acı hissediyorum. Islak, etrafımda tam olarak geriliyor. Onun amını incitmiyorum. En azından bu şekilde değil.

"Bırak beni ... lütfen," diye yalvarıyor.

Sikimin etrafında ne kadar iyi hissettirdiğine ve onu ne kadar çekmek istemediğime rağmen, yapıyorum. Kendime hakim olmak hiçbir zaman güçlü bir becerim olmadı, bu yüzden içimden çıkardığı insanlık parçasıyla her zaman olduğum her şey arasında mücadele ediyorum.

Yataktan kalktım, çarşafı üzerime çektim ve ışık düğmesini çevirerek odayı aydınlattım. Pantolonunu yukarı çekmiş ama hala açık.

"Senin derdin ne be?" Niyetimden daha sert bir şekilde soruyorum, her ne kadar ıslaklığı sikimi kaplasa da ondan uzak durmak için neredeyse çok aç olmama neden oluyor.

"Ben-" diye söze başlıyor, ama sözcüklerin geri kalanı boğuluyor. Dudağı titriyor ve bakışlarını benimkinden ayırıyor. Vücudu titriyor ve o kırık dökük küçük kız aniden

Önümde.

Bir elimle saçlarımı silerek iç geçiriyorum. Elimden geldiğince soğukkanlılığımı toplayıp yatağın onun tarafına doğru yürüyorum, bir elim hala belimdeki beyaz çarşafı tutuyor. Diğer elimle çenesini kaldırarak onu bana bakmaya zorluyorum. "Canını yakan neydi?" Tekrar soruyorum, bu sefer daha güçlü bir şekilde. "Benim aletim değildi, peki neydi?"

"Çürükler," diye fısıldıyor.

"Yüzüstü mü?" Onu yüzüstü yatırdığımda dikkatli davrandım. En azından olmaya çalıştım.

Başını sallıyor.

"Dahası var mı?" Diye soruyorum ama cevabı zaten biliyorum. Cildinde bana gösterdiğinden daha fazla iz olmalı. Onu ayağa kalkmaya zorluyorum ve morarmış bileğini kavradığımda irkiliyor. "Göster bana," diye emrediyorum. Tartışmaya yer bırakmıyorum.

Bluzunun önündeki düğmelere uzandığımda, *neredeyse* durmama neden olacak bir hayır çılgılığı atıyor. Elini sopayla uzaklaştırıp düğmelere geri dönüyorum. Kıpırdanmaya ve bana karşı koymaya devam ediyor. Çarşafı tutmayı bırakıyorum ve onu komodinin üzerine devirirken çarşaf ayaklarımın dibine düşüyor. Lamba arkasında sallanıyor. Kollarını tutup yanlarına sabitliyorum ve bir inilti çıkarıyor.

"Benimle savaştırmayı bırak," diye feryat ediyorum.

"Lütfen yapma," diye yalvarıyor. Gözleri korkuyla açılıyor, sanki kıyafetlerinin altında ne olduğunu gördüğümde ondan nefret edeceğimi düşünüyor. Ya da en azından onun hakkında farklı düşüneceğimi. Elleri tekrar bileklerime gidiyor.

"Eğer ellerini iki yanında tutmazsan, Selena, silahımı alıp o güzel kafana dayayacağım ve seni benim için soyunmaya zorlayacağım. Seçim senin." Son sinirlerimi de kemiriyor.

Elleri sonunda yanlarına düşüyor ve orada kalıyor. Düğmeleri teker teker çıkarıyorum. Kumaş göğsüne yayılırken yüzünü benden başka tarafa çeviriyor. Daha fazla çürük. Göğüs kafesini kaplıyor ve göğüslerine doğru iniyor. Göğüslerinin tadını çıkarmak için bir an bile ayıramıyorum çünkü gördüklerime inanamıyorum.

Pantolonunun önü hâlâ açık ama bacaklarının arasındaki kahverengi saçları görmezden gelip kumaşın altından görünen bir başka mor lekeye odaklanıyorum. Kemerine uzanıyorum ve yüzünde inkar edilemez bir korkuyla bileklerimi kavıyor. Yaptığım tehdidi unutmuş çünkü yaptığım şey silahımdan daha korkunç.

"Pantolonum kalsın," diye yalvarıyor.

Kesinlikle olmaz.

"Hayır, Selena. Her santimini göreceğim. Nereni incittiğini bilmem gerek."

Gözyaşları yanaklarından aşağı dökülüyor, duygusal acısının kontrolsüz bir taşması. Pantolonunu indiriyorum ve ağzım açık kalıyor. Daha fazla çürük. En kötüsü, sol uyluğunun dış kısmını boydan boya kaplayan büyük bir iz. Onu ağırlığının altında sıkıştırdığımda canını yakan şeyin bu olduğunu tahmin ediyorum. Dizim o bölgeye saplanmıştı ve ben onu daha derine iterken bacaklarını bir arada tutuyordu. Ya da ellerinin göğüslerinin altında sıkışmış olabileceği göğsü de olabilirdi.

"Ah, tavşancık," diye fısıldıyorum elimi kalçasına sürerken, acıdan neredeyse sıçrayacaktı. Arabada onu nasıl incitmediğimi merak ediyorum, ama sonra ben onun üzerindeyken bacağının arka koltuğa yaslanmış olduğunu hatırlıyorum. Her şey anlam kazandı.

Ereksiyonum gitti ve bacaklarımın arasında gevşek bir şekilde asılı kaldım. Kendini tekrar örtmeye çalışırken ağlıyor. Her şeyden çok utanmış görünüyor, bu da beni tüm yanlış yollara sürüklüyor. Hissetmesi gereken şey utanç değil. Bu yükü kocası taşımalı, o değil.

Titreyen parmaklarıyla pantolonunun düğmelerini iliklerken, "Genelde acıyla aram iyidir," diye akıl yürütüyor. "Buna alışkınım. Ama dizin tam bu çürüğe bastırdı" -sol uyluğuna dokunuyor- "ve bu çok fazlaydı."

Gevezeliğe devam etmek için nefes almaya çalıştığında, onu göğsüme çekme fırsatını değerlendiriyorum. Devam etmek yerine kelimeleri yutuyor. Kalbim onun için kırılıyor ve hiç kalbim yokken nasıl kırılabilirdiğini anlamıyorum. Hiç kimseye ya da hiçbir şeye sempati duymadım. Ama bencil zihnimde onu suçluyorum. Eğer Uyuyan Güzel'i oynamaya çalışmasaydı, onu böyle kıstırmazdım. Suçu tekrar ona yüklediğim için kendime lanet ediyorum. Çok zorlayıcı olan bendim.

"Tatlı tavşanım," diye fısıldadım, "seni becereceğim ve sonra New York'a geri döneceğiz."

Bana bakıyor ve yanaklarındaki gözyaşlarını silmeye çalışıyor. "Ama ... neden?"

Saçlarını yüzünden tarıyorum. Gözyaşlarının tuzuyla yapış yapış olmuş. "Çünkü lanet olası kocanı öldüreceğim."

Başını sallıyor. "Yapamayız."

Saçını yumrukluyorum. "Hangi kısmı?"

Cevap vermek yerine çenesini düşürüyor ve alt dudağının titremesine izin veriyor.

"Tatlı küçük tavşan," diye homurdanıyorum, "senin için buna cevap verebilirim. Tabii ki seni becerebilirim. Az önce senin içindeydin. Ve ben bir katil olduğuma göre, bu morlukları sana bulaştırdığı için kocanı öldürebilirim." Parmaklarım bluzunun sadece bir kısmını gizlediği göğsünde geziniyor. Bir elimi kalçalarının arasına sokup yukarı doğru hareket ettiriyorum, onu irkiltten morlukların yanından geçiyorum.

"Onu öldüremeyiz."

Ağzına doğru eğildim. "Yapmayacağız. *Sen* hiçbir şey yapmayacaksın. Her şeyle ben ilgileneceğim, tıpkı seninle ilgilediğim gibi." Onu öpüyorum ve pantolonunu indirirken nefesi kesiliyor. Pantolonunu çıkarıyor ve ben ona bakıyorum. Tamamen ona bakıyorum.

Göğüs uçlarını örten beyaz bluzu dışında çıplak. Her çürüğü görüyorum. Kırılmışlığı, kıran taraf olmak yerine onu onarmam gerektiğini hissettiriyor. Vücudunu benden saklayan son kumaş parçasını da çıkarıyorum ve o da bakışlarını kaçırıyor.

"Vücudunuzdan utanmayın. Bu işaretler sizi utandırmaz. Onlar utandırıyor. *onu*. Senin boktan kocan."

Koca kelimesini duyunca irkiliyor ve gözlerim kısılıyor.

"Lanet olsun, tavşan! Onu umursamayla bırak. Seni umursamıyor." "Ama-"

"Ama hiçbir şey." Onu çevirip daha yakına çekiyorum. Sol kalçasındaki büyük çürükte sert bir el gezdiriyorum ve sarsılıyor. "Bu umursayan bir adamdan gelmiyor."

Alay ediyor. "Bir kadını silah zoruyla kaçırmak senin için iyi bir şey mi? Buna ne diyorsunuz?"

Omzunun hassas derisini ısıırıyorum. Aletim onun kıkında sertleşiyor. "Çaresizlik mi? Şanslı günün mü?" Onu ısırdığım yeri öperken sırtarak söylüyorum ve yemin ederim

yüzünde bir gülümseme belirdi.

Kolumu dikkatlice beline doluyorum, onu yatağa doğru eğerken karnındaki morluklardan kaçınmaya çalışıyorum. Dirsekleri yatağa çarptığında sadece bileğindeki iz baskı yapıyor. Acı yok.

Ellerimi yanlarında gezdiriyor, sırtını saran ve yalayan morlukların izini sürüyorum. Kıcı her nasılsa solgun ve mükemmel, üzerinde hiçbir iz yok. Bunu değiştirmeyi o kadar çok istiyorum ki, ama şimdilik izsiz kalması gerekiyor. Ona içinde gerçek bir erkeğin olmasının nasıl bir şey olduğunu gösterirken zevk vermeliyim. Benim kadar öfkeli ve vahşi ama yine de ona vurmayan bir adam.

"Lex," diye fısıldıyor. Bu sözcükte bir özlem, duymak için yanıp tutuştuğum bir arzu var.

"Ne istiyorsun?" Homurdanıyorum. "Kelimelerini kullan. Bunu sevdiğimi

biliyorsun." "Seni içimde istiyorum."

"Neyin içinde? Kıçında mı? Aminin mı?"

"Benim ... amımın."

"Aferin kızıma."

Saçlarını avuçluyorum, sikimi kavriyorum ve içine itiyorum. Başını eğip yumruklarının üzerine koyarken inliyor. İnanılmaz hissediyor. Ve harika görünüyor. Üzerine eğilip elimi karnından aşağıya, bacaklarının arasından damlayan heyecana ulaşana kadar gezdiriyorum.

"Lanet olsun, tavşancık," diye inliyorum parmaklarımı aminin dikişi boyunca gezdirirken. Klitorisi dokunuşumun altında şişiyor. Sikimi daha derine almak için bana geri dönene kadar onu ovuyorum. Serbest kolumu göğsüne dolayarak onu kendime doğru kaldırıyorum. "Kocan çok aptal. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Evet diye mırıldanmadan önce bir an tereddüt ediyor.

"Seni evindeki yatağında becereceğim. Ona izlettir. Son nefesine kadar kaybettiği şeye bakmasını istiyorum."

Yanakları kızarır. "Lex... onun hakkında konuşma."

Gülüyorum. "O ölene kadar, seni becerirken ondan bahsedeceğim."

Dudaklarını sıkıyor ama ben klitorisinin üzerinde daireler çizerken tekrar açılıyorlar. Duymayı sevdiğim bir ses olan inleyene kadar en hassas bölgesini okşuyorum.

"Benim için gel," diye emrediyorum boynunu ısırırken. "İyi bir küçük tavşan ol ve gel."

Etrafımı sıkıyor, sikimi boğuyor ve ben de içinde kalmak için vücuduna karşı savaşıyorum. Göğsünü kavrayışıma karşı titreyene kadar onu ovuyorum. O kasıldıkça, vücudu orgazmın şiddetli seğirmelerinden kurtuldukça, başparmağımı klitorisinin üzerinde ileri geri hareket ettiriyorum.

"Lexington," diye fısıldıyor.

Tam adımdan nefret ediyorum çünkü her formda, her gazetede, internetin her yerinde yazan adım bu. İnsanların bana Lexington demesinden nefret ediyorum çünkü bunu yaptıklarında, etrafında olmamaya çalıştığım kişiyi, onu çağırıyor. Nefret ettiğim yanıma çağırıyor. Onu ve kocasını birlikte düşünen yanıma. Onunla oynamak için dışarı çıkmak istemeyen yanıma.

Bu isimden nefret ediyorum ama onun ayırık dudaklarından bu şekilde döküldüğünde bayılıyorum.

Teksas'a varır varmaz, ellerini, saçlarını ve amını keseceğim. Onu tamamen öldürmek niyetindeydim, böylece polise bilgi verme şansını ortadan kaldıracaktım.

Nerede olduğuma dair kanun. Ama şimdi?
Tavşanı serbest bırakmaya karar verdim.

Dokuzuncu Bölüm

Selena

Dün gece New York'a dönmekten bahsederken söylediklerinde ciddi olduğuna inanmadım. Fikrini değiştireceğini ya da bunu sadece benimle yatmak için söylediğini düşündüm. Özgürlüğüne bu kadar yaklaşmışken geri döneceğini düşünmemiştim. Hiçbir şey için geri dönmesini beklemiyordum, Bryce'ı ele geçirmek için bile. O yakalanmaya değmez ve eğer Lex yakalanırsa, gerçek canavarla baş başa kalacağım: kocamla.

Lex'i arabayı sürerken yolcu koltuğundan izliyorum. Arada bir bana bir bakış fırlatıyor ve hızlıca sırtıyor.

"Geri dönmeliyiz," diyorum orta konsolun yanındaki dizimi gergin bir şekilde sallayarak.

Bir kaşımı kaldırıyor. "Geri dönüyoruz."

Alay ediyorum. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Gittiğimiz yoldan geri dönelim. Buradan uzağa." "Tavşan, dur," diyor sert bir tonla ve çenemi kapatmamı sağlıyor. "Eğer sen gevezelik edeceksen, bunu daha iyi bir şekilde kullan."

Onun küstah sözleri karşısında çenem düştü. Benimle sanki onun fahişesiymişim, kullanacağı bir oyuncakmışım gibi konuşuyor. Ve şimdi, onunla, bu şekilde oynamak istiyorum. Gözlerim kot pantolonunun fermuarının altındaki sert alete takılıyor. Ona bakarken bacağımın titremesi duruyor.

Uzanıp elimi tutuyor ve avucumu okşuyor. "Kocanın aletini okşadın mı?"

Gözlerimi ondan ayırmadan başımı sallıyorum.

"Bana nasıl olduğunu göster." Elimini fermuara götürüyor. İtiraz etmeyi düşünüyorum - inanın bana, düşünüyorum- ama içimdeki bir sızı elimi yerinde tutuyor.

Parmaklarımı düğmeye doğru sürüklerken kot pantolon yumuşak parmak uçlarıma sürtünüyor. Sertçe yutkunuyorum, eğiliyorum ve pantolonunu açmaya çalışıyorum. Boxer giymediği için sikini bir anlığına görebiliyorum.

"Utanmana gerek yok. Zaten hepsini gördün," diyor sikini tamamen ortaya çıkarırken, onu ortaya çıkarmak için zaman ayırmamdan bıkmış. Elini şaftının üzerinde gezdirdikten sonra başının etrafında dolaştırıyor ve tekrar direksiyona yerleştiriyor. Başındaki pre-cum damlasına bakıyorum ve kıvrımın üzerine damladığı anda suçluluk hissediyorum.

Parmaklarımı kotunun içine sokuyorum. Zaten iki kez içime girdi. Beni zaten üç kez boşalttı. Aletini okşamak bu noktada pek önemli değil gibi görünüyor. Bunu da günahlar listeme ekleyebilirim.

Elimi sıcak tenine dolamadan önce derin bir nefes alıyorum.

"İyi kız," diye inliyor. Ben onu okşarken parmakları direksiyona gömülüyor. Kalçalarının yumuşak hareketine rağmen arabayı yolda sabit tutuyor ki bu benim yaptığımdan çok daha iyi. "Ağızına ihtiyacım var, tavşancık," diyor inleyerek.

Başımı salladım. "Ne? Yapamam. Arabayı sen kullanıyorsun." "Ee? Dizlerinin üzerine çök ve kucağıma yaslan."

Başımı sallıyorum.

"Şimdi, tavşan! Bir daha söyletme bana. Beni kendi yönteminle ya da benim yöntemimle emebilirsin, seçim senin."

Seçenek vermesinden nefret ediyorum. Hiçbir zaman iyi olmazlar.

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum ve emniyet kemerimi çözüyorum. Başımı çevirip sessiz, boş yola bakıyorum.

"Peki," diyorum dizlerimin üzerine çökerken.

Kucağına doğru eğildiğimde saçlarımı tutup yüzümden uzaklaştırıyor ve avucunun içinde topluyor. Onu ağzıma alıyorum. Tüm vücudunu sarsan bir şekilde inliyor, sanki ona bir şok dalgası göndermişim gibi. Onu emiyorum ve kalçaları ağzıma doğru atıyor, beni daha fazlasını almaya zorluyor. Eli saçlarımdan ayrılıyor ve kıcıma yerleşiyor. Eli saçlarıma geri dönerken parmakları belimi sıyrıyor. Beni aletinden çekiyor ve ben ona bakıyorum.

"Sana sikini yalatıyor mu?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum.

"Ağzına aldığın ilk erkek o muydu?"

Ona bir kez daha başımı sallıyorum, elini tutmaya çalışıyorum. Beni aletin üzerine doğru iterken bana sırtıyor. Dilim tekrar teniyle buluştuğunda inliyor.

"Tatlı tavşanım, şimdiye kadar hissettiğim en iyi ağza sahipsin."

Kalçalarını yukarı doğru ittiğinde siki boğazımın arkasına saplanıyor ve bu da öğürmeme neden oluyor. Lex'in dudaklarından derin bir hırıltı çıkıyor. Kutmamak için yeterince geri çekildiğimde gözlerimden yaşlar süzülüyor ve beni sikinin dibine doğru itmeden önce burnumdan hızlıca nefes alıyorum. Tekrar öğürüyorum ama bu sefer çekilmemi engellemek için beni orada tutuyor. Boğazım sıkılıyor ve sıcak tenini dişlerimden korumak için dudaklarımı kullanıyorum. Bütün vücudum titriyor. Bırakıyor, böylece burnum tenine ve saçlarına gömülmeden nefes alabiliyorum.

"Tanrım, sikimde boğulmana bayılıyorum. Kocan benim kadar büyük mü? Seni hiç böyle öğürttü mü?"

Aletinden uzaklaştım ve başımı salladım. Bryce hiç de büyük değildi, Tanrı'ya şükür. Lex kadar kutsanmış olsaydı onu bir silah olarak kullanırdı.

Yanağımdaki gözyaşlarını siliyor ve bana yaptıklarının tuzlu kanıtlarını yalıyor. İnliyor ve onu öpmem için beni yukarı çekerek gözyaşlarımdan tadına bakmamı sağlıyor. Saçlarımı daha sert yumrukluyor ve beni tekrar kucağına doğru çekerken yanımdan geçen arabaların bakışlarını görüyorum. Diğer sürücüler beni görebiliyor, kığım yukarıda ve ne yapıyorsam onu yapıyorum ve yanaklarım utançtan kızarıyor. Aletin ucu dudaklarıma değiyor.

"İnsanlar beni görebilir," diye mızızlanıyorum ona karşı.

"Güzel. Sen süslü küçük bir gösteri tavşanısın. Gösteriş yapmalısın," diye homurdanıyor beni tekrar aşağı itmeden önce. "Ağzını benden çekmeye devam edersen, seni kucağıma oturtur ve sikime binmeni sağlarım. Seçim senin." Kalçalarını kaldırıyor ve sikini boğazımın arkasına doğru itiyor. Nefesim kesildi. "Aferin kızım," diye fısıldıyor. "Elini pantolonundan aşağı indir ve kendinle oyna."

Konuşmak için geri çekilmeye çalışıyorum ama beni yerimde tutuyor. "Ne dediğimi unutma," diyor gergin bir çeneyle.

Onu dinlemekten başka çarem yok. Elim tayıtımın ön kısmında geziniyor ve ne kadar ıslak olduğuma şaşıyorum. Bu beni gerçekten etkileyen bir şey değil.

ama dokunuşuma verdiği tepkide ve dilimin sikinin mükemmel kıvrımında gezinme hissinde beni heyecanlandıran bir şey var.

İki parmağımı yarığıma sürüyorum. Ben bacaklarımın arasında olanları kontrol ederken o da başımın hızını kontrol ediyor. Benim inlemelerim onun sikinde titreşiyor ve onun çıkardığı vahşi iniltiler de bana karşı titreşiyor. Sınırıma yaklaştıkça, onu ağızımdan çekme ihtiyacı hissediyorum. Vücudumdaki gergin kaslar dişlerimi ondan uzak tutmamı zorlaştırıyor.

"Bu senin için çok mu fazla? Dişlerini aletimden uzak tutmakta zorlanıyor musun? Isırabilirsin, tatlı tavşanım. Bana zarar veremezsin."

Elimden geldiğince başımı sallıyorum.

"Tamam. Ağızını benden çek ki boşalabilesin, ama sakın okşamayı bırakma."

Onu ağızımdan çekiyorum ve elimi etrafına sarıp sikini okşamaya devam ederken nefes nefese kalıyorum. Tükürüğümünden dolayı hâlâ ıslaktı. Elini saçlarımın arasından geçirerek yüzümü kendine yaklaştırıyor ve beni sertçe öpüyor. Ağızı benimkine doğru hareket ederken gözleri yolu izliyor ve beni uçuşumun kenarına itiyor.

"Benim için gel, tavşanım," diye inliyor.

Ve boşalıyorum. Çok sert boşalıyorum, ağırlığımı ona veriyorum ve onun savrulmasına neden oluyorum.

"O kadar iyi mi?" diye soruyor sırtarak.

"Siktir git," diyorum zevkle karışık bir kahkaha atarak.

Lex'in kaşı kalkıyor. "Tekrar içine boşalmak istedim ama uysal davranıp boğazına yerleşmeye çalışıyordum. İşe yaramayacak. Amına ihtiyacım var."

Alt çenem düştü ve başımı salladım. Otoyolda saatte yetmiş mil hızla giderken kesinlikle onun aletini sürmüyorum.

Lex eğiliyor ve koltuğu geriye itmek için bara vuruyor. "Bunu yapmayacağım," diyorum.

"Tavşan," diyor sertçe ve ses tonundaki buz beni yeniden düşünmeye zorluyor. "Pantolonunu çıkar."

İşte yine o ses, çok güçlü olduğu için beni güçsüzleştiren ses.

Kulaklarımda kükreyen kalbimin gürültüsünü duymazdan gelmeye çalışarak ona bakıyorum. Parmaklarımı tozluğumun bel bandına geçirip aşağı doğru çekiyorum. Kendi geldiğim için yapış yapış ve ıslak bir haldeyim.

"Kucağıma tırman." Kalçasına vuruyor.

Sertçe yutkunuyorum, dikkatlice önüne çıkmadan önce yolu bir kez daha gözden geçiriyorum, ön camdan dışarı bakarken direksiyona çarpmamaya çalışıyorum. Bir elini indiriyor ve beni kucağına alıyor. Kalçamı kavırıyor, içime giriyor ve omurgamdan aşağıya, tuttuğu kalçanın çentiğine doğru bir ürperti gönderen bir hırıltı çıkartıyor. Diğer elini direksiyondan çekip diğer kalçamı kavırıyor.

"Sür," diyor inleyerek. "Senin mükemmel amına böyle gömülmüşken araba sürmeye kalkarsam ikimizi de öldürebilirim." Boynumu ısırmadan önce dişleri omzumu sıyrıyor. "Seninle uzun süre dayanamayacağım. Amin çok ıslak. Hepsini benim sikimden, ha?"

"Evet," diye inliyorum ve o bana doğru iterken gözlerimi yolda, ellerimi direksiyonda tutmaya çalışıyorum. O kadar derin ki, arabayı düz bir yolda tutmakta zorlanıyorum.

"Boşalacağım," diye fısıldıyor. Altıma yerleşmeden önce kalçaları titriyor. Kucağından inmek için hamle yapıyorum ama o beni yerimde tutuyor. "Henüz değil, tatlı tavşanım." Ellerini kalçalarımın önümdeki direksiyona doğru kaydırıyor. "Seni bir süre daha etrafımda hissetmek istiyorum."

O arabayı sürerken iç çekiyorum ve göğsüne yaslanıyorum. Aleti içimde seğiriyor ve ben onun aletin sıcaklığına otururken arada sırada geçen arabaları umursamıyorum. Başımın üstünü öpüyor, neredeyse gerçekmiş gibi hissetmiyorum.

Pek tatlı bir tipe benzemiyor. Ama yine de, ben de öyle biri değilim.

Onuncu Bölüm

Lex

Ben zorlamasam bana yüz vermeyecek bir kadın için inanılmaz derecede aptallaşıyorum. Araniyorum. New York'taki tüm kolluk kuvvetleri aktif olarak beni arıyor ve ben yine de buradayım, aramalarının kalbine geri dönüyorum. Bizi buraya geri getirerek büyük bir risk alıyorum ama kızımın eve, *ona* gitmesine izin veremem. Benimle olmasa bile onu korumak zorundayım.

Özellikle de benimle değilse.

Her şey hakkında ne hissettiğinden emin değilim. Kocasını öldürmeyi planladığımı söylediğimde şaka yaptığımı sanıyorsa, büyük bir sürprizle karşılaşacak. O pislikten kurtulacağım ve Teksas'a vardığımızda, onun güvende olacağını bilerek ayrılabilirim.

Ne zaman kendim dışında birinin güvenliğini umursadım ki? Asla. Eski ben ona iyi şanslar diler ve o bok çuvalının evine gitmesine izin verirdim. Ya da onu öldürürdüm. Her iki durumda da, bu özverili davranış benim için çok yeni.

Karanlığın içinden geçiyoruz. Selena'nın ilgisini çeken bir çıkıştan dönüyorum.

"Nereye gidiyoruz?" diye soruyor. Sesi yorgunluktan ağırlaşmıştı. İkimiz de yorgunuz. Artık araba kullanamam, o da kullanmamalı.

"Sana bir şey göstermek istiyorum. Ayrıca, bu eyaletteki moteller çok riskli olur."

İki tarafı da ağaçlarla kaplı bir yolda ilerliyoruz ve asfaltın kenarına çekip motoru durdurmadan önce arabayı çalıların arasına gizliyorum. Arabadan iniyorum, kapısını açıyorum ve ona elimi uzatıyorum. Bana baktı.

"Hadi, tavşan."

Elimi tutup arabadan inmeden önce keskin bir nefes alıyor.

Cırcır böcekleri cıvıldayarak sessizliği bozuyor. Ağaçların arasında yanıp sönen şimşek böcekleri dışında görecekt pek bir şey yok. Kollarını kendine sarıyor. Karanlık korkusundan mı yoksa başka bir şeyden mi emin değilim. Şimdiye kadar onu koruyacağımı bilmesi gerekirdi, onu tehlikeye sürükleyen ben olsam bile.

"İyisin," diyorum ona, bakışlarının içimi yaktığını hissetmeme rağmen.

Yolun sonuna geldiğimizde kayaların üzerine sığıyorum ve ona doğru uzanıyorum. İç çekiyor ve ben ona yardım ederken elini benimkine koyuyor. Ayakları altındaki taşa çarptığı anda dudaklarından keskin bir nefes çıkıyor.

Aşağıdaki kasabaya bakıyoruz. Her binanın üzerindeki ışıklar manzarayı süslüyor. Gerçeküstü görünüyor. Hatırladığım gibi, ama daha iyi, çünkü Selena benimle birlikte tadını çıkarmak için burada.

"Burası neresi?"

Sertçe yutkunuyorum. "Küçükken gittiğim bir yer. Üvey ailem çok boktan davrandığında gittiğim güvenli bir yer."

Uçurumun kenarına oturup bacaklarımı sarkıtıyorum. Ayakkabılarımın tabanlarından kirler dökülüyor. "Gel otur," diyorum. Yanıma geliyor ve çimleri temizlemek için çömeliyor. Başımı ona doğru eğiyorum. "Süslü gösteri tavşanları bile kirlenir." Onu yanıma çekiyorum ve bir hışımla çimlerin üzerine çöküyor. Yüzündeki o ifadeden nefret ediyorum. Yargıdan.

Boğazını temizliyor. "Ben alışık değilim-"

"Tasarımcı kotunu mu kirletiyorsun?" Ses tonumda sinirli bir çıtlamayla soruyorum. Başını iki yana sallar. "Kastettiğim bu değildi." İç çekiyor. "Özgür olmaya alışık değilim." Oh. "Ben de öyle." Başımı ellerimin üzerine bırakarak arkama yaslanıyorum. Gömleğim kalkıyor ve rüzgâr üzerimizden hızla geçerken tenimde gerçek özgürlüğü hissediyorum.

Ay onun silüetini aydınlatıyor ve ben derin bir nefes alıyorum. Etrafımda olması çok doğru geliyor. Neredeyse bir arkadaş gibi hissettiriyor. Şimdiye kadar tanıdığım en yakın arkadaşım gibi. Ama bunların hepsinin rol olduğunu biliyorum ve bu beni biraz üzüyor. Müebbet hapse mahkum edildiğimde, tekrar mahkum edildiğimde ve sonra bir kez daha mahkum edildiğimde üzülmедim. Hiç böyle üzgün hissettiğimi hatırlamıyorum. Bu duyguyu çok genç yaşta kapattım. Kapatmak zorundaydım. Kendime ya da bir başkasına karşı öfke ve nefretten başka bir şey hissetmeme izin verseydim hayatta kalamazdım.

"Benimle yat tavşancık," diye fısıldıyorum omzundan tutup onu kendime çekerken. Sanki başka seçeneği varmış gibi. Bana doğru gevşemeden önce geriliyor.

Doğanın sesi dışında sessizlik üzerimizi örtüyor. Bu, on yılı aşkın süredir dinlemediğim bir şey. Gözlerimi kapatıp içinde yıkanıyorum. Mahkûmların bağırıp çağırma larından başka bir şey dinlemek inanılmaz bir şey.

Selena titriyor ve ben de doğrulup uzun kollu gömleğimi çıkarıp ona uzatıyorum. Gömleği alıp giymeden önce tereddüt ediyor. Arkama yaslanıyorum, çıplak tenimin altındaki cızırtılı çimenler umurumda değil çünkü en azından hücremdeki sert şilte yerine onu hissedebiliyorum.

Dövmelerimin izini sürüyor ya da ay ışığı altında onlardan görebildiklerini. Hepsiyle gurur duymuyorum ve parmak uçları tenimde gezinirken bunları sormadığı için minnettarım. İçeride en iyi kalabalıklarla takılmadım. Hiçbirimiz en iyi kalabalık sayılmazdık.

Eli çekiliyor ve yanımdan yumuşak horultular geliyor. Bana sarılma şekli çok garip hissettiriyor. Her zaman yalnızdım, özellikle de hapishanedeyken. Orada yalnızlık bir nimetti. Büyürken yalnızlığı kabullenmek zorundaydım çünkü yalnız olmak, bana bakması için para ödenen adam tarafından dövülmediğim anlamına geliyordu.

Gözlerimi kapatıyorum. "İyi geceler tavşancık," diye fısıldıyorum kendimi uykuya bırakırken.

Selena

Sabahın soğuk havasının yanaklarımda yarattığı ürpertiyle uyan d ım . Serin çiy tenimi ıslatıyor. Yakınlarda bir yerden kuş cıvıltıları geliyor. Etrafıma bakıyorum, yönümü bulmaya çalışıyorum. Lex'in kolundayım, bu delilik. O gömleksiz ve ben onun gömleğini giyiyorum. Üşüdüğümde bana vermişti. Yürüyen bir çelişki gibi. Neredeyse tatlı görünüyor. Sakin.

"Günaydın," diyor mavi gözlerini açarken. Teni sabah serinliğiyle çakıl taşları gibi. Eğiliyor ve güçlü bir kolla beni sarıyor ama onu itiyorum. Bu şekilde kucaklaşmayacağız. Sarılamayız.

Oturup kolunu altımdan çekerken ve ayağa kalkarken onu omuz silkmeme alınmıyor. Elini indiriyor ve sırtıyor. "Gel, tavşan," diye fısıldıyor.

Elini tutuyorum ve ağır gelen bacaklarımın üzerinde duruyorum. Dışarıda, serin zeminde uyuduğum için kaskatı kesilmiştim. Arabaya doğru yürüyoruz ama araba görünmeden önce beni sağa çekiyor.

"Lex, araba şu tarafta." Geldiğimiz yolu gösteriyorum.

"Mükemmel gözlem."

"Nereye gidiyoruz?"

Topuklarımı yere vururken "Bana güveniyor musun?" diye soruyor. "Pek değil, hayır."

Bana dönüp bakıyor ve kıkırdıyor.

Ağaçlar açılıyor ve büyük bir gölet ortaya çıkıyor. Erken gelen güneş ışığı koyu renkli sudan yansıyor. Her esintide suyun yüzeyinde dalgalanmalar oluşuyor ve küçük bir kuş karşı kıyı boyunca süzülerek kahvaltısı için orayı burayı gagalıyor.

Lex ayakkabılarını çözüp çoraplarını çıkarırken ona bakıyorum. Kot pantolonunun düğmelerini ve fermuarını açıyor ve kumaşın yayılmasına izin vererek pelvisinin üzerindeki yumuşak, hafif tüyleri ortaya çıkarıyor. Kotunu çekiştirerek çıkarırken ağzım açık kalıyor. Aleti gevşemiş, kalçasına doğru sarkıyor ama sertleştiği zamanlardan kalan anılar sel gibi içime akıyor ve bedenimi ısıtıyor.

"Senin sıran," diyor flörtöz bir sırıtışla.

"Ne? Hayır, ben yüzmeyeceğim" diyorum, sanki bu konuda söz hakkım varmış gibi.

"Soyun tavşan, yoksa ben gelip senin için soyunurum."

Surat asıyorum. Çocukça, evet, ama o suya girmek istemiyorum.

Hâlâ kıyafetlerimi çıkarmadığımda, yaklaşıyor ve tehdidini gerçekleştiriyor. Önünde çırpıçplak kalana kadar beni soyuyor. Aleti artık sertleşmiş ve karnımın alt kısmına bastırmıştı.

"Neden hep benimle kavga etmek zorundasın? Sen küçük tavşansın, ben de çakal. Her zaman ben kazanırım."

Ona bakıyorum, alt dudağım vücudumun geri kalanıyla aynı anda titriyor. Tenim donuyor ve güneş bile onu ısıtmaya yetmiyor. Beni yakalıyor, ben çırpınırken sert aletini belime bastırıyor. Beni gölete taşıyor ve içine atıyor. Başım suya batana kadar çılgık atıyorum ve yüzeye çıktığım anda çılgık atmaya devam ediyorum. Su beklediğim kadar soğuk değil ve ciğerlerimdeki havayı boğmuyor. Neredeyse ferahlatıcı ama yine de siktir et onu.

"Siktir git Lex!"

Sırıttırıyor ve peşimden atlıyor. Yüzeye çıktığında başını sallıyor, saçları geriye savruluyor. Burnundan ve dudaklarından su damlıyor ve şu anda çok yakışıklı görünüyor. Sırılsıklam ve çıplak yüz hatlarını hafızama kazımayı bu kadar çok istememden nefret ediyorum. Sanki şeytanın kendisi tarafından oyulmuş gibi görünüyor.

O öylece dururken başımı suyun üstünde tutmak için ayaklarımı tekmeliyorum. Böyle sinir bozucu biri. Yaklaşıyor ve beni kollarıyla sarıyor. Bacaklarımı sabitliyorum ve o beni tutarken orada süzülüyorum.

"Tavşanlar yüzmeyi sevmez, ha?" diyor bacaklarımı beline doladığı sırada. "Zorla değil."

"Tüm bunlar zorla oldu," diyor sırtarak. Lex saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyor. "Şimdiye kadar gayet iyi yüzdün."

Kalbim göğsümde çarpıyor. Güneş solgun omuzlarıma vuruyor. Dünya etrafımızda eriyor, çıplak bedenlerimizden su gibi damlıyor.

"Ne istiyorsun, tatlı tavşanım?" diye fısıldıyor. O konuşana kadar dudaklarına bu kadar sert baktığımı fark etmemiştim. Sözleri manzarayı yeniden boyuyor, ağaçlarla süslüyor. Parmağı alt dudağımda geziniyor. "Eğer bir öpücük istiyorsan, onu almalısın."

Onu öpmeyeceğim. Hâlâ çok yanlışı geliyor. Beni boşaltmış olsa da, bunu *ben* başlatmadım. Hâlâ bu aptal gerçeğe tutunabiliyorum. Başlatmayı reddetmem, halihazırda yaptığımız bol miktarda sadakatsizliği bir şekilde boşa çıkardığım anlamına geliyormuş gibi davranıyorum.

Düşüncelerim sadakatsiz olsa bile.

"Çok inatçısın," diyor ben harekete geçmeyince. Eli boynumun arkasına dolanıyor ve beni kendine çekiyor. Beni öpüyor ve ben de ona izin veriyorum. Soğuk, ıslak dudaklarından sinirli bir inilti çıkıyor. "Seni arabaya geri götüreceğim, kaputun üzerine yatıracağım ve ağzımla sikeceğim."

Daha önce kimse benimle böyle konuşmamıştı. Heyecan verici ve bir o kadar da korkutucu. Bryce'ın bana kaç kez oral seks yaptığını bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar sayabilirim ve bunu yaparken çenesinin bayat hareketlerini hatırlıyorum. Bu ona bir angarya gibi geliyordu. Lex'in beni ölüme gitmeden önceki son yemeğiymişim gibi yiyeceğini hissediyorum. İnfazına, tanıştığımızdan beri geçen her anla dolu bir mideyle yürüyecek. Beni yiyip bitirmiş gibi bırakacak, başka bir erkeğin ziyafetinden asla mutlu olmayacak. Ve eli kalçalarımın arkasından yukarı çıkıp kıcımlı kavrarken bunu biliyor.

Ondan uzaklaşıyorum ve ellerimle suya basarken ayaklarımı tekmeleyerek gölette yüzmeye başlıyorum. Bu düşünce beni tahrik ediyor ve sahip olduğumu bilmediğim eğlenceli bir yanıma dürtüyor. Muhtemelen bu yanıma hep vardı ama şimdiye kadar Lex gibi bir adamla sakın bir göletin özgürlüğünde yüzeye çıkmasına hiç izin vermemiştim.

"Nereye gidiyorsun?" diye sesleniyor.

"Yakalayabilirsen yakala beni, yırtıcı hayvan." Bir kahkaha attım.

Ben kıyıdan uzaklaşırken hırlıyor ve peşimden geliyor. Gölet çok derinleştğinde bana doğru yüzüyor, kaslı vücudu suyu bir mermi gibi yarıyor. Nefesimi tutuyorum, suya dalıyorum ve kendimi serin yüzeyin altına itiyorum. Sesler boğuklaşıyor ve boğucu bir sessizlik etrafımı sarıyor. Gözlerimi açıyorum ve her yanımdaki yeşillik ve kahverengiliklere bakıyorum. Onu duyamıyorum ya da suda bir değişiklik hissetmiyorum ama orada olduğunu, peşimde olduğunu biliyorum. Nefesini ensemde hissediyorum, bunun mümkün olmadığını bilsem bile.

Çiğerlerim hava almak için yalvardığında, hızlı ve doyurucu bir nefes almak için yukarı fırlıyorum. Onu göremiyorum. Bozulan suyun dalgaları benden uzaklaşıyor. Kıyıya doğru yüzmek için döndüğümde, arkamdan yüzeye çıktığını duyuyorum.

"Sinsi küçük av," diyor. Gözlerinin daha koyu bir renk aldığını anlamak için arkamı dönmeme gerek yok. Bunu sesinde de duyuyorum. Damarlarımı titreten ve bana bunun artık eğlence ve oyun olmadığını söyleyen, yüzeyin hemen altında gizlenen içgüdüsel bir açlık. Beni yakaladığında, beni yiyip bitirecek.

Bacaklarımı tekmeliyorum ve kendimi kıyıya doğru itiyorum. O yürüyebildikten çok sonra yüzmek zorunda kalıyorum ama yine de ilk ben başarıyorum. Zar zor. Ayağa kalkmaya ve ondan kaçmaya çalışırken kayalık dip dizlerimi sıyrıyor. Arkama bakamıyorum çünkü sadece birkaç adım arkamda.

Çimenler çıplak ayaklarımı yastıklıyor, çam iğneleri ıslak bileklerime yapışıyor ve onun ağır, adanmış ayak seslerinin y a k l a ş t ı ğ ı n ı duyabiliyorum. Kulaklarımda gümbürdüyorlar ve

kalp atışı. Arabaya doğru yola çıkarken kıyafetlerimi geride bırakmaktan başka çarem yoktu.

Kalbim neredeyse göğsümden fırlayacak, göğüs kafesimi parçalamaya hazır. Kovalamacayı ben başlattım ve şimdi avlanmış hisseden benim. Korkuyorum. Ama korkmalıyım. Beni kovalaması için gerçek bir yırtıcıyı seçtim - beni sandığı küçük tavşan gibi avlaması için. Hepsi çok aptalca. Ellerini üzerime attığı an, işim bitecek. Hiçbir yalvarış onu istediğini almaktan alıkoyamaz. Yakaladığı şeyi. Uğruna ter döktüğü şeyi.

Arabamın gümüş kaputuna dokunuyorum. Güneşin ilk ışıkları yüzünden sıcaktı. Parmaklarım sıcak metale değdiği anda güçlü kollar beni kavlıyor. Kulağıma doğru pantolonunu çekiyor; bu gördüğüm en büyük hayal kırıklığı. Avını kovalayan bir yırtıcı gibi, ama avı son anda dönüp onun güçlü çenesinden kaçıyor. Sadece . . . Kaçamadım ve şimdi de kaçamayacağım.

Kendini tutmaya ve kontrolü elinde tutmaya çalışıyor. Bunu güçlü vücudundaki kasların titremesinden hissediyorum. Lex beni çevirip arabamın kaportasına doğru iterken hırlıyor. Beni kaldırıyor ve sırtüstü yatırıyor. Beni kavlıyor ve bırakmaya hiç niyeti varmış gibi görünmüyor. Arkaya yatırdığı saçlarının bir kısmı alnına düşüyor ve onları sinirli bir hareketle geriye doğru tarıyor.

"Bu gerçekten aptalcaydı, tavşan." Ağzıma o kadar yakın ki her hecesini dudaklarımda hissediyorum.

Aptalca olduğunu biliyorum. Bana hatırlatmasına gerek yok. Bunu neden yaptığıma dair hiçbir fikrim yok. Sadece yaptım ve şu anda tanıdığım en tehlikeli yırtıcının pençesindeyim. O bir çakal değil. O bir kurt. Beni mutlulukla parçalara ayıracak görkemli ve güzel bir yaratık.

"S e n i parçalamak, almak istiyorum," diye inliyor. "Ama bunun yerine sana kendini iyi hissettirmeye çalışıyorum." Beni kendine doğru çekip kalçalarımı kaldırırken metal beni yakıyor. Onları kapalı tutmaya çalışıyorum ama sert bir dokunuşla ayırıyor. Parmakları kalçalarımdaki morlukları acıtıyor ve irkildiğimde acıyı görmezden gelip onları açık tutuyor.

"Sakin bacaklarını kapatma. Seni bu lanet kaputun üzerine yatırıp ağzımla sikeceğimi söylemiştim."

Ve yapıyor. Tanrım, yapıyor amına koyayım. Yüzünü bacaklarımdan arasına gömüyor ve diliyle etimi kemiklerimden ayırıyormuş gibi yalıyor. O kadar sert ki amımla ağzı arasında biraz boşluk bırakmak için kalçalarımı kaldırıyorum. Kalçalarımdan birini serbest bırakıyor ve düz bir elini leğen kemiğime koyarak beni metale doğru itiyor.

"Sakin benden uzaklaşma. Burada kal ve yakaladığımı almama izin ver." Bacaklarımdan arasından bana bakıyor. "Kaybetmeyi kaldıramayacağın bir oyuna başlama."

Sözleriyle ürperiyorum ve yüzünü tekrar içime gömüyor. Beni metale sıkıca bastırıyor. Dişleri klitorisimin başlığını emiyor ve bu daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyor - içimde hayatta kalmak için savaşılan rahatsız edici bir acı ve zevk.

"Lex," diye fısıldıyorum.

Cevap vermiyor, sadece üç parmağını içime sokuyor. Beni gererken çığlık atıyorum. Çok ani oldu. Buna hazır değildim. Onun hiçbir parçasına hazır değildim.

Asla olmayacağım.

Parmakları içimdeyken beni tekrar yalamaya başlıyor. "İnlemene bayılıyorum, tavşanım," diye fısıldıyor klitorisime karşı. "Bu bana evli olduğunu birkaç dakikalığına unuttuğunu gösteriyor. Kötü adam olduğumu ve seni boşaltmama izin verdiğini unutmuşsun." Hırlıyor

ve dilini içime daldırıp çıkarıyor ve uzun bir vuruşla klitorisimin üzerinde gezdiriyor.

Elimi saçlarına gömüyorum ve onu kendime doğru çekiyorum, bacaklarımın arasında büyüyen zevke karşı koyamıyorum.

Benden uzaklaşıyor. "Sana elini üzerimden çekmeni söyledim ama boşaldığında ağzımı amına sokmanı istiyorum."

Fısıltıyla söylediği sözlerle titriyorum.

Parmakları içimde daha derine itiyor ve sıcak ıslaklığım parmaklarının arasından kayıyor. Parmaklarıyla beni becerirken, diliyle de ben onun etrafında kasılana kadar çalışıyor. Göğsüm yükseliyor, sırtımı arabanın kaputundan kaldırıyor. Orgazmımı dilinin birkaç uzun yalamasıyla atlatıyorum ve her yoğun hisle kalçalarımı ağzına doğru savuruyorum.

Beni arabamın kaputundan çekiyor, metal terle kaplanmış tenimi sıyrıyor. Beni çeviriyor, ellerimi kaputun üzerine koyuyor ve dizlerinin üzerine çöküyor. Ben daha bir kelime bile edemeden dili yarığımın üzerinde geziniyor ve yukarı doğru yükselmeye devam ediyor. Ağzını koymadığı tek yere ulaştığında nefesim kesiliyor.

Tanrım, *bunu* yapmayacağız.

Ondan uzaklaşmaya çalışıyorum ama kalçalarımı tutup beni geri çekiyor.

"Hayır Lex," diyorum kararlılıkla. Dili orada iyi hissettirmeye başladığında bile. Farklı.

"Şşş, tavşan. Seni yediğimde, hepinizi yemek istiyorum. Avlar nasıl yenildiklerini sorgulamazlar, sadece avcının doymasına izin verirler."

Beni yalıyor ve dudaklarımdan bir inilti çıktığında kendimi şaşırtıyorum. Bu çok yanlış. Çok yanlış hissettiriyor. Ama neden aynı zamanda iyi hissettiriyor? Kirlili mi? Sert mi? Arkamdaki adam gibi.

"Her bir parçanın tadı yememem gereken bir lezzet gibi. Benim için fazla süslü bir şey."

"Lex," diyorum inleyerek ve saçlarını kavramak için geriye uzanıyorum. Onu kendimden uzaklaştırmak için değil de orada tutmak için uzandığımda bir kez daha şaşırtıyorum.

Parmaklarını amımın içine sokuyor ve ben yeniden duyumların etkisine kapılıyorum. Beni parmaklarıyla beceriyor ve kendimi hiç beklemediğim başka bir sınırdan bulana kadar beni yalıyor.

Hiç tanımadığım biri.

Serbest elimi tekrar başlığa koyuyorum ve o beni başka bir orgazma doğru götürürken kendimi sabitliyorum. "Siktir," diye inliyorum ve o da bana sert bir hamleyle karşılık veriyor. Parmakları klitorisimi ovma için içimden çıkıyor, üzerine gelene kadar daire çiziyor, doğrudan kaputumu tıngırdatıyor. Bu beni anında uçurumun kenarına getiren bir his, başparmağının her hareketinde bir elektrik darbesi gibi.

İki elimi de kaputun üzerine bırakıyorum. Kalçalarım titriyor ve ayaklarımın üzerinde durmak için mücadele ediyorum.

Ben iniltiyle orgazmın doruklarına çıkarken o klitorisime şaplaqlar atıyor.

Dilini tekrar ağzına sokup ayağa kalkarken gülerken "Yaramaz ağzın var," diyor. Dölümle kaplanmış olan çenesini siliyor. "Bundan hoşlanacağını biliyordum, pis küçük tavşan. Eminim kocan seni *hiç* böyle yememiştir."

Ona bakıyorum, bakışlarındaki karanlığı fark ettiğimde içimi bir korku kaplıyor. Elini boğazımın ön kısmına doluyor ve sıkıyor.

Bir an için bunun o olup olmadığını merak ediyorum. Beni öldürecek mi diye.

"Kıyafetlerini al ve lanet arabaya bin," diye hırlıyor ve boynumdaki kavrayışını gevşetiyor.

"Ne yaptım ben?" Ben soruyorum.

"Sen yanlış bir şey yapmadın. Bunu parmaklarımın arasında hissetmek, o daracık amının sıkılığını hissetmek, sikimi içine sokmak istememe neden *oluyor* ama şimdi seni becerirsem, seni parçalarım." Beni bir adım geri atmaya zorluyor, kalçalarım ön tampona çarpıyor. "Başkalarını incittiğim gibi seni de incitmek istemiyorum, o yüzden seni ikiye ayırıp benden nefret etmeni sağlamadan önce o seksi kışını giydir ve arabaya bin."

On Birinci Bölüm

Lex

S elena yanımda sessiz kalıyor. Ormanda kendimi tutmanın ne kadar kontrol gerektirdiğini gösterdiğimde onu korkuttuğum için mi yoksa evine yaklaştıkça gittiğimiz yerin ciddiyetini anlamaya başladığı için mi emin değilim. Bana evinin adresini verdiği anda suçlu oldu.

"Sorun nedir, tavşan?" diye sordum.

"Hiçbir şey," diye fısıldıyor. Ama yalan söylediğini biliyorum.

Ona sırtıyıyorum. "Seni orada beceremediğim için kızgın mısın? Yoksa seni eve götürdüğümde sana ne yapacağımdan mı endişeleniyorsun?" Uzanıp saçlarını yüzünden çekiyorum. "Yoksa kocana yapacaklarımdan mı korkuyorsun?"

Yüzünü dokunuşumdan çekti.

Elimi uyluğunun iç kısmına götürüyorum, bacaklarını ayırıyorum ve morlukların olduğu deriyi kavırıyorum. "Bunları sana yaptığında ve ben onları gördüğümde kaderini mühürledi. Böyle bir pislik seni hak etmiyor."

Nefret ediyorum ama doğru. O, bir şeyler hissettiğim ilk kadın. Ne hissettiğimden emin değilim çünkü daha önce hiç hissetmemiştim ama bu bir şey. O morlukları gördüğümde, onu korumam ve acısının intikamını almam gerektiğini hissettim. Yoksa neden bir amcık için tekrar yakalanma riskine gireyim ki?

Yine de sadece bu değil. Kukusu inanılmaz olabilir ama çok daha fazlası var. Tamamen farklı dünyalardan olsak da, onun acısının bir kısmını tanıyorum. Hayatındaki herkes tarafından hayal kırıklığına uğratılmış birini görüyorum, tıpkı benim gibi. Aramızdaki fark, onun öfkelenip şiddete başvurmak yerine acısını içine atması ve onu içten içe yiyip bitirmesine izin vermesi. Hissettiğim acının bir kısmını insanlara hissettirmek için özgürlüğümü feda ettim.

Ona hak ettiği özgürlüğü vermek için çok uğraşıyorum.

"Cevap ver," diyorum tuttuğum kalçasını ovalarken. "Seni rahatsız eden ne?" Bana bakıyor, dudakları gergin. "Heyecanlandığım için kendimi kötü hissediyorum."

Ona gülümsüyorum. "Oh, tavşancık, sana sürtünüyorum." Elim kalçasında gezinmeye devam ediyor. "Ama içine çok fazla girmeme izin verme. Onun için çok iyisin, ama benim için de çok iyisin."

Sözlerim karşısında dudaklarını büzüştürmesi, sanki hapishaneye geri dönmeden önce içeride olacağım son kadınmış gibi, kenara çekip onu mümkün olan en bencil şekilde parçalamak istememe neden oluyor.

Ki muhtemelen öyledir.

"Neden orada benimle yatmadın?" diye soruyor. Sonunda.

Bana bunu sormasına bayıldım. Çok sevdim. Demek ki istiyor. O beni istiyor ama ben ona bunu vermeliyim. "Bana gerçekten güvenmediğini söylediğin zamanı hatırlıyor musun? Ben de kendime güvenmiyorum. Ormanda sana zarar verecektim. Kasıtlı olarak değil elbette ama kalçanı oynatmanla kontrolden çıkman arasında sadece bir fark vardı."

Benden ürkmesini ya da korkmasını bekliyorum ama ifadesi yumuşak ve biraz meraklı kalıyor. Geçmişimin görüntüleri zihnimin önünden geçerken bu beni biraz kızdırıyor. Neyle flört ettiğinin ya da kontrolü kaybetmenin gerçekte ne anlama geldiğinin farkında değil. Benim gibi kaybedecek hiçbir şeyi olmayan ve kesinlikle kazanacak her şeyi olan bir adamın tehlikelerine karşı çok naif. Yüzünü arabanın sıcak metaline sokup, durmam için yalvarana kadar onu becerebileceğimin farkında değil. Onun yalvarışları sadece her hamlenin tadını çıkarmamı sağlardı. Başlangıçta onu öldürmek zorunda kalmayı ne kadar az önemsedığimi ya da şimdi önemsemem bile, mecbur kalırsam onu yine de öldüreceğimi anlamıyor.

Kirli ve yabancı köpeğe elini yalatmış olabilir ama ben onun istediği gibi tatlı bir evcil hayvan değilim. İyiliğini ne kadar takdir etsem de onu yine de hırpalayacağım.

"Sana çok ihtiyacım var, tavşanım. Bu kırsal yollardan birinde kenara çekip seni arka koltuğa almak ve-" Nefesim boğazımda düğümleniyor ve sesim kesiliyor. Bir polis arabası geçiyor ve memur bana bakıyor. Arkasını dönmeyeceğinden emin olana kadar tekrar nefes almıyorum.

"Kötü bir fikir, ha?" diye soruyor, ancak bu çok açık.

"Gündüz vakti mi? Evet, öyle görünüyor. Öyle görünüyor." İnledim ve pantolonumun önünü ovuşturdum.

Uzanyor ve elimi kendi eliyle değiştiriyor. Boyumu ovuşturuyor, kot elinin altında çok zevkli bir sürtünmeye neden oluyor. Bileğini tutup onu durduruyorum. "Şimdi olmaz, tavşanım. Bu hayal kırıklığını bir süre daha hissetmek istiyorum. Eline boşalmak istemiyorum. Senin içinde olmak istiyorum."

Garip çünkü aletimin sinirli bir şekilde seğirmesinden neredeyse zevk alıyorum. Bu uzun zamandır hissetmediğim bir şey. Geçmişte bunu hissettiğimde zevk almak için beklemedim. Öyle ya da böyle anında tatmin oluyordum.

Ondan uzak durmanın acısı neredeyse iyi hissettiriyor. Kontrol yabancı hissettiriyor.

Eninde sonunda ona ulaşacağımı ve tüm benliğimi onun içine döktüğümde harika hissedeceğimi biliyorum.

O da bana benzer bir özlemle bakıyor ve keşke ona istediğini verebilseydim, ama beklemek zorunda.

Bir çıkışı işaret ediyor ve ben de bizi onun evine yaklaştıran sapağa giriyorum. Çıkışın hemen dışında bir fast-food otoparkına giriyorum. Ağzını sulandıran bir bakışla binaya bakıyor. Başından beri çoğunlukla benzin istasyonlarından hızlı ve kolay şeyler yiyoruz. Her zaman ne kadar az görünürsek o kadar iyi diye düşünmüşümdür ama yanımda midesinin guruldadığını duyduğumda gerçek bir yemeğe aç olduğunu anlıyorum.

Arabayı park ediyorum ama inmek yerine eğilip yüzünü tutuyorum ve öpmek için onu kendime çekiyorum. Dudakları benzer bir açlıkla benimkilere yayılıyor. Bir eliyle saçlarımı tutuyor, sanki benzer bir kavrayışla beni amina çekmenin nasıl bir his olduğunu hatırlıyor gibi. Dokunuşuyla homurdanıyorum, parmaklarımın etrafına geldiğinde nasıl hissettiğini hatırlarken kendimi kontrol etmek için mücadele ediyorum.

Ondan uzaklaşıyorum. Kendimi kaybetmeden, daha doğrusu bulmadan önce bunu yapmalıyım.

"Lanet olsun, tavşancık," diye fısıldıyorum ona son bir öpücük vermeden önce, ben uzaklaşırken alt dudağı dişlerimin arasında. "Ellerimi tekrar amina sokana kadar bekle." Elim kalçasına doğru kayıyor ve onu avuçlayarak titremesine neden oluyorum. O kadar sıcak ve ıslak ki. Taytının içinden bile hissedebiliyorum. Bağımlılık yapıyor ve elimi bir daha hiç çekmek istemiyorum.

ondan uzakta. Dokunuşumun içinde eriyor ve umarım sadece ona nasıl hissettirdiğimi düşünüyordur.

Otoparkın etrafına bakıyorum. Kimse bize dikkat etmiyor. Onu becermeyeceğim ya da ikimizin de kendimizi ifşa etmemize izin vermeyeceğim, ama orgazmına çok ihtiyacı var ve onu inkar etmek istemiyorum.

Koltuğumu geri çekiyorum ve kucağıma oturmasına yardım ediyorum. Elinden geldiğince belime sarılıyor ve ağzını kendime doğru çekiyorum. "Sikime sürtün, tatlı tavşanım. Kendini boşalt."

Beni öpmeden önce alt dudağını ısıyor.

Öpüyor. Öpüyor. Beni öpüyor.

Kalçalarını kucağımda sallıyor ve onun sıcaklığını sadece pantolonunda değil, kendi pantolonumda da hissediyorum. Sertleşmiş uzunluğumun üzerinde hareket ederken inliyorum. Olgunlaşmamış, sekse hazır olmayan iki genç gibi, ama çok iyi hissettiriyor. Zaten çok sinirli olduğum için mi emin değilim ama ileri geri sürtüyor ve her seferinde sikimin başına vuruyor. Kollarımı beline doluyorum, onu daha yakına çekiyorum ve kafasına çarpmasını engellemeye çalışıyorum, böylece patlamıyorum. Kot pantolonumun içine boşalmak için çok yaşıyım.

Kollarımda o kadar iyi hissediyor ki, sanki tam olması gerektiği yerde. Tek görebildiğim o ve orgazmını kovalarken kalçalarının ve göğsünün hareketleri olana kadar dünya bulanıklaşıyor.

İnlemeleri. Kendine yaklaştıkça çıkardığı o lanet iniltiler beni deli ediyor. Vücudu geriliyor ve kalçalarının hareketleri düzensizleşiyor.

"Benim için gel, tavşanım."

Saçlarımı kavıyor ve kulağıma nefes nefese üfleyerek bana sürtünüyor. Bana doğru eğiliyor ve kendini sınırının ötesine iterken kalçalarını sık bir hareketle hareket ettiriyor. Orgazmını atlatırken amının hafifçe seğirmesi dışında hareketsiz kalıyor. İnlemeleri ve kucağımdaki sıcak zonklaması neredeyse benim de boşalmama neden oluyor.

Onu öpüyorum ve pantolonunun içinden kotumun ön kısmına sızan ıslak noktayı hissetmek için aramıza uzanıyorum. "Her şeyi berbat ettin," diyorum ağzına karşı. "Çok iyi bir kızsın. Çok ıslaksın."

Pantolonunun ön kısmına uzanıp ne kadar boşaldığını hissediyorum. Hayatımda gördüğüm en tatlı ve doygun ifadeyle bana bakıyor.

Mutlu görünüyor.

Elimi pantolonundan çekip parmaklarımı yalıyorum. Tadı inanılmazdı. Benim için boşaldıktan sonra tadı hep daha güzel oluyor. Islak parmaklarımı boynunun kıvrımında gezdiriyorum ve iki elimi boynunun arkasında birleştiriyorum. Alnını benimkine yaklaştırıyorum ve orada tutuyorum. Onun gibi bir kadından bu kadar etkileneceğimi hiç düşünmemiştim. Şımarık ama çürümüş değil. İçinde hala çok fazla iyilik var, onu nefret ettiğim şeye dönüşmekten alıkoyan bir kırılmışlık. Varlığımın her zerresiyle istediğim bir şeye dönüştü.

Kocasını öldürdüğümde onu terk etmek çok zor olacak ama kaçak yaşamak onun gibi birine göre değil. Her ne kadar onu geride bırakmak *istemesem* de, en azından onun evde güvende olduğunu bilerek eyaletten ayrılabilirim. Kendisine güvenemediği için güvenemediği köpeği, ben olmadan ona benim gibi hissettirecek birini bulabilir.

On İkinci Bölüm

Selena

Yemeğimi mideye indirene kadar ne kadar aç olduğumu fark etmedim. Lex'in arabama bindiği gecedan beri yediğim ilk doyurucu yemek bu. Son büyük akşam yemeğim, cehennemden gelen fazla mesai vardiyasında yemek kamyonundan arta kalan pizzaydı.

"Muhtemelen seni daha önce doyurmalıydım," diyor gülerek.

Muhtemelen aç bir hayvan gibi görüldüğümü fark ettiğimde yanaklarım ısındı. Hemen hemen am.

Neredeyse boş olan içkimden gürültülü bir yudum alarak, "Gelmiş geçmiş en kötü esirci," diyorum.

Lex bana sırtıyor. "Ben bir esir değilim. Sen sadece isteksiz bir yolcusun. Çok yakınız, değil mi?" diye soruyor, ben de başımı sallıyorum. "O zaman sen sür. B e n i birkaç blok ötede bırak ve adresi söyle."

Başımı salladım. Bu planı sevmedim. Tüm bunlardan sonra eve tek başıma girmekten korkuyorum. Yaptığımız ve gelecekte yapacağımız onca şeyden sonra. "Ona nerede olduğumu nasıl söyleyebilirim ki?"

"Ona sadece gerçeği söyle. Arabanın çalındığını."

"İçeri yalnız girmek istemiyorum," diye fısıldadım.

"Yapmak zorundasın. Sana hiç kötü bir şey olmasına izin verdim mi?" diye sorar.

Başımı ona doğru eğiyorum çünkü beni neredeyse satıyordu ve bunun oldukça kötü bir şey olduğunu söyleyebilirim. "Sahte kimlik için ödeme olarak bana teklifte bulundun."

"Bunun olmasına ben izin vermedim tavşan," diyor. Arabadan indi ve koltuklarımızı değiştirdik.

Sürücü koltuğuna otururken dudaklarımı sıkıyorum. Bu fikirden hoşlanmadım. Aslında nefret ediyorum. Ama o haklı. Lex yolcu koltuğundayken arabayı garaj yoluna çekmem. Eve girdiğimde sürpriz unsuruna ihtiyacı var.

Konuşmadan evime yaklaşıyoruz. Midem düğüm düğüm, Lex'le ilk seks yaptığım zamankinden daha fazla. Eskiden evim dediğim lüks mahalleye girmeden önce kenara çekiyorum. Artık öyle hissetmiyorum. Bir yabancıнын sokağı gibi hissettiriyor. Bir yabancıнын sokağı.

Ben bu yolda en son araba kullanan Selena değilim.

Motoru durduruyorum ama hiç kıpırdamıyoruz. "Bana evinin anahtarını ver," diyor. Uzattığı eliyle bana doğru uzanıyor, ama eğilip anahtarı halkadan çıkarmadan önce tereddüt ediyorum.

Ona uzattım ve bakışlarımı kestim.

Arabadan iniyor ve açık kapıdan eğilip bana bir kez daha bakıyor. Eliyle cebini karıştırıp bir çakı çıkardı. Yolcu koltuğuna fırlattı. "Elimden geldiğince çabuk yanına geleceğim. Eğer bir şey olursa, bunu kullan, tamam mı?" Eli kapı kolunu kavıyor. Sanki beni bırakmak istemiyor ya da söylemek istediği başka bir şey varmış gibi.

Ama yapmıyor.

Kontak anahtarını çevirip cehennemime doğru sürerken onun uzaklaşmasını izliyorum. Şeytan beni bekliyor ve midemi sıkıştıran korkudan kusmak istiyorum.

Üzerimdeki Lex'in kokusunu alacak mı? İçimde? Gönüllü bir katılımcı olduğumu anlayacak mı? Kaçmak için çok fırsatım vardı ama kaçmadım. Kaçmak, kocamla paylaştığımız kâbusa geri dönmek demektir.

Evimin önüne çekiyorum ve artık evim gibi hissetmediğim eve bakıyorum. Arabamda daha güvende hissediyorum. Lex ile daha güvende. Çakıyı belime sokuyorum ve arabadan çıkıyorum. İlk merdivene adımımı attığım anda kapı hızla açılıyor. Bryce'a bakarken üzerime bir sis çöküyor. Çok soğuk görünüyor ve sertleşmiş maskesi hiçbir duygu göstermiyor, beni gördüğü için endişe ya da heyecan bile duymuyor. Bu boş hiçlik onun öfkesinden daha korkutucu.

Yüzü sonunda tanıdık bir öfkeye dönüşüyor - alışık olduğum bir ifade. Sanki alnının ortasında bir hedef tahtası varmış gibi, bu kez daha farklı bir ışık altında görüyorum ve bu beni neredeyse güldürüyor. Bunun onun son öfke dolu nefesi olabileceği fikri *hoşuma* gidiyor.

Bryce kolumu tuttu ve beni içeri çekti. Parmaklarının sivri uçları etime batıyor ve derimde yeni bir çürük oluşturuyor.

"Hangi cehennemdeydin, Selena?"

Kavrayışına karşı zorlanıyorum. "Arabam çalındı," diyorum dişlerimi sıkarak. "Saçmalık. Bana yalan söylemeyi kes."

Gözlerim yaşla doldu. "Sana yalan söylemiyorum. Yemin ederim."

Yalan söylemiyorum ama doğruyu da söylemiyorum. Evet, arabam çalındı ama sonra tüm bu yolculuk tamamen başka bir şeye dönüştü, hayatı farklı bir şekilde görmemi sağlayan bir şeye ve Lex'i sorunlarımdan kurtulmak için evime davet ettim.

"Günler oldu. Kiminle kaçtın? Benimle dalga mı geçiyordun?"

"Ben kaçmadım!" Derin bir nefes alıyorum ve sesimi bastırmaya çalışan suçluluk duygusunu bastırmaya çalışıyorum. "Ben hiçbir şey yapmadım."

"Siktiğimin orospusu," diyor dudağını kıvrarak.

"Bryce, lütfen . . ." Yalvarıyorum. Ne kadar tanıdık bir ses ama yine de onu durdurmuyor. Yalvarmak onu sadece kızdırır. Zayıflıktan nefret eder.

Sessizce kara kara düşünüyor, ki bu bağırdığı zamanlardan daha kötü. Yumruğu geri çekiliyor ve ben tepki vermeden yüzüme bir yumruk indiriyor. Kuvvet beni duvara çarpıyor ve çerçeveli resimler ayaklarımın dibine düşüp paramparça oluyor. *Acele et Lex*, diye düşünüyorum camlar yere yayılırken. Yine de sesimi çıkarmıyorum çünkü bundan zevk aldığını biliyorum. Elimi uzatıp yanağımdaki acıya dokunamıyorum bile.

Yüzüme hiç böyle vurmadı çünkü saklamak çok zor olurdu. Saldırıları her zaman kıyafetlerimin gizleyebileceği yerleri hedef aldı. Muhtemelen herkes k a ç t ı ğ ı m ı düşündü ve onlara geri döndüğümü söylemek için bir nedeni yok. Beni öldürebilir ve kimse farklı bir şey anlamaz ve ben de bundan korkuyorum.

"Kaçıp bir fahişe mi olmak istiyorsun? Sana fahişelerin nasıl sikildiğini göstereceğim." Bryce saçlarımdan tutup beni mutfığa götürüyor ve adanın üzerine yatırıyor. Ben ona karşı mücadele ederken bir fincan tezgahdan düşüp yere çarpıyor. Ne olacağını biliyorum.

Bu ilk kez olmuyor.

Elimi aşağı kaydırıp belimdeki çakıyı alıyorum ve yumruğumun içinde saklıyorum. Pantolonumu indirip fermuarını açmaya çalışırken soğuk hava tenimi ısıtıyor.

"Üzerinde iç çamaşırı bile yok mu? Tanrım, Selena. Sana karım demekten utanıyorum." Aletinin sıcaklığı bana baskı yapıyor ve kocamdan başka birinden gelen ıslaklığı fark etmemesi için dua ediyorum.

Lex'ten.

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum ve Bryce'ın kendini hazırlarkenki sert kavrayışını görmezden gelmeye çalışıyorum. Lex'in hâlâ yaşadığı zihnime kayıyorum. Onu arkamda hayal etmeye çalışıyorum. Gözyaşlarım kapalı gözlerimden süzülüp mermer tezgahın üzerine damlıyor. Ağırlığını bana doğru iterken leğen kemiğim acıyla adanın kenarına sürtünüyor. Suçluluk hissediyorum, hem de çok fazla, ama Lex'in içimde olmasına izin verdiğim için değil. Bryce'a karşı daha fazla mücadele etmediğim için suçlu hissediyorum. Baktan kocaların karılarına yapmaları gerekenden daha fazlasını yapmalarına izin veren belli bir kabullenme düzeyi var.

Alkış.

Ses gözlerimi açmaya zorluyor. Lex birkaç adım ötede duruyor ve ellerini birbirine vurarak alaycı bir şekilde alkışlıyor. Bryce duruyor ve fermuarını çekmeden önce pantolonunun içine geri sokuyor. Sadece bir dakika sonra, başka kimsenin içime giremeyeceğini söylediğinde Lex'i yalancı çıkaracaktı.

Lex tabancasını çıkar ve ona doğrultur. "Benim yüzümden durma." Etrafımızda dönüyor, karşımda duruyor ve adaya yaslanıyor. Bryce'a dönmeden önce gözleri bir an benimkilerle buluşuyor. "Harika hissediyor, değil mi?"

"Sen de kimsin lan?" Bryce'ın sözlerinin şiddetinden tükürük kolumun arkasına doğru uçuşuyor.

Lex gururlu ve karanlık bir gülümsemeyle, "Karını iradesi dışında alıkoyan kişi," diyor.

"Sana yalan söylemediğimi söylemiştim," diye fısıldıyorum ama kulaklarının arasındaki öfkeden beni duyduğundan şüpheliyim.

"Onu böyle mi beceriyorsun patron?" Lex, Bryce'a sorar. "Hadi, göster bana."

Bakışlarım Lex'e yöneliyor ama o başımın üzerinden bakarken gözlerimi kaçırıyor. Alnımı tezgâha koyuyorum. Bu utanç bana yeniden ölümü diletıyor. Öfke beni her yönden selamlıyor ve bir nefret denizinin ortasında sıkışıp kalmış durumdayım.

"Acınacak haldesin. Durabilirsin ya da onu becerebilirsin, ama sözlerimi bir kenara yaz, bu onun içine son girişin olacak," diyor Lex iğrenç derecede sakın bir tavırla. Bryce'ın benimle seks yapmasına nasıl bu kadar istekli olduğunu bilmiyorum.

Bryce benden uzaklaşıyor ve neredeyse dengemi kaybediyorum. Pantolonumu çekiştirmeye başladım ama Lex boğazını temizledi.

"Hayır, henüz değil." Gözlerindeki karanlık beni titretiyor. Onu tanımakta güçlük çekiyorum. İçime girmesine izin verdiğim adama benzemiyor. Şeytani görünüyor. Şu anda tamamen başka biri.

Lex, Bryce'a doğru yürüyüp onu duvara fırlatıyor ve yumruğu Bryce'ın yüzüne çarptığında mutfakta mide bulandırıcı bir *çatırtı kopuyor*. Kan yere sızıyor ama kaynağına bakmaya cesaret edemiyorum.

Silahını Bryce'a doğrultmuş olan Lex arkamdan dolanıyor ve sert bir elini sırtımda gezdiriyor. "Onu becerirken seni izlemekten hoşlanacağımı düşünmüştüm çünkü onu elimden boşaltırken bunu düşünmüştüm ama bu çok acınasıydı."

Bryce Lex'e saldırır, ama silahını hızlıca doğrultması Bryce'ı geri çeker.

"Eğer bana doğru bir adım daha atarsan, beynini arkadaki resmin üzerine uçururum. Sen ve onun olduğu resme." Lex pantolonunun düğmelerini açmaya gidiyor. Fermuarı çekmeden önce

bir kez daha Bryce'a döner. "Pantolonumdaki bu leke? Sorduğuna sevindim. Evet, onun boşalması. Onu ne sıklıkla böyle giydin? Onunla evlendiğinden beri hiç boşalmasını sağladın mı yoksa bu mu?" -Bryce'la benim aramda eliyle işaret ediyor- "Eskiden böyle miydi? Yarım yamalak bir sikiş. Yani, *çok* bencilim ama yine de boşalmasını sağladım."

Lex kolunu kalçama doluyor ve elini bacaklarımın arasına koyuyor. Bryce'a hızlı bir bakış atıyorum. Burun delikleri öfkeyle parlıyor. Yüzü burnundan damlayan kanın rengine boyanmış.

Lex klitorisimi seğirmemi sağlayacak şekilde okşuyor. "Karının nasıl dokunulmaktan hoşlandığını biliyor musun? Ona bunu ne yaptırıyor?" Parmaklarının ucuyla etrafımda daireler çiziyor. "İçinde kaç parmağın olmasından hoşlandığını biliyor musun? Peki ya dilin üzerinde olmasından ne kadar hoşlandığını? Tanrım, hiç onun tadına baktın mı?" Parmaklarını benden çekip yalıyor. "O çok lezzetli."

"Kiminle uğraştığının farkında değilsin," diye hırlıyor Bryce.

Lex sırtıyor. "Oh, ben biliyorum. Karısı umurunda olmayan biri. Sen en iyisi olmasına rağmen onu döven küçük bir kaltaksın-" Sanki söyleyecek daha çok şeyi varmış gibi sertçe yutkunuyor ama sonra vazgeçiyor.

Gözyaşlarımın dizginlenmeden akmasına izin verdim. Geri adım attığımda yere çöküyorum ve sırtımı adaya yaslıyorum. Lex bana doğru açık bir avuç tutuyor ama bana yardım teklif etmiyor. Bıçağı istiyor. Bu mahallede onu vurmak istemiyor.

-ses sakın ortamı bozduğu anda polisler çağrılırdı- ama bıçağı göğsümde tutuyorum. Bu beni daha güvende hissettiriyor. Titreyen elim çakıyı bırakmayı reddettiği için etrafta başka bir silah arıyor.

Bryce bir fırsat görür ve ona doğru atılır. Adanın üzerindeki bir mıknatısa bağlı bıçağa uzanır. Lex, vücutları çarpışmadan önce tabancayı arkasına sokar. Etin ete çarpma sesi mide bulandırıcı. Görüntüyü gizlemek için gözlerimi kapatıyorum ve sesi kesmek için kulaklarımı tıkıyorum. Kan üzerime sıçırıyor, yüzüme ve kollarıma çarpıyor. Kimden geldiğini, kimin yaşam gücünün tenime yayıldığını görmek için bakmaya korkuyorum.

Gözlerimi açtım.

Bryce tökezleyerek geri çekilir. Kan gömleğinden ve pantolonundan aşağı akıyor ve ayaklarının dibinde toplanıyor. Karnını tutuyor ve ben çığlık atıyorum.

Oldu işte.

O kadar gerçek ki.

Aman Tanrım.

Lex kanlı eliyle ağızımı kapatıyor ve mutfak bıçağını bir kenara fırlatıyor. "Şşş, tavşancık," diye fısıldıyor, daha önceki konuşma tarzından çok farklı olduğunu fark ettiğim o tatlı ses tonuyla.

"Selena," diye fısıldıyor Bryce. Duvara çarpıyor ve aşağı kayıyor. "Buraya gel," diyor, ona hiç benzemeyen bir şekilde.

Bryce'ın yabancı olduğu anda Lex bana tanıdık geliyor. Bu daha önce hiç görmediğim bir çaresizlik. Beni ona çekiyor. Denesem bile karşı koyamayacağım bir güç. Ona doğru sürünüyorum, beni yakalamaya çalışan Lex'in elinden kurtuluyorum. Önünde diz çöküyorum, gözlerim korkudan ve başka bir şeyden kocaman açılıyor. Beklenmedik bir şey.

O ölüyor, bunu hissediyorum. Midemi bulandırıyor. Çok acıyor. Ama bu onu kaybetme ihtimalinden kaynaklanan bir acı değil. Çünkü onun ölüm düşüncesi *yeterince* acı vermiyor.

Bıçağı kaydırarak açtım ve karnına sapladım. İçindeki tüm kötülük yaradan akıyor. Bıçağı çekip çıkarıyorum ve kasıklarına saplıyorum. Lex arkamda soluk soluğa kalıyor ve ben bıçağı çekip tekrar tekrar saplarken bir gıcırdama sesi geliyor.

"Siktir git, seni lanet olası pislik!" Güçlü kollar etrafımı sarıp beni çekene kadar bıçaklamaya devam ediyorum. Kolum Bryce'a doğru tekrarlanan aşağı doğru kavisini sürdürüyor, öfkem beni kör ederken Lex'in kavrayışına karşı savaşıyorum.

Lex kontrolü ele geçiriyor ve eli kolumdan aşağı inip bıçağı kapıyor. Sapını gömleğine sürtüyor ve cebine koyuyor.

"Tavşan, gitmeliyiz." Bileğimi tuttu.

Başımı salladım. "Önce beni becer." Kararmış gözlerimi ona çevirdiğimde bakışlarımın ardındaki kötülüğü hissedebiliyorum. Bryce'ı son bir kez daha incitme ihtiyacı. Bu konuda benimle mücadele etmesini bekliyorum ama o hiç vakit kaybetmeden beni içine çekiyor.

Sıcak nefesi üşümüş tenimde hızla dolaşiyor. "Sen aklını kaçırmışsın, tavşan. Bu işe karışmaman gerekiyordu. Ona dokunmaman gerekiyordu." Kanlı elimi tutup ovuyor. "Sen bir katil değilsin. Olamazsın," diye fısıldıyor. "Olması gereken bu değildi."

"Bunu istiyorum Lex," diyorum hayatımda hiçbir konuda hissetmediğim kadar emin bir şekilde.

Bana baktı. "Senin için her şeyi yapacağımı biliyorsun. Eğer seni becermemi istiyorsan, seni beceririm." Lex beni çeviriyor ve ellerimi tekrar tezgâhın üzerine koyuyor. Pantolonunun fermuarını açtı ve sikini çıkardı. Pantolonumu indiriyor ve kendini içime itiyor.

Başımı mermere bıraktığımda nefesim kesiliyor ve dünya tekrar kayboluyor, yerdeki kan gibi damlıyor. Beni beceriyor, sert ve bencilce, beni daha önce hiç hissetmediğim şekilde parçalara ayırıyor. Onun için ne kadar ıslak olduğum önemli değil; yine de itişlerinin gücüyle beni acıtıyor.

Bryce'ın izlediğini bildiği için beni farklı şekilde beceriyor ve ben de daha azını beklemiyorum. Lex kontrolü seviyor ve hiçbir şey bunu birinin karısını onların önünde siktirmekten daha fazla haykıramaz. İçimde dibe vuruyor ve biraz daha ileri iterek beni inletiyor.

"Seni hiç böyle sikti mi?" Lex kalçalarını kıcıma dayarken kulağıma homurdanıyor. "Hayal kırıklığı yaratan bir sikişe benziyordu."

"Hayır, beni asla senin gibi becermedi," diye soluyorum, nefesimin buğusunu süslü tezgahın üzerinde bırakarak. Lex inliyor ve kollarını benimkilerin üzerinde gezdirerek ağırlığını bana yaşıyor.

Bryce hırıltılı bir inilti çıkarıyor; zayıf da olsa bir yaşam belirtisi. Lex onunla ilgilenmek için içimden çıkmak istiyor ama ben gömleğini tutuyorum. "Yapma. Umarım her şeyi hisseder. Umarım bizi görebilir."

Lex kendini tekrar derinlere iterken, "Sadist tavşan," diye homurdanıyor. "Henüz boşalmaya hazır değilim. Burada değil." Etrafına bakınır, basamaklara göz atar. "Beni odana götür."

İçimden çıktı ve yüzümü ona çevirdi. Eli yüzümdeki kanı siliyor.

"Seni onun yatağında becermek istiyorum. Senin yatağında," diyor, alçak sesle ve yumuşak bir şekilde, sanki az önce bir adam öldürmemişiz gibi.

Dudağımı ısıriyorum ve o kotunun fermuarını çekerken ben de pantolonumu çekiştiriyorum. Bryce'ın hareketsiz bedenine son bir kez bakarak Lex'i merdivenlerden yukarı yönlendiriyorum. Arzu, dudaklarından çıkan her sıcak nefesle doyuyor ve tenime çakıl taşları gönderiyor. Bacaklarımın arasındaki ıslaklık pantolonumu ıslatıyor.

Elim yatak odamızın kapı kolunu kavradığında, sanki buraya hiç ait değilmişim gibi yabancı geliyor. Kapı açılırken açık mavi halının üzerinde sürükleniyor. Bu odada kendimden ne kadar az şey olduğunu ancak yeni gözlerle, gri renkli gözlüklerle görebiliyorum. Bryce'in takım elbiseleri dolapta sıralanıyor ve sıkıcı kravatları dolap kapısının dışına asılıyor. Oda onun sevdiği şekilde dekore edilmiş; siyah, beyaz ve grinin koyu tonları. Komodinin üzerindeki en sevdiği parfümüm dışında hiçbir şey burada bir eşin uyuduğunu haykırmıyor. Giysilerim çekmecelerde katlanmış, onun emrettiği gibi uzakta ve gözden uzakta.

Lex yanımdan geçiyor ve kana bulanmış elini beyaz yorganın üzerine sürüyor. Sanki bir tuvalin üzerine resim yapıyormuş gibi battaniyeye daha fazla kıpkırmızı sürerken yüzünde sadist bir gülümseme beliriyor. Bir iniltiyle arkasına yaslanıyor ve beni yanına çağırıyor. "Hadi tavşancık," diye fısıldıyor. "Kucağıma gel. Seni lanet bir arabanın dışında sikime binerken görmemiştin."

Pantolonumu çıkarıp üzerine tırmanıyorum, o fermuarını tekrar açarken kucağına oturuyorum. Sıcak aleti karnının alt kısmına dayanıyor. Eli, solmakta olan çürüğümün en kötü yerinin kaldığı uyluklarımın önünden geçiyor. Bu dokunuş istemeden de olsa zihnimi anılarla dolduruyor ve irkiliyorum.

Beni öpmek için yüzümü kendi yüzüne yaklaştıırken, "Bitti," diyor. "Seni bir daha asla incitemeyecek."

"Lex," diye inledim.

Bir eliyle sikinin etrafını sarıyor, diğeriyle kalçamı kaldırıyor ve kendini içime itiyor. Kendimi onun kucağına bırakıyorum, her santimini kucaklıyorum.

Doğru söylüyor. Ona hiç böyle bakma fırsatım olmamıştı. Aşağıya baktığımda, sadece içimde olmaktan memnun görünen bir adam görüyorum.

Mavi gözleri benimkilerle buluşuyor, karanlık ve aç. Gömleğini ıslatan ve benimkini de doyuran kanı görmezden gelmeye çalışıyorum. Kocamın kanı. Gömleği kaldırıp karnını ortaya çıkardığımda uzun bir kesik görüyorum. Sonuçta bu sadece Bryce'in kanı değil.

"Lex!" Elimi yarasına koydum, parmaklarımın etrafından kan damlıyordu.

Beni uzaklaştırıyor ve sırtıyor. "Bırak kanayayım, tavşan. Ben iyiyim. Sadece sikimi sürmeye odaklan."

O nasıl iyi? Hissetmiyor mu? Ben iyi değilim ve sadece onun sakatlığına bakıyorum, onunla yaşamıyorum.

Göğsüm onun göğsüne dayanana kadar beni kendine çekiyor. Kalçalarımın tutup beni hareket etmeye zorlarken sıcak kan gömleğimin daha büyük bir kısmını ıslatıyor. Ben onunla birlikte hareket ederken acıya hiçbir tepki göstermiyor. Aslında, neredeyse bundan zevk alıyor gibi görünüyor.

İnliyor, kalçalarını benimkilerle buluşmak için kaldırıyor. "Çok güzel görünüyorsun."

Bryce'in bana en son ne zaman güzel bir şey dediğini hatırlamıyorum, özellikle de güzel demediğini. Ellerimi başının iki yanına koyup alnından öpüyorum. Dudaklarımı orada bırakıyorum, sadece sıcak nefesini boğazımda hissediyorum.

Lex gülerek, "Seni siktiği kadar iyi iltifat ettiğini tahmin ediyorum," diyor.

"Oldukça fazla." Dudaklarımı sıkıca çekip alnına dayıyorum.

Lex kalçasını kaldırdı ve beni sırtüstü çevirdi. Kanla boyanmış kral boy yatağa uzandım. Bacaklarımı ona doluyorum ve o da eğilip beni öpüyor.

"Bunny, sen şimdiye kadar elime aldığım en seksi şeysin. Lanet olsun. Mükemmel. Çok da akıllısın. O bok parçasından çok daha fazlasını hak ediyorsun. Benden daha fazlasını ..." Sözleri sonunda tamamen kesilene kadar dalgalanıyor. Beni yatağa yapıştırırken ifadesi soğuklaşıyor ve daha da odaklanıyor. Islak gömleğinden benimkine kan damlıyor. "Boşalacağım tavşan," diyor neredeyse tanımadığım bir ses tonuyla. Robotik ve mesafeli. İticileri yavaşlıyor ve içimden çekiliyor, boşalması beni ona bağlıyor.

Lex beni yarı çıplak ve şaşkın bırakarak banyoya girdi. Kesiğine bastırıldığı bir havluyla çıktı.

"İyi olduğuna emin misin?" diye sordum.

"Evet, pek bir şey değil. Duracaktır," diyor. Bir eliyle pantolonunun fermuarını çekiyor. "Gitmemiz gerek. Buranın ve arabanın temizliğiyle ben ilgilenirim. Elimden geldiğince her yerimizi temizleyeceğim."

Eğilip komodinden bir anahtar çıkardım ve ona fırlattım. "Eski arabam garajda. Kimsenin haberi yok. Ya da en azından hemen kayıp ihbarında bulunacak kimse yok."

Lex bana gülümsüyor, tanımlayamadığım bir şeyle sıkışmış.

"Ben de para alacağım."

Kaygan ahşap merdivenlerden aşağı inmeden önce bana hızlıca başını sallıyor.

Bir çantaya biraz para koyuyorum. Aşağı inerken merdivenler ağırlığımın altında gıcırıyor. Bir kez daha arkama bakıyorum, kanın zehirli, metalik kokusunu içime çekiyorum. Bryce'in ruhu ait olduğu cehenneme doğru yol alırken, artık hiçbir şey beni bu lanet eve bağlayamaz.

Hiç ev gibi hissettirmeyen ev.

On Üçüncü Bölüm

Lex

Garaj kapısı vızıldıyor ve yükselmeye başlıyor. Geri çekilmeye başlıyorum ama evin kapısı açılıyor. Bakışlarından kaçmanın bir yolu yok ve her geçen saniye daha da ihanete uğramış görünüyor. Benden daha fazlasını, ona verebileceğimden çok daha fazlasını hak ettiğini fark ettiğim ana kadar onu geride bırakma konusunda kararsızdım. Ne yapmam gerektiğini biliyordum. Onu terk etmeliydim ama yeterince hızlı değildim. Arkamda bıraktığım para ya da kan gölü umurumda değil ama onun yüzünü görmek istemiyorum. Onun ihanet duygularını karşılayamam.

Çok uzun süre ihanete uğradı ve ben bunu ona tekrar yapıyorum.

Selena, Bryce'ın ona sunacağı her şeyi hak ediyor. Artık o gittiğine göre normale dönebilir, ki bu benim ona asla veremeyeceğim bir duygu.

İçine girip gitmiş olmaktan nefret ediyorum. Bundan çok daha fazlasını hak ediyor ama veda etmeye çalışırsam kararlılığımın zayıflayacağını biliyordum. Artık çok geç ve ihanetin görüntüsü korktuğumdan da kötü. Bana hissetmeyi beklemediğim şeyler hissettiriyor.

Merdivenlerden koşarak iniyor. Kolları ve yüzü temizlenmiş ama gömleğinde kan var. Bir kolunun altında kıyafetlerini değiştirmiş, diğerinin altında da bir çanta var. Kapının kolunu denediğinde kilitli olduğunu görünce gözleri kısıldı. Arabayla uzaklaşmalıyım. Gaza basıp onu terk etmeliydim. Elini cama dayıyor ve gözlerindeki kırık çaresizlik beni camı indirmeye zorluyor.

"Bensiz mi gidiyordun?" diye soruyor.

"Gidemezsin, Selena. Sana izin veremem," diyorum ona, elimden geldiğince kararlı bir şekilde. İstemiyorum ama buna mecburum. Onu yanımda götüremem. "Polise sana saldırdığını söyle. Nefsi müdafaa. Çürüklerin var. Sana bir şey olmayacak." Ona güvenlik sözü verdim ve benden uzakta daha güvende olacak.

"Gerçekten mi Lex?" Sesini yükseltiyor. Garaj kapısı cennet gibi mahalleye açılıyor ve böyle devam ederse dikkatleri üzerine çekecek.

"Lanet sesini alçalt, tavşan," diye bağıriyorum.

Dudağı titriyor. "Sikeyim seni! Yaptığımız onca şeyden sonra! Yaşadığımız her şeyden sonra-" "Tanrı aşkına." Kapıları açıyorum. Bu şekilde bağırmaya devam edemez. "Bin şu arabaya.

lanet olası araba."

Cipin yolcu koltuğuna oturmadan önce bir süre bana bakıyor. Eski hayatından uzaklaşıp benim yeni hayatıma doğru yol alırken döşeme tahtasının üzerine çömeliyor. Onu bir parçası yapmak istemediğim yeni bir hayat ama artık başka seçeneğim yok.

Onu kolundan tutup yukarı çekerken, "Kalk şu lanet yerden," diyorum. İrkildi. "Canını yaktı mı?" Ancak oturup güneşin tenine dokunmasına izin verdiğinde kolunda ve yanağında oluşan morlukları görebiliyorum. Uzanıp onlara dokunma isteğimle savaşıyorum.

Başına kötü bir şey gelmesine izin vermeyeceğime dair ona söz verdim ve sonunda o pislik tarafından dövüldü ve neredeyse tekrar beceriliyordu. İçimde bir şeyler kırıldı. Göğsümdeki parçalanma sesini duyuyorum.

"Bunny," diye fısıldadım, "daha erken gelirdim ama komşun yiyecekleri yerleştiriyordu ve garaj kapısını kapatmasını beklemek zorunda kaldım."

"Sorun değil."

Başımı salladım. "Öyle değil."

"Beni terk etmeye çalıştığın için daha çok üzgünüm," diyor tişörtünü çekıştırerek çıkarırken, arabayı sürmeye çalışırken bakmaktan kendimi alamadığım inanılmaz göğüsleri ortaya çıkıyor.

Temiz bir gömlek giyiyor ve giymem için bana Bryce'a ait bir şey uzatıyor. Başımı sallıyorum ama bana doğru tutuyor. Onu alıyorum ve üzerimi değiştirirken direksiyonu tutmasını istiyorum. Bana çok küçük geliyor ve kaslarım tişörtü esnetiyor ama şimdilik işimi görüyor.

"Sen anlamazsın Selen ve ben de seninle bu konuya girmeyeceğim. Beni dinlemene ihtiyacım vardı."

"Seninle gelmek istiyorum," diye fısıldıyor.

Sesimi yükseltiyorum. "Seni yanımda götürmek istemediğimi mi sanıyorsun? Bu güvenli değil. Birlikte yapabileceğimiz bir şey değil. Yas tutan lanet dolu oynamaktan başka bir şey yapmaman gerekiyordu." Sertçe yutkunuyorum. "Ve git mutlu ol."

"Seninle olmak istiyorum," diyor sesinde meydan okuyan bir çekicilikle.

Direksiyonu yolun kenarına kırdım ve arabayı park ettim. Yüzünü kendime çeviriyorum. "Hiç kimseye karşı sana karşı hissettiğim gibi bir şey hissetmedim ve bu yüzden benimle birlikte olamazsın. Senin özgür ve mutlu olmaya ihtiyacın var. Gitmene izin vermek için her şeyimi verdim. Benimle olmak senin için hapisane demek, anlıyor musun? Arabanı gasp ettim. Kimliğinden adresini aldım. Seni soyamak için evine götürdüm ve sonunda kocanı öldürdüm. Arabanın ve evin her yerinde parmak izlerim var. Mutfak bıçağının üzerinde de vardı." İçimi çektim. "Eğer aile içi şiddet kurbanı olmak istemiyorsan, başarısız bir soygunun kurbanı ol. Hangisi olduğu umurumda değil, sadece lanet olası bir kurban ol, tavşan, lütfen."

Beni ne kadar üzse de, gitmesi gerekiyor. Benimle birlikte olması, tüm bunların gönüllü bir katılımcısı olduğu anlamına geliyor. O da benim kadar suçlu olacak. Onun gibi bir kız hapishanede hayatta kalamaz, bunu ikimiz de biliyoruz.

Eğer kurban olmayı reddederse, onu öldürmek zorunda kalacağım. Başka seçeneğim yok.

Cevabını bekliyorum, köşeye sıkışırsam, sisteme girmesine izin vermeden önce ona insancıl bir ölüm vereceğimi biliyorum.

Gözleri kısıldı. "Onu ben de bıçakladım."

Bir elimi saçlarımın arasında gezdirirken "Biliyorum," diyorum.

"Bulunmadan önce sınıra varmak istiyorsak yola çıkmalıyız." İnatçı bir hışımla arkasına yaslandı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Artık kurban olmak istemiyorum Lex." Öyle kesin konuşuyor ki başka bir şey söylemiyorum. Bunu anlayabiliyorum. En azından ona göz kulak olacak biri var.

O kişi ben olsam bile.

"Tişörtünü camdan dışarı at," diyorum ve o da atıyor. Arkasına yaslanıp pencereden dışarı bakarken çok mesafeli görünüyor. Belki de yaptığımız şeyin ciddiyetinin farkındadır. Birlikte. Onu kurtarmaya çalıştığım şeyin.

Güneye doğru gidiyoruz ve neredeyse bana geri dönüp onu eve getirmemi söylemesini bekliyorum. Ama bu artık bir seçenek değil. Ayrılmaya en çok ihtiyaç duyduğum eyalette yeterince uzun kaldım. Ayrıldığım ve sonra geri döndüğüm eyalette.

Onun için.

Pennsylvania'nın kuzey ucuna ulaştığımızda kanlı gömleğimi fırlatıp atıyorum ve kanıtlarımızı eyalet sınırlarının ötesine yayıyorum. Aramızda boğucu bir sessizlik var. Ne yapacağımı bilmiyorum.

ve o da bana ne diyeceğini bilmiyor. Ona bakıyorum ve bana bakıyor.

"Aklında ne var, tavşan?" diye sordum. Dikiz aynasına bakıyorum, cebimden tavşan ayağını çıkarıp asıyorum. Şanslı olsun ya da olmasın, küçük, boktan ilişkimizin bir simgesi haline geldi.

Gözleri kısıldı. "Orada ne oldu?"

"Detaylandır." Bu konuda konuşmak istediğini bildiğim halde kaçamak cevaplar vermesinden rahatsız oluyorum.

"Garip davrandın." Yutkundü. "Sanki benimle seks yapmasını istiyormuşsun gibi."

Başımı salladım. Bunun olmasını istememiştim, gerçekten istememiştim, ama bunun olduğunu gördüğümde, içimdeki hasta kısım onun devam etmesini istedi. İlk başta onları izledim çünkü bunu istediğimi düşündüm. En azından gerçekten gördüğümde bana nasıl hissettirdiğini öğrenmek için yeterince düşünmüştüm, ama onu ne kadar kırdığını fark ettiğimde, onun yerine onu kırmaya karar verdim.

"İzlemek istediğimi sanıyordum. Hayalini kurduğum bir şey," diyorum.

Yanaklarının içini çiğniyor ve bakışlarını kaçırıyor.

"Görünüşe göre, yapmamışım. Yapamadım."

Bakışları bana yöneliyor. "O zaman neden onun hakkında böyle şeyler söylüyordun?"

Kocasına zavallı bir aşık olduğunu söylemenin gururunu inciteceğini ve daha ona dokunamadan onu ezeceğini biliyordum. Karısına nasıl dokunacağımı, onu nasıl iyi hissettireceğimi ve nasıl boşaltacağımı bildiğimi öğrendiğinde, bunun onu yıkacağımı biliyordum. Ona kot pantolonumdaki boşalma lekesini göstermek, karısının gönüllü bir katılımcı olduğunu anlamasına neden oldu. İlişkimizin fiziksel kanıtıydı. Yine de çok ileri gittim. Selenay'la tanışmadan önceki halimin gölgesinde kayboldum. Beni karanlıktan çekmeye çalışırken üzerime tuttuğu ışıktan saklandım. Ama sonra onu bıçakladı ve kendini de benimle birlikte karanlığa sürükledi. O bıçağı ona sapladığı an, buna benim sebep olduğumu anladım. Onu dizlerinin üzerine çökmüş, kendisini inciten adamı bıçaklayan kadın olmaya ittim. Onu kendime dönüştürdüm, ama onun ben olmasını istemiyorum.

Onun için daha fazlasını istedim ve o zaman ona karşı hislerim olduğunu anladım. Bu yüzden onu terk etmeye çalıştım. Onun bir avcı olmasını istemiyorum. Onun Selenay olmasını istiyorum, bir kurtla yatan küçük tatlı tavşan.

Direksiyonu kavırıyorum. "Benim ne olduğumu seçerek unutmuş gibisin. Ben bir katilim. Niyetim sadece kocanı öldürmek değildi. Onu öldürmeden önce canının yanmasını, gerçekten canının yanmasını istedim."

"Neden ona devam etmesini söylediğini anlamıyorum," diye fısıldıyor.

"Çünkü oradaki ben değildim. Senden önce olduğum kişiydim. Seni düşünmek yerine acı çektirmeyi düşünüyordum." Tekrar yolun kenarına çekiyorum ve güvensizlikle irkilmesini görmezden gelerek ona uzanıyorum. Onu kendime çektim. "Bunun senin içinde son kez olacağını bilmesi gerekiyordu. Hepsi zihinsel bir savaştı ve bu savaşta ikincil hasar olduğun için üzgünüm." Alnımı onunkine bastırıyorum. Bazen içimde büyük bir savaş oluyor ve bunu ona açıklamanın bir yolu yok. Gerçekten yok. "Bunun beni ne kadar sinirlendirdiğini fark ettiğim an, seni becermesine izin veremezdim tavşan. Bu konuda bana güven."

"Neden beni mutfakta becermeyi bıraktın? Onun yüzünden mi?"

"Tanrım hayır." Beni hiç beklemediğim bir şekilde aştığı anın düşüncesiyle sırtıyıyorum. Ölen kocasının önünde onu becermemi istiyordu. Bu beni her zamankinden daha fazla tahrik etti. İntikamı çok lezzetliydi ve ben de bunun bir parçası olduğum için mutluydum. Ona istediğini verdim, ama orada bitmesini istemedim. Taşaklarını onu boşaltmak için ağrıyordu ve o inanılmaz hissediyordu, ama onu evlilik yatağında becermek istedim. Patlamaya hazır olduğumda bile, bensiz daha iyi olduğunu ve onu uzaklaştırmam gerektiğini fark ettim. O an boşalmamalıydım ama elimde değildi. İçimdeki o hastalıklı parça onu döllerimle ıslatmak istiyordu.

Ona doğru eğildiğimde, kendini temizlemek için kullandığı sabunun kokusunu alıyorum, kanı temizlemek için kullandığım çiçekli sabunun bir çeşidi. Pantolonunu değiştirmeden önce benden kalan tüm izlerden kurtulmuş olmalı. Kendini temizlemesi ve kıyafetlerini değiştirmesi umurumda değil, ama üzerinde külot olmasa iyi olur. Onlar hakkında ne hissettiğimi biliyor.

Elim pantolonunun önünden aşağı kaydığında, bir inilti çıkarıyor. Elimle amı arasında hiçbir şey yok. *Aferin kızıma.* Onu öpmeden önce homurdanıyorum. Onun için planlarım var. Hoşuma gitse de gitmese de o artık b e n i m l e birlikte ve ölüm bizi ayırana kadar onu kendime ait -*gerçekten* kendime ait- olarak görmeye niyetliyim.

"Hava kararana kadar bekle, tavşancık, çünkü o amcık benim."

Yükselen akçaağaç ağaçları her iki yanımızı çevreliyor, sanki yol ormanı ikiye bölmüş gibi. Arabayı bankete çekiyorum ve aracı gizlemeye çalışarak çalılıkların içine olabildiğince derine park ediyorum. Dallar boyayı sıyrıyor, ta ki biz kendi küçük inziva köşemize çekilene kadar.

"Arka koltuğa geç," diyorum. Hiç vakit kaybetmeden orta konsolun üzerine tırmanıyor ve koltuğun tereyağlı derisinin içinde eriyor. Bir bokun üzerine tırmanmamın imkanı yok, bu yüzden inip arka kapıyı açıyorum.

Tepedeki ışık onu aydınlatıyor, gözleri büyük ve baştan çıkarıcı. Geniş arka koltuğa tırmanıyorum ve kapıyı kapattığımda ışık sönüyor. Karanlık etrafımızı sarıyor, bana onunla diğer arabasının arkasında uyuduğum ilk geceyi hatırlatan ağır bir siyahlık.

"Geri çekilmek için son şansın," diye fısıldıyorum üzerine eğilirken. Siluetinden fazlasını göremiyorum ama altımdaki sıcaklığının tadını çıkarıyorum. Amını sonsuza dek benim yapmadan önce fikrini değiştirmesi için ona bir şans daha veriyorum.

"Geri adım atmayacağım," diyor.

Pantolonumu çıkarıp fermuarını indiriyorum. Elimi boynunda ve göğsünde gezdiriyorum. Pantolonunu çıkarmaya gittiğimde, bana yardım etmek için kalçalarını kaldırıyor. Sikimi amına dayıyorum. Altımda zonklarken çok sıcak ve davetkâr hissediyor. Eğilip onu öpüyorum.

O kadar ıslak ki. Tek yapmam gereken kalçalarımı yeterince geriye çekip içine itmek. Daha ilk hamlede derine inip sonuna ulaştığımda inliyorum. Melodik bir inilti durgun havayı yarıyor.

"Tanrım, tavşanım, beni taşaklarımdan yakaladın, bunu biliyor musun?" Boğazını ısırmadan önce fısıldıyorum.

Benim kaderim cehennem ama onun amı cennet ve onun içinde olduğum sürece kurtulacağım. Onun menisiyle yıkandığım sürece günahlarımdan arınacağım.

Kendimi tam olarak doğru açığa getirdiğimde Selena inliyor, onu sevdiğini öğrendiğim tüm şekillerde ovuyorum. Onu neyin inlettiğini ve vücudunu titreten zevk dalgalarına neyin gönderdiğini biliyorum. Tırnakları sırtımı tırmalıyor ve kalçaları altımda hareket ediyor, beni çok erken yaklaşıyor. Ben uzatmaya çalıştıkça, itişlerimi uzatıp yavaşlattıkça, amı daha fazlası için beni daha çok sıkıyor. Neden boşalma ihtiyacı hissettiğimi bilmiyorum ve bunu bu kadar çabuk yapmak istemediğimden eminim, ama içimde bir coşku hissi yaratıyor.

Yanımda kalacak - yanımda kalmayı *seçiyor* - ve zihnim şu anda yüzde yüz ona odaklanmış durumda. Bir "biz" hayal etmeye başladım. Ne de olsa bir takım olduk, ikimizin de yıkayamayacağı kanda bir eşleşme.

"Geleceğim," diyorum ona. Göremiyorum ama yüzünün hayal kırıklığıyla boyandığını biliyorum. Kalçaları benimkilere çarparken, daha fazlasını istediğini biliyorum. Kahretsin, ben de daha fazlasını istiyorum ama taşaklarım geriliyor ve biz istesek de istemesek de boşalacağım. İticilerim yavaşlarken onu öpüyorum ve boğazımdan gelen hırıltı havayı titretiyor. Kendimi onun içine boşaltmak çok iyi hissettiriyor. Bitmesini istemiyorum ve buna izin vermeyeceğim.

Arkama yaslandım, sikim bitmişti ama hâlâ sertti. "Buraya gel, tatlı tavşanım. Seninle işim bitmedi."

Silueti arka koltuğa geçiyor ve çıplak kalçalarıyla kucağıma oturuyor. Boşalmamın sıcak yapışkanlığını geçerek kendimi tekrar içine itiyorum. Kollarımı ona doluyorum ve onu kendime çekiyorum. Göğsüme yaslanıyor.

Yumuşamaya başlıyorum, onun içinde fazla kaldığım için ereksiyonumu kaybediyorum. Yine de umurumda değil. Onun dar, sıcak amcığının içinde olmak hâlâ çok iyi hissettiriyor. Boşalmamın ılık bir damlası onun içinden kayıyor, aletimden aşağı akıyor ve leğen kemiğime düşüyor. Arkasına yaslanıyor ve ben de bu fırsattan yararlanarak klitorisini ovuyorum. Zevkle seğiriyor, amının duvarları etrafımda sıkılıyor.

"Elimden geldiğince uzun süre içinde kalacağım," diyorum yüzündeki saçları tararken. "Seni tekrar becerene kadar."

Klitorisini başparmağımın iki yana hareketiyle ovuyorum, kucağımda titreyene kadar başlığını gümbürdetiyorum. Amının her seğirmesi kanı doğrudan sikime çekiyor. Kucağımdaki vücudunun sıcaklığıyla beni uyandırıyor.

Selena başını boynumun kıvrımına bırakıyor, ben onu kenara doğru iterken göğsü benimkine doğru ağır bir şekilde yükseliyor. Boşalmaya yaklaştıkça sikime daha fazla hayat veriyor. İnanılmaz inlemeleri kanı damarlarıma ve sikime doğru taşıyor.

"Gel, tatlı tavşanım. Sikimin üzerine gel ve beni tekrar sertleştir ki seni orgazmın boyunca sikebileyim," diye homurdanıyorum, kucağıma binip parmaklarıma sürtünürken.

Orgazmının sancıları içinde adımı inliyor. Bunu duymak için yaptığım her şeye değer çünkü beni tam da bu ana, Selena'nın sikime boşaldığı ana getirdi.

Vücudu gerildikçe ve sıkılaştıkça, spazmlar beni tekrar sertleşene kadar uyandırıyor, büyüdükçe onu dolduruyor. Kalçalarımın bir itişiyile onunla buluşuyorum ve orgazmını bir kez daha geren horozumla sürmenin zevkinden çılgık atıyor.

"Aferin kızıma," diye homurdanıyorum kalçalarını tutup daha sert iterken. Birbirimize karışan ıslak seslerimiz yoğunlaşıyor. Bu her zaman hatırlayacağım bir ses çünkü onun içinde olduğum her seferinde bana ne kadar iyi hissettirdiğinin sesli bir yorumu.

Ona doğru hamle yaparken benim aletimin uzunluğundan aşağı damlıyor ve tenime bulaşıyor. Aramıza uzanıyorum, iki parmağımı leğen kemiğimin üzerindeki boşalma havuzunda gezdiriyorum. Ay ışığının aydınlatığı yüzünü görüyorum. Gevşek dudaklarından inilti dökülüyor. Parmaklarımı dudaklarına götürüyorum ve benim ağzına doğru itiyorum. Dudakları parmaklarımın etrafına kapanıyor ve bana attığı bakış beni yeniden patlamaya yaklaştırıyor.

Yüzünün her iki yanını tutup onu öpüyorum ve boşalmamın tadını ağzıma alıyorum. "Seni tekrar doldurmamı ister misin?" Ondan uzaklaşırken soruyorum.

Cevabını mırıldanıyor, ağzını tenime bırakırken yüzü boynuma yaslanıyor.

"Kocan hiç içine boşalmadı ama yine de kucağımdasın ve seni ikinci kez doldurmama izin vermek istiyorsun."

Bana karşı inliyor, kocasından bahsedince vücudu geriliyor. Onu bir kez daha sırt üstü yatırmak için kaldırıyorum. Ondan bir saniye bile çekilmiyorum. Ait olduğum yerde, onun içinde gömülü kalmak istiyorum.

Aramıza uzanıyorum ve klitorisini ovuyorum, benim ve kendi ıslaklığıyla yapış yapış. İçine girebildiğim kadar kendimi her ittiğimde, iç içe geçmiş zevkten daha fazlası sikime kayıyor. Onun inlemeleri odaklandığım diğer tek ses, onu daha sert ve daha hızlı becerdikçe büyüyen çığlıklar uzuyor ve boğuklaşıyor. Ağlamamak için ağzını kapatıyor ve ben de eğilip elini yüzünden çekiyorum.

"Ağzından çıkan o sesleri duymak istiyorum."

"Tanrım, Lex, çok derinsin," diye fısıldıyor ve ben de ona sikimin ne kadarını aldırıldığını fark ediyorum. Her santimini. Hâlâ şişmiş klitorisini pelvisimde hissedecek kadar derindeyim.

Geri çekiliyorum, ona bir parça rahatlama veriyorum. "Hiç üzerine tükürdü mü?"

diye soruyorum. "Ne?"

"Kocanız hiç amınıza tükürdü mü?"

Başını öyle hızlı sallıyor ki, kendisine daha önce hiç böyle saygısızca bir şey yapılmadığından emin oluyorum.

Uzanıp başparmağımı ağzına sokuyorum, çıkarırken alt dudağını çekiştiriyorum. Eğilip amına tükürüyorum, ılık ıslaklık klitorisinden aşağı damlıyor ve sikimin etrafına yayılıyor. Bu saygısızca bir hareket değil. Tam tersine. Başka hiç kimseye ona duyduğum saygıyı duymuyorum. İkimizi de şaşırtan yumuşak bir inilti çıkarıyor.

"Oh, tavşancık, hoşuna gitti mi?"

Kendi utancıyla yüzleşmek istemediği için bana cevap vermiyor. Başparmağımı tekrar ağzına sokuyorum ve çenesini kaldırmadan önce alt dudağını sıyrıyorum.

"Ağzını aç," diyorum. Amına tükürdüğüm yetmedi ve eminim kimse onun güzel ağzına da tükürmemiştir. Tereddüt ediyor ve söyleneni yapmasını beklerken dolgun dudaklarına bakıyorum. "Hadi, tatlı tavşancık, aç bana." Sesim alçak ve zevk dolu.

Tepedeki ışığa vuruyorum çünkü her şeyi görmek istiyorum. Dudaklarını benim için aralıyor ve sikim bu manzara karşısında seğiriyor. Bir yanım çekip onun inanılmaz ağzını sikimin üzerine koymak, ikimizin de tadına bakmasını sağlamak istiyor ama ben daha çok amının içinde olmak istiyorum.

Onun üzerine eğilirken sırtıyorum, ağzım beklentiyle sulanıyor. Sizden bu kadar üstün bir kadına böyle bir şey yapmak her zaman mümkün olmaz. Şu anda, ne kadar

daha fazla parası ve gücü var. O benim altımda.

Ağızına tükürdüm. Tükürük diline çarptığında boğazından irkilmiş bir feryat çıkıyor. Bundan hoşlanmak istemediğini biliyorum, ama vücudu etrafımda kenetlenirken hoşlandığı çok açık.

"Sana verdiğim her şeyi aldın," diye inliyorum daha derine iterken. Tekrar yaklaşıyorum, amının duvarlarının etrafımda sıkılaştığını hissediyorum. Onu tekrar doldurma, ona benim olduğunu iddia eden başka bir yük verme düşüncesi beni sınıırıma yaklaştırıyor.

Zevkimi onun içine dökmek ve onu tekrar becerip doldurana kadar sikimde tutmakla ilgili bir şey bana etrafımızdaki her şeyi unutturuyor. İşlediğimiz suçları unutturuyor. Kanundan kaçtığımızı unutuyorum.

Boşaldım. Onu öperken alçak ve çakıllı bir inilti ağzını titretiyor. Ondan uzaklaşıp doğrulduğumda elimi aletimin dibine koyuyorum. Yolun çoğunu çıktığımda, ucum hala onun içinde seğiriyor. Boşalmanın izi aletim boyunca akıyor. Çok fazla boşalmıştı. Ondan çekildiğimde berbat bir haldeydi. Parmaklarımın ucuyla toplayabildiğim kadarını topluyorum ve tekrar içine itiyorum. Parmaklarımı çekerken klitorisini sıyrıyorum.

"Benim dölümle kaplı çok seksi görünüyorsun," diye homurdanıyorum. O da öyle. Benim için açılmış, iki dölle kaplanmış ve dilinde benim tükürüğüm var.

İki farklı dünyadan geliyoruz, ama artık bizi ayıran sadece kalıntılarımızdan oluşan kalın bir tabaka. Acı ve ıstırabın sadece zevkle tedavi edilebildiği bir yerdeyiz.

Kuralların ya da yasaların olmadığı bir yer.

Kurtların avlarıyla birlikte uyuduğu bir yer.

Bölüm On Dört

Selena

Lex'in üzerime tükürmesine izin verdiğime inanamıyorum. Hayatımda bana hiç bu kadar aşağılayıcı bir şey yapılmamıştı. Ama üzerimdeyken, dudaklarını büzmüşken ve dili tükürüğünü toplamak için hareket ederken, ona izin verdim. Bana her şeyi yapmasına izin verirdim. Hatta beni öldürmesine bile izin verebilirdim. Biraz tükürük hiçbir şeyle kıyaslanamaz.

Tükürük beni vücudumun ona verdiği tepki kadar rahatsız etmedi. Islak sıcaklık zonklamama neden oldu. Tükürüğün onun mükemmel dudaklarından düşüp ağır çekimde ağzıma doğru ilerleyişini izledim ve karnım heyecanla gerildi. Hoşuma gitmesinden nefret ediyordum ama tükürüğü dilimin üzerinde yaşarken üzerimde hissettiğim büyük ve güçlü hissi seviyordum. Bir parçasını yuttum, siki yukarı doğru çıkarken midemin derinliklerine götürdüm.

"Aklında ne var, tavşan?" Lex ben sürerken soruyor. Sözleri beni düşüncelerimden koparıyor. Ona nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum. Her şey birbirine karışıyor ve herhangi bir şeye odaklanmamı zorlaştırıyor.

Arkamızda kırmızı ve mavi ışıklar yanıyor.

"Siktir!" Lex öyle diyor. Korkmuş ya da paniklemiş görünmüyor. Kızgın görünüyor; bana ve duruma kızgın. Yüzünde hiç korku görmedim ve göreceğimi de sanmıyorum. Aynayı kapatıyor ve saçlarını saç çizgisi boyunca uzanan dövmenin üzerinden geçiriyor. O paniklemiyor ama ben panikliyorum. Karanlık otoyolun kenarına çekerken nefesim kesiliyor.

Lex uzanıp çenemi tutuyor ve beni ona bakmaya zorluyor. "Eğer işler kötüye giderse, koltuğunu indir ve yolumdan çekil." Belindeki tabancayı işaret ediyor. "Kendini toparlaman gerek küçük tavşan. Çalışların arasında hareket görmüş bir tavşana benziyorsun; ok gibi dimdik, burnun havada, gözlerin kocaman. Cesur olmanı istiyorum yoksa ikimiz de boku yeriz. Bunu anlıyor musun?"

"Lex . . ." Durmak bilmeyen başımı sallayarak fısıldıyorum. Panik yapmamaya çalışıyorum, ama sinirlerim içten dışa sürtünüyor. Lex'in yanında çok yersiz görünüyorum ve tanık olduğum tüm cinayetlerden duyduğum suçluluk derimin altında kaynıyor, içimden sızmaya hazır.

Lex'in sahip olduğumu düşündüğü cesareti dizginlemeye çalışarak kendime, *polise daha önce de yalan söylediğini* hatırlatıyorum. Daha önce pek çok kez çürüklerimi gizleyen özgüveni arıyorum.

"Yapabilirsin tavşan," diyor parmaklarını çenemden alıp yüzümdeki saçları tararken ve yanaklarımdaki soğuk teri silerken. Onun sözleri, birkaç dakika önce sahip olmadığım bir güçle şişmeme neden oluyor. Onun cesaretlendirmesiyle her şeyi yapabileceğimi hissediyorum.

Kanunlara yalan söylemek de dahil.

Pencerenin dışındaki ağır ayak seslerini duyduğumda indiriyorum. Memur bana bakmak için eğiliyor ve yüzüme kör edici bir ışık tutuyor. Bryce'ı gizlemek için kullandığım plastik ifade yüzümü bir kez daha boyuyor. "İyi akşamlar memur bey," diyorum direksiyonu kavrayarak parmaklarımdaki titremeyi kontrol etmeye çalışarak.

"Neredeyse günaydın hanımefendi," diyor eğilip öteme bakarken. Lex sanki uyuyormuş gibi yere yığılmış.

"Evet, sanırım öyle." Gülümsüyorum ve Lex'e işaret ediyorum. "Boktan vardiyayı ben alıyorum," diye fısıldıyorum.

Memur dudaklarını sıkıyor. "Seni neden kenara çektiğimi biliyor musun?"

"Hiçbir fikrim yok," diyorum ona, bu işi batırırsam tatlı yüz hatlarının bir kurşunla havaya uçacağını hayal ederek. Bu düşünce beni sakinleştiriyor. Bu adamın bu gece benim yüzümden ölmesine izin vermeyi reddediyorum.

"Omzundaki çizgilere oldukça sık çarpıyordun. Bu gece bir şey içtin mi?"

Kıkırdıyorum. "Tanrım, hayır. Sadece çok yorgunum ve kısa bir yol için başka bir dinlenme durağı yok."

Memur eğiliyor ve ağzıma rahatsız edici bir şekilde yaklaşıyor. Nefesimde alkol kokusu almadığından emin olunca Lex'e baktı. "Onun yerine o kullanabilir mi?"

"Eminim yapabilir," diyorum ama memur bana bakmaya devam edince Lex'in kolunu dürtüyorum. "Tatlım," diye fısıldıyorum ve ona böyle hitap etmek çok tuhaf geliyor. Umarım memur fark etmez. "Hey?" Daha yüksek sesle, daha sert dürtüyorum.

Lex başını kaldırarak dramatik bir esneme gösterisi yapar. "Neler oluyor?" diye sorar, yüzünde inandırıcı bir şaşkınlık ifadesi vardır.

"Biraz dikkatsiz araba kullanıyordun. Uykulu olduğunu söylüyor. Aracı sen kullanabilir misin? Çekilmemesini tercih ederim."

"Oh, evet, sürebilirim. Uzun zamandır uyuyorum..." Saate bir göz atar. "Tanrım, dört saattir falan. Neden o kadar uyumama izin verdin bebeğim?" diye soruyor. Bana *bebeğim* demesi, benim ona tatlım dememden bile daha tuhaf geliyor. Bana söylediği onca şey arasında bebeğim onlardan biri *değil*.

"Ehliyetlerinizi alabilir miyim? Sigorta?"

Nefesim diyaframımda kesiliyor, sanki tüm nefesim o birkaç kelimeyle içimden çekilip alınmış gibi. Sigortanın güncel olup olmadığını bilmiyorum ve daha önce kontrol etmediğim için kendime lanet ediyorum. Bryce bu SUV'u kullanmamı istemedi çünkü daha eski ve bugünlerde arabalarda bulunan tüm yeni aletler olmadan beni takip etmesi o kadar kolay değildi. Sigortayı *neden* güncel tuttuğunu bilmiyorum.

Lex paniğimin farkında ve sigorta belgesini çıkarmak için öne doğru eğilirken gülümsüyor. Kucağıma koyuyor ve bitiş tarihinin güncel olduğunu görüyorum. Rahatlamış nefesimi saklıyorum, ehliyetimi bulmak için cüzdanımı karıştırırken boş ceplerime nefes veriyorum. Elimi uzatıp sahte kimliğini çıkarmasını beklerken gözlerim Lex'le buluşuyor. Kimliği çıkarıp bana uzatırken sakinliğini ve soğukkanlılığını koruyor.

Memur başını eğiyor. "Ben Gorgen Hoffe? Bu eşsiz bir isim."

Lex'in sakin tavrı, duyduğumdan çok gördüğüm küçük bir kahkaha atmasıyla bozuluyor. "Bu bir aile ismi. Aslında JER-gen diye telaffuz ediliyor." Dudaklarını sıkıyor ve ayılıyor. "Gel bebeğim, yer değiştirelim. Kestirme sırası sende." Arabadan indi. Bana *bebeğim* dediğini duymak, bebeğim demekten bile daha tuhaftı. Başlarda bana tavşan ve bunny demesinden nefret ediyordum ama şimdi bana başka bir şey demesini hayal bile edemiyorum.

Gömleği yukarı kalkarken tabancasının parıltısı bana göz kırıyor ve ben sadece memurun da bunu fark etmemesini umabiliyorum. Emniyet kemerimi çözüp kapıyı açıyorum ve beni bırakacakmış gibi gelen bacaklarımla kaldırıma adım atıyorum. Yolcu koltuğuna oturduktan sonra emniyet kemerimi bağlıyorum. Kulaklarımdaki kan sesini zar zor duyuyorum. Terle kaplanmış avuç içlerimi gömleğime siliyorum.

"Krause? Bu da mı Alman kökenli?" Lex memurun isim levhasına yaklaşırken sorar.

Memur ona bakar ve gülümser. "Evet, aslında. Bunu kimse fark etmez."

"Almanya'yı ziyaret ettin mi?" Lex kapıya yaslanmış, çok şık görünüyor.

Ben bile şimdilik onun bir suçlu olduğunu unuttum.

"Hayır, gerçi hep niyetliydim. Kalan büyükannem ve büyükbabam Münih yakınlarında yaşıyor."

Lex başını sallar. "Evet, gitmen gerek. Birincisi, hayat çok kısa ve ikincisi, burası çok güzel bir şehir. Tam bir deneyim yaşamak istiyorsan Oktoberfest sırasında gitmelisin. Yine de büyükannenini getirme." Lex'in yüzünde içten bir gülümseme beliriyor ve neredeyse Almanya'ya gittiğine inanacağım.

Memur güler. "Muhtemelen hepsinden daha fazla içerdi." Kimlikleri açık avucuna vuruyor. "Biliyor musunuz? Bence bunu olduğundan daha fazla büyütmemize gerek yok. Daha uyanık biri kullanabildiği sürece benim için sorun yok." Azarlayan bir bakışla bana bakıyor. "Buyurun, Bay Gurgun Hoffe. Lütfen dikkatli sürün." Lex'in kimliğini geri verdi.

Memur uzaklaşınca Lex arabaya binmek için kapıyı açar. Lex arabanın kapısını kapatırken memur "Hey," diye seslenir.

Lex pencereden dışarı doğru eğilir, eli kalçasına gider ve tabancanın kabzasına sarılır.

"Belki bir sonraki Oktoberfest'te görüşürüz!" diye sesleniyor memur son bir kez başını sallayarak.

Lex'in omuzları düşer ve eli plastik tutamaktan kurtulur. Lex el sallayarak, "Eğer yaparsan, sana bir içki ısmarlarım," der. "İyi geceler memur bey."

Sıkı dudaklarla emniyet kemerini takıyor ve arabayı banketten uzaklaştırıyor. Yolun birkaç mil aşağısına gelene kadar sessizliğini koruyor. Lex başını sallayarak, "Ben Gurgun Hoffe," diyor. Anlamadığım için ona bakıyorum. "Been Jerkin' Off." Lex iç geçiriyor. "Lanet olası Rodney. Zaten ölmemiş olsaydı, onu öldürürdüm."

Gülüyorum. İçimi parçalıyor ve o kadar yabancı geliyor ki midemi ağrıtıyor. Acıdan ya da korkudan olmayan gözyaşları yanaklarımdan aşağı dökülüyor.

"Gülmeyi kes. Bu tamamen şanstı. Gerçekten elimde ölü bir polis olacağını düşünmüştüm. *Ellerimizde*."

Gülmeden duramıyorum. Tavşanın ayağını ovuyorum. "Sanırım şanslı."

Lex'in omurgası yavaşça gevşer ve göğsü öne doğru düşer. Sonunda kendi kendine küçük bir kahkaha atar. Ayıldığında, sesinin tonu değişir. "Araba kullanırken daha dikkatli olmalısın. Bezelye beyinli kocan bu arabaya sigorta yaptırdığı için şanslıyız. Yola çıkmadan önce kontrol ettim." Keskin bir nefes alıyor ve yavaşça nefes veriyor, yükselen göğsü yavaşlayana kadar tekrarladığı çok metodik bir dizi hareket. Boğazını temizliyor. "Harika bir iş çıkardın tavşancık," diyor omzumu güven verici bir şekilde okşayarak. "Ama araba kullanırken dikkatli olmalısın, çünkü böyle bir şans bir daha gelmez. O lanet şeyle bile." Tavşanın ayağına doğru işaret ediyor.

Lex saçlarını geriye doğru tarayarak dövmesini tekrar ortaya çıkarır. "Gurgun Hoffe," diyor Lex sinirli bir kahkaha atarak.

"Boş ver Ben," diyorum ona, dudaklarımı yukarı doğru çeken bir gülümsemeyle. "Yorulmadın mı? Git uyu," diye emrediyor.

Başımı salladım. "Hiç yorgun değilim." "O zaman neden bok gibi sürüyordun?"

"Çünkü aklımda çok şey vardı. Orta çizgiyi değil, lanet olası omuzu kucaklıyordum. Önemli bir şey değil."

"Biraz büyük bir olay, tavşan." Bu sefer başını sallıyor. "Ne düşünüyordun ki?"

Alay ediyorum.

"Hiçbir şey." "Söyle

bana, Selena."

"Bana tükürdüğün zamanı düşünüyordum..."

Sanki konuyu açacağımı biliyormuş ve bunu bekliyormuş gibi inliyor. "Ve? Düşünecek ne var?"

Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum ve tek kelime etmeden pencereden dışarı bakıyorum. Bu konudaki tavrını takdir etmiyorum. Ne yöne gideceğim hakkında hiçbir fikri yoktu, yine de en başından beri savunmaya geçti. Belki de ona hoşuma gittiğini söyleyecektim ama şimdi ona hiçbir şey söylemeyeceğim.

"Oh, dur, tavşan. Beğenmedin mi? Küçük duygularımı mı incitti?"

Sözleri ve onları söyleme şekli beni öfkeliyor. İçimde bir ateş yanıyor. Hoşuma gittiği için zaten kötü hissediyordum, ama şimdi bu konuda küçümseyici davranıyor. Bakışlarımı ona çeviriyorum ve gözlerimi kısıyorum. "Siktir. Seni."

"Bana kızma küçük kız, yoksa o ağzın için seni pişman ederim." "Hiçbir şey yapmayacaksın."

"Bu arabayı kenara çekeceğim ve yıldızları görene kadar seni aletimle boğacağım. Ciddiyim, Selena. Beni baştan çıkarmak istemezsin."

Ellerimi havaya kaldırdım. "Şu anda neden kavga ediyoruz ki?"

"Çünkü seni aşağılamamdan hoşlandığını itiraf etmektense kavga etmeyi tercih ediyorsun. Benim tarafımdan *kullanıldığını* hissetmek hoşuna gidiyordu."

"Hoşuma gitmedi," diye yalan söyledim.

Sadist sırtışı beni çok rahatsız ediyor. Onun sinir bozucu kendini beğenmişliğinden nefret ediyorum. "Geceleri uyumana ne yardım edecekse, tavşan."

Sessizlik içinde sürüyoruz. Onu tokatlamayı düşünecek kadar öfkeliyim, ama öfkeyle bana sikini yalamamı söylese, hiç düşünmeden dizlerimin üzerine çökecek kadar da aşığım.

Sağımızda bir göl tabelası beliriyor. Lex tabelaya iki kez bakıyor. "Eh, bu kadar yeter," diye fısıldıyor ve sonunda sessizliği bozuyor. Çıkıştan dönüyor ve parkın engellenmiş girişine ulaşana kadar tabelaları takip ederek göle doğru sürüyor. Arabayı öne çekiyor ve çıkmaz bir yan yola sapıyor. Araba her çukurun üzerinde eğilip sallanıyor. Kenara çekti ve arabadan indik.

İnce bir ay ışığı perdesi etrafımızdaki dünyayı loş bir ışıltıya boğuyor ve bizi çoğunlukla gölgeler içinde bırakıyor. Lex büyümüş çalılarla kaplı paslı bir zincir çite doğru yürüyor. Kırık bir parçayı çekiştirmeden önce metale vurarak onu sarsıyor. Geçip gidiyor, ben de arabadan birkaç giysi alıp onu takip ediyorum.

"Hey, bekle," diye fısıldıyorum. Sıkışarak geçmeye çalışırken teller derimi tırmalıyor. *Açık tuttuğun için teşekkürler, pislik.* O yavaşlamıyor, ben de ona y e t i ş m e k için adımlarımı hızlandırıyorum.

Açıklık açılıyor ve göl ortaya çıkıyor. Cırcır böceklerinin ve vıraklayan kurbağaların sesinden sadece Lex'in nefes alışını duyuyorum. Gölün diğer tarafında bir balık yüzeye çıkıyor ve

ardında bıraktığı dalgalar. *Bu kadar sessiz.*

Bir ağaca yaslanıp beni izlemeden önce "Soyun," diyor.

Taleplerine boyun eğmek istemiyorum, özellikle de onun tavrından dolayı hala bu kadar kızgınken, ama beni hiçbir şeyin etkilemediği kadar etkileyen bir konuşma tarzı var. Benden istediği şeyleri yapmak istememe neden oluyor.

Gömleğimin eteklerini kavıyorum ve kaldırmaya başlıyorum. "Daha yavaş," diyor bana.

Bana söyleneni yapıyorum, gömleğimi olabildiğince yavaş çıkarıyorum. Bakışlarının sıcaklığı üzerimde ve gömleğimi fırlatıp atmamı izliyor. Yüz ifadesindeki açlık zonklamama ve sıkıntımı unutmama neden oluyor.

Pantolonumu kalçalarımın altına indiriyorum ve serin hava bedenimi kucaklıyor. Lex kot pantolonunun kemerini çözüyor ve ben de onun pantolonunu çıkarışını izliyorum. Gözlerim vücudunda geziniyor. Karnındaki kesiğe kilitleniyorum ve kanamanın durduğunu görmekten memnun oluyorum. Bıçaklanmayı umursamıyor gibi görünse de, kendimi hâlâ onun için endişelenirken buluyorum.

Göle doğru yürüyorum ve sıcaklığı kontrol etmek için elimi suya daldırıyorum. Umutsuzca temizlenmek istiyorum ve bu noktada yapabileceğimizin en iyisi bu. Lex yanımdan geçip suya giriyor, derinlere doğru ilerlerken su güçlü vücudunun etrafına yayılıyor.

"Soğuk mu?" Ben soruyorum.

"Hem de çok. Gel hadi." Beni içeri aldı.

Suya giriyorum ve göğsüme ulaştığında nefesim boğazımda düğümleniyor. Karanlık, göğüslerimin kabarıklığında duruyor ve neredeyse onları örtüyor. Lex beni kollarıyla sarıyor ve önünde tutuyor. Arabadaki etkileşimden bu yana yüz ifadesi ilk kez yumuşuyor.

"Bu senin sevdiğin bozulma değil. Sen böyle biri değilsin."

Lex beni suyun altına itiyor ve orada tutuyor. Ciğerlerim nefes almak için sıkışana kadar çırpınmıyorum ve o zaman bile zayıf kalıyor. Uzanıp bileğini kavıyorum ama onu itmiyorum. Korkmam gerekirdi -bu normal bir tepkidir- ama korkmuyorum. Siyah boşluğu ve kalbimin gümbürtüsünü dinliyorum. Midem sıkışıp ciğerlerim hava almak için çılgık atarken bile neredeyse huzurlu hissediyorum. Beni yukarı çekeceğini *biliyorum*. Nasıl bildiğimi bilmiyorum ama biliyorum. Böylesine güvensiz bir durumda bile onun avuçlarının içinde güvendeyim.

Ölümün soğuk yüzüne bakarken bile.

Bedenim iradem dışında hava almak için çırpınmaya başladığında, beni kollarımın altından tutup yüzeye kaldırıyor. Öksürüyorum ve su tükürüyorum.

"Seni ıslatan şey bana duyduğun güven. Hareket değil."

Kulaklarıma yapışan ıslak saçlar yüzünden boğuklaşsa da sesindeki baştan çıkarıcılığı duyuyorum. Biraz daha su tükürüp nefesimi düzene sokuyorum. "Ne?" Saçlarımı geriye tarıyorum, damlacıkların göle döndüğünü ve suyla karıştığını duyuyorum.

"Sana tükürdüğümde. Aşağılanmayı sevdiğin için tahrik olmadın. Bunu sana yapacak kadar bana güvendiğin için tahrik oldun. Seni becermeme, sana bakmama, hatta hayatını ellerime teslim etmeme izin verdin. Hepsi güven." Beni öpüyor. "Nefesini kestiğimde sana geri vereceğime güveniyorsun." Ağzı köprücük kemiğimi buluyor, göğüslerimin üstünü öpüyor. "Her zaman geliyorsun çünkü bana kocandan daha çok güveniyorsun. Bana kendine güvendiğinden daha çok güveniyorsun."

"Ben-ben ... bu ..." Sözlere karşı koymaya çalışıyorum ama o haklı. Ona güveniyorum. İçimdeki her şey ona güvensizlik duymalı - beni silah zoruyla kaçırdı, Tanrı aşkına - ama söz konusu o olduğunda hiç korku hissetmiyorum. Her şeyimi ellerinde tutuyor ve beni bırakacağından asla endişe etmiyorum.

"Sana her şeyi yapmama izin verirsin, değil mi tavşanım?"

Yanaklarımın içini kemiriyorum ve gözlerim onunkilerle buluşmadan önce yutkunuyorum. "Evet," diye fısıldıyorum.

"Kıcını becermeme izin verir misin?" diye soruyor, çok rahat bir şekilde.

Ağzım açık kaldı ve istemeden bir ciyaklama sesi çıkardım. Her şeyi yapmasına izin verirdim.

Bunun dışında.

"Hayır!" İçimde hiç kimse bu şekilde olmadı. Ne kocam. Hiç kimseyi. Lex zaten benim birçok parçamı aldı. Buna da ihtiyacı yok. Başımı sallıyorum.

"Tavşan," diyor daha sert bir şekilde. "Seni her zaman iyi hissettirmiyor muyum?"

"Hayır. Yapmadığın birkaç kez düşünebilirim." Beni iyi hissettirmeyen ya da ilk başta iyi hissettirmeyen pek çok şey yaptı.

"Bir oyun oynasak nasıl olur? Kaçmana izin vereceğim ve eğer seni yakalarsam, kıcını tekmeleyeceğim."

Aklıma beni yakaladıktan sonra kaputun üzerinde amımı yediği an geliyor. Beni ne kadar sert boşaltmıştı. Tanrım, *bunu* istiyorum, ama şimdi teklif ettiği şeyi istemiyorum. Kıcımı sikmesini istemiyorum.

"Hayır Lex," diyorum sarsılmayan kararlı bir sesle.

"Hayır bir cevap değil çünkü gerçek bir soru değildi Selen." Beni tuttuğu yerden bıraktı. "Ama sana bir başlangıç vereceğim."

Beni öpüyor ve bu bir veda gibi geliyor. Endişem kıcımı almasından, beni terk etmek için peşimden koşmasına doğru kayıyor. Bu fikir beni suyun altında tutulmaktan daha çok korkutuyor. Midemi sıkıştırıyor ve kalbimi dörtlüğe attırıyor.

"Kurt hırladığında, tavşan kaçır." Lex bana yaklaşıyor. Saçlarımdan soğuk su damlıyor ve sıcak nefesiyle karışarak boynumda mükemmel bir fırtına yaratıyor. Kulağıma hırlıyor ve vücuduma bir titreşim gönderiyor. "Koş."

Gölün kayalık dibi ayaklarımın altında, olduğum yerde sabit duruyorum.

Gözleri kısılıyor ve saymaya başlıyor. "On . . ." Sırıttırıyor. "Dokuz . . ."

Keskin bir nefes alıyorum. Şaka yapmıyor. Yüzündeki ciddiyeti görebiliyorum. Saniyeleri sayıyor, bana ondan kaçmak için daha az zaman veriyor. Bu onun küçük av oyunu. Sanırım önce benimdi ama bu sefer çok daha büyük riskler var.

Bu maç acıtacak.

Dönüp kıyıya yöneliyorum ama suyun ağırlığı her adımımı yavaşlatıyor. Sanki bir kâbusun içinde ilerliyorum, sadece parmakları tenimi kavradığında uyanmayacağım. Attığım her adımda keskin kayalar ayaklarıma batıyor. Acıyı görmezden geliyorum. Benim için sakladığı şey, bu kayaları pamuk topları üzerinde yürümek gibi hissettirecek. Kıyıya ulaştığımda çoktan soluk soluğa kalmıştım. Yavaşça arkamdan yürüyor, hala geri sayıyor. Her sayı dudaklarından çıktıkça genelde hoş olan sesi uğursuzlaşıyor.

Yabancı çevreye alışmaya çalışarak araziye tarıyorum. Bulabildiğim tek ışık, ufku henüz yaran güneşin parıltısı. Gölün etrafında bir patika dönüyor ve oraya doğru ilerliyorum. Toprak çiy ile ıslanmış ve ayaklarım toprağa batıyor. Hava soğuk.

Ayak parmaklarımla arasındaki lapa. Gömülü taşlar ayaklarımı kesiyor ve ben acıyı görmezden gelmeye çalışıyorum. Devam etmek zorundayım.

Artık arkamda onu duyamıyorum. Sadece ayaklarımın patikaya vuruşunu duyabiliyorum. Ağaçlara doğru koşuyorum, bir tepeye tırmanırken kalın gövdeleri kendimi sabitlemek için kullanıyorum. Çıplaklığımı ya da iyileşmekte olan yaralarımı düşünecek vaktim yok. Tenime çarpan dalları fark etmiyorum bile. Aç elleri beni yakalarsa bunların hiçbirinin önemi kalmayacak.

Tepenin zirvesinde nefesimi tutmak için eğilip geldiğim yönü tarıyorum. Lex'i göremiyorum ve yine tüm bunları beni terk etmek için yaptığından, artık istemediği bir köpek gibi kaçıp gittiğinden endişeleniyorum. Bu düşünce, aldığım her nefeste böğrümde hissettiğim keskin bıçak darbesinden daha çok canımı yakıyor.

Bir yağmur damlası koluma sıcıyor ve gökyüzüne bakıyorum. Gökyüzü açılıp yağmur düzenli bir sağanak halinde yağmadan önce şimşekler üzerimdeki karanlığı yarıyor. Muhteşemdi. Damlalar tenimin üzerinde yuvarlanıyor ve kemiklerimi buz gibi yapıyor. Göğsümün üzerinde geziniyor ve göğüslerimi üşütüyor, meme uçlarımı sertleştiriyor. Onları ısıtmak için kollarımı kendime sarıyorum.

"Tavşan?" Lex sesleniyor ve başımı onun sesine doğru çeviriyorum. Topuklarımla üzerinde dönüyorum ve büyük kayalarla çevrili küçük bir gölete doğru tekrar havalanıyorum. Yağmur gözlerimi kesiyor ve beni kör ediyor. Koşarken dudaklarımdan üflüyorum. Tam ilk büyük kayaya ulaştığımda, Lex kayanın yanından fırlıyor.

"Tanrım, seni tanıyorum," diye homurdanıyor.

Elinden kurtulup göletin etrafında havalanıyorum. Ciğerlerim yanıyor ve sanki dünyada oksijen ihtiyacımı karşılayacak kadar hava yokmuş gibi hissediyorum. Kalbim hızla çarpıyor, neredeyse acı verecek şekilde göğsüme çarpıyor. Keskin bir taş bileğimi kesiyor ve adrenalin acıyı unutmama yardımcı olmadan önce birkaç adım topallıyorum.

Düşüncelerim Lex'le sarmalanmış durumda.

Zihnimin gözünde bir yırtıcıya benziyor, önümde gerçek bir kurda dönüşüyor. Peşimden koşarken pençelerinin toprağı hareket ettirdiğini hayal ediyorum. Ben tavşanım, onun gıcırdayan çenelerinin önüne geçmek için saf hızımı kullanıyorum.

Ağaç sınırında durup dönüyorum, nefes almak için bir ağaca yaslanırken arkama bakıyorum. Hiç ses yok. Şiddetli yağmurun pıtırıtısından başka bir şey yok. Bu sesin altında adımlarını kolayca gizleyebilir. Kalın yağmur damlalarının arasından hiçbir şey göremiyorum ve göz kırpmak kirpiklerimin etrafında biriken pusu temizlemek için hiçbir şey yapmıyor.

Yağmur durmak bilmiyor, tıpkı Lex gibi.

"Artık oynamak istemiyorum Lex!" Hiçliğe bağıriyorum.

Arkamdan bir kol belimi sarıyor ve çığlık atıyorum. Bir el ağzımı kapatıyor.

"Yakaladım seni," diye hırlıyor Lex kulağıma karşı.

Soğuk ve ıslak bedenini bana doğru bastırıyor ve ben onun ellerine doğru inliyorum. Kolunu belime doluyor ve beni büyük bir kayaya doğru itiyor. Beni üzerine eğiyor, bileklerimi kavrayıp önüme koyana kadar ellerini kollarımda gezdiriyor ve göğsümü soğuk, kaygan taşa bırakıyor.

"Senin bedenle tamamen bencil olmama asla izin vermedim," diye fısıldıyor, "ama şu anda kurt, kurt olacak." Elini ağzımdan çekti.

"Lex," diyorum başımı sallayarak.

"Şşş, tavşan." Ellerini yanlarımda gezdirerek beni bir anlığına rahatlatıyor. Çamur tanelerini tenimde hissediyorum. "Bana güveniyor musun?"

Yutkunuyorum. Sert siki kıcıma baskı yapıyor. "Yapmak zorundayım," diye fısıldıyorum. "Evet, zorundasın."

Yağmur bana çarpıyor ve sırtımın çakıllı derisinden aşağı damlıyor. Titriyorum, sadece soğuktan değil, bana vereceği acıdan da korkuyorum.

Amımın içine girdiğinde beni şaşırtıyor ve pelvisimi önümdeki sert kayaya bastırıldığında nefesim kesiliyor. Beni söz verdiği bencillikle beceriyor. Sert ve kaba. Hiç hissetmediğim kadar sert. İçimi parçalıyor. Dudaklarından vahşi bir inilti çıkıyor ve bu ses en az siki kadar amıma yerleşiyor. Parmakları kalçalarımın etine giriyor ve ben tam olarak olmam gereken yerdeyim. İkimiz de öyleyiz. Yağmurun günahlarımızı yıkadığı ve bizi saflaştırdığı bir anı yaşıyoruz.

Biz biriz.

Aleti hâlâ içimde gömülüken kıcımlı aralıyor, parmağını içime sokmadan önce derime sürtüyor. Sıkışıyorum ve bu onu inletiyor. "Rahatla," diyor bir parmağını daha içime sokarken. Ve bir üçüncüsü, beni onun horozuna kadar çalıştırıyor. Onun siki amımın içindeyken parmaklarının içimde olmasının beni ne kadar dolu hissettirdiğini seviyorum.

Lex parmaklarını çekip beni ayırıyor ve tükürüyor. Sıcak tükürüğü soğuk yağmura karışırken dudağımı ısırıyorum. Üzerime eğiliyor ve kıcım leğen kemiğinin kıvrımına yaslanıyor.

"Hazır mısın?" diye soruyor.

Sormasını beklemiyordum. Hazır olmadığımı *biliyor*. Buna asla hazır olamayacağım. Bedenim bir an için seçme şansı olduğunu düşündü ama durumun asla böyle olmadığını fark ettiğimde yeniden gerildim.

"Lex . . ."

Ellerini başımın iki yanına koyup ağırlığını bana yaslıyor. "Adımı öyle söyleme. Adil ve dürüstçe kazandım, tavşanım. Kıcın benim."

Ona bu parçamı vermek istiyorum ama korkuyorum. Amımdan çekiliyor ve daha iyi bir açı elde etmek için kalçalarını geri çekiyor. Aletin başını içime iterken gerildim. Parmakları gibi değil. Onun parmaklarına hiç benzemiyor.

"Ne dediğimi unutma. Rahatla," diye fısıldıyor yanağımdaki ıslak saçları okşarken. "Bırak içeri gireyim, tavşanım."

Yumuşak sözleri beni granitin içinde eritiyor. Derin bir nefes alıyorum ve bedenimi rahatlatmaya çalışıyorum. İçimde biraz daha ilerliyor ve ben alt dudağımı ısırıyorum. Olacağını iddia ettiği gibi bencil bir kurt değil, bir yırtıcı olamayacak kadar hassas.

"Aferin kızıma," diye inliyor kendini içime iterken. Kalçalarını sabit tutarak boyutuna uyum sağlamama ve etrafını germeme izin veriyor. "Sana verdiğim her şeyi alıyorsun, değil mi?" Sözleri arabada tükürüğünü içtiğimde söylediklerine benziyor. Şimdi, o içimde bu kadar derindeyken, bana verebileceği her şeyi almak istiyorum.

Onu gururlandırmak için.

Sızlanıyorum ve başımı sallıyorum. Dürtüşleri daha da acıkıyor ve nezaketi kayboluyor. Sol eli kayayı kavırıyor, böylece daha fazla kaldıraç alabiliyor. Beni daha sert sikiyor ama amıma girdiği zamanki kadar sert değil. Ağaçların yaprakları, büyük ve güçlü gövdeleriyle birlikte toprağa karışıyor. Önümdeki gölet yayılıyor ve her şeyi kaplıyor, onu örtüyor

siyahlık. Dünya soyutlaşıyor ve gerçek kalan tek şey Lex ve onun benimkine yaslanan bedeni oluyor.

"Çok iyi hissediyorsun, tavşancık. Çok sıkı. Çok mükemmel."

Sadece onun sıcaklığını hissedene kadar sözleri beni ısıtıyor. Arkamda yanan bir ateş, soğuk yağmuru ve sert havayı siliyor. Onun içimdeki acısına alışıyorum. Asla geçmiyor, ama evliliğimde yaptığım gibi acıya uyum sağlıyorum.

Beni daha sert ve daha derin sikiyor ve ilk kez onun tüm gücünü hissediyorum. Bana söz verdiği bencil açlığı hissediyorum. Sanki tek iyi olduğum şey buymuş gibi beni kullanıyor.

Ne kadar gevşemeye çalışsam da bedenim kaskatı kesiliyor. Kaslarım serbest kalmak için ağrıyor. Sonunda sıkılı çenemin dişlerimin takırtısından kaynaklanmadığını fark ediyor. Bedenimdeki gergin acı titremesinin farkına varıyor ve bildiğim Lex'e dönüşüyor. Eğiliyor ve omzumu öpüyor. Şu anda çok ihtiyacım olan şefkatli bir dokunuş bu. Buna bir sonraki nefesimden daha çok ihtiyacım var.

"Tatlı tavşancık," diye fısıldıyor. "Duracağım."

"Hayır!" diye haykırdım. "Bana verdiğin her şeyi almak istiyorum."

Kıkırdıyor ama sonunda hırıltıya dönüşüyor. "Yaptın, Selena. Gerçekten yaptın. Bu herkesin kaldıracabileceği bir şey değildi. Kovalamaca. Yağmur, ayaklarındaki ve bileklerindeki kanlı kesikler. Tükürüğümünden ve amının ıslaklığından başka bir şey olmadan sikimi kıcına almak. Sen çok iyi bir kızsın. Vücudun istekli olmasa bile, aklın istekli."

"Özür dilerim," diyorum gözyaşlarıma karşı koyarken. Onu hayal kırıklığına uğratma ihtimali, hayatımdaki çoğu şeyden daha fazla duygu uyandırıyor.

Eli omurgamın kıvrımlarında geziniyor. "Özür dileme. Kıcını sikmek istiyordum ve bana izin vermen gerekiyordu. Ve sen de izin verdin." Kıcımı kavırıyor ve yağmur parmak uçlarının daha sert ısırmasına neden oluyor. "Sana yapmak istediğim, *yapacağım* her şeyden hoşlanmayacaksın ama iyi bir kız olduğun için seni her zaman ödüllendireceğim. Benim yanımda ne kadar kötü olursan ol, sen benim iyi kızsımsın."

İçimden çıktı ve beni ayağa kaldırdı. Beni kayanın üzerine yatırıp kalçalarımı ayırırken ağzı benimkini buluyor. Dudakları vücudumda geziniyor ve dizlerinin üzerine çöküyor. Toprağa batıyorlar. Beni ayırıyor ve dili klitorisimi buluyor. Onu izleyebilmek için kendimi dirseklerimin üzerine kaldırıyorum. Yağmur suyu şakaklarından aşağı damlarken ıslak saçlarını geriye savuruyor. Yağmur damlacıkları kollarındaki ve omuzlarındaki kasların üzerinde yuvarlanıyor.

Gözlerim hapishaneye kazınmış dövmelerinin üzerinde geziniyor ve ailemin bırakın sevişmeyi, konuşmama bile izin vermeyeceği biri olduğunu fark ediyorum. Onunla boyumdan büyük işlere kalkıştım. Boyumu çoktan aştı. O bir muamma, çözülmemiş ve dokunulmamış bırakılması gereken bir gizem, yine de bilmem gereken her şeyin cevabı ağzındaymış gibi amımı yiyor. Beni diliyle bencilce beceriyor, elleri kıcımı kavrarken beni merhametine hapsediyor.

"Lex," diye fısıldıyorum.

"'Geliyorum' kelimelerini takip etmedikçe adımı söyleme," diye homurdanıyor ve beni tekrar yutmadan önce bana karanlık bir bakış atıyor. Komutları, her zamanki gibi, beni zayıflatıyor. Sözleri klitorisimi titreştirirken beni titretiyor.

Sert sözlerinin beni ağzına doğru ittiğini fark ettiğinde, sesi alçalıyor "Benim için gel, tavşancık. Gitmemen gereken tek adama git."

Ve boşalıyorum. Yağmur vücudumu boyarken ve ağaçlar topraktan yükselip bizi bir kez daha çevrelerken onun ağzına sertçe boşalıyorum. Acımasızca klitorisimi dillerken saçlarını kavriyorum, vücudum rahatsızlığa dönüşen bir zevkle titriyor. Bana sırtıyor ve ayağa kalkmadan önce klitorisimi bir kez daha okşuyor, vücudum onun dokunuşuyla sarsılıyor.

Doğrulduğumda taş yumuşak tenimi tırmıklıyor. "Peki ya sen?" Orgazmım azalırken kendimi suçlu hissederek soruyorum.

Geniş gövdesi üzerimde yükseliyor ve su sert göğsünden ve karnından aşağı akıyor. "Peki ya ben?"

"Boşalmadın." O boşalamadan ben boşaldığım için kendimi kötü hissediyorum ama Lex boşalmamış olmasına rağmen rahatlamış, neredeyse doymuş görünüyor.

Elini uzatıp ayağa kalkmama yardım ediyor. "Sorun değil, tavşanım. İlk fırsatta seni dolduracağım." Gözleri ufku tarıyor. "Hızlıca bir dalış daha yapacağız ve sonra gitmeliyiz. Sabah oldu."

Başımı sallıyorum. Bize ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yok ama Lex bana varlığından bile haberdar olmadığım bir dünyanın kapılarını açıyor. Özgürlüğümü kaybetme riskinin, şimdiye kadar hissettiğim en büyük özgürlük olduğu bir dünya.

On Beşinci Bölüm

Selena

Güneye indikçe daha da kırsallaşıyor gibi hissediyorum. Tennessee'de çok fazla çiftlik var ve bu manzarada kaybolmaktan kendimi alamıyorum. Çeşitli hayvanların bulunduğu küçük çiftlikler yolun her iki yanında sıralanıyor. İnekler, keçiler ve birkaç at büyük bir padokta duruyor ve ben hepsini görmek için alnımı cama dayıyorum.

Lex sağa dönüyor ve biz de süslü ahşap çitler boyunca ilerliyoruz. Bir başka تنها çıkmaz yolda ilerlerken Lex'in ne planladığını bilmiyorum. Sonsuz kaldırım sonsuzmuş gibi geliyor. Bugün uzun süre araba kullandık ve ikimiz de yorulduk. Ama o bunu kabul etmiyor. Ben edeceğim, uzun bir nefesle.

"Nereye gidiyoruz?" Ben soruyorum.

"Yeni bir arabaya ihtiyacımız var. Benzin alırken, iki yerlinin bu yolun yukarısında yaşayan yalnız bir çiftçi hakkında konuştuklarına kulak misafiri oldum. Uzakta olduğunu ve bunun iyi bir fırsat gibi görüldüğünü söylediler. Kolay bir fırsat."

Dudaklarımı sıkıyorum ve ayak bileklerimdeki kesikleri ovuyorum. "Bunları gerçek sabunla yıkamalıyım." Doğal su kaynakları hijyenik değildir. En ufak bir şekilde bile. Gerçek bir duşa *ihtiyacım var*.

"Yapacaksın." Lex'in gözleri önümüzdeki köhne çiftlik evine kaydı. "İşte orada, tıpkı dedikleri gibi."

Lex yolun kenarına çekiyor ve eve doğru son bir yürüyüş yapıyoruz. Ayakkabılarım taşların ve dalların derimi ısırdığı her yere sürtüldüğü için ayaklarım ağrıyor.

"Biyolojik ailene ne oldu?" Soruyorum, onunkini duyarak acımdan uzaklaşmaya çalışıyorum.

Lex ilk başta konuşmadı. Soruma cevap vermesini beklemiyorum ama cevap verdiğinde beni şaşırtıyor. "Babamla hiç tanışmadım ve annemi de pek tanıımıyordum. Uyuşturucuyu benden daha çok severdi. Altı yaşındayken beni iğnelerle çevrili bir apartman dairesinde tek başıma bulduklarından beri koruyucu aile sistemine girip çıkıyorum."

"Lex-"

"Yapma, tavşan. Sesindeki acıma duygusunu duyuyorum." Başını sallıyor. "Hepimiz senin büyüdüğün kadar şanslı olamayız."

Adımının ortasında durdum ve ona doğru döndüm. Yaralı olduğu için bana saldırmasına gerek yok.

Bu kadar savunmaya geçmesine gerek yok. "Nasıl büyüdüğüm hakkında hiçbir şey bilmiyorsun." "Bilmiyor muyum?"

Alay ediyorum. "Hayır. Tanımıyorsun. Ben de ailemi pek tanıımıyordum. Yokluğumu telafi etmek için bana para saçtılar. Onların kızı olarak tek bir amacım vardı, o da işlerini kim daha iyi yapacaksa onunla evlenmekti. Beni şeytana teslim ettiler, onunla birlikte cehenneme göndereceklerini bildikleri halde. Beni yakacağını biliyorlardı. Para beni hayatta tutarken aynı zamanda öldürdü. Hepsinden vazgeçerdim ve vazgeçtim de. Aldığımdan fazlası yok ve ben bununla iyiyim." Lex'ten önceki hayatımın sonunun ağırlığından omuzlarım çöktü. Yine de hiçbir şeyi geri almazdım.

Eve doğru adımlarımı hızlandırırken Lex, "Selena," diyor.

Onu görmezden geliyorum. Denemeye devam edince topuklarımın üzerinde dönüyorum ve gözlerimi ona dikiyorum. "Benim şımarık bir velet olduğumu düşünüyorsun, değil mi? Süslü bir gösteri tavşanı, değil mi? Onu kirletmek ya da bir hayvan olmasına izin vermek için çok özel. Sana kırılğan, bakımlı küçük bir şey olmadığımı göstermeye çalıştım!"

Lex sesini daha önce bana yöneltildiğini hiç duymadığım bir şekilde yükseltiyor. "Selena, sakinleşmen gerek. Bu da nereden çıktı şimdi?"

Ondan geliyor. Hayatım hakkında söylediği şeyler beni çok kızdırıyor. Bazen bana nasıl baktığını görüyorum, sanki mükemmel bir hayattan kaçan şımarık bir veletmişim gibi. Param ve güzel eşyalarım olduğu için hayatımın her zaman iyi olduğunun söylenmesinden kaynaklanan derin bir güvensizlik bu. Anneme Bryce'ın bana yaptıklarını anlattığımda, "Ama o seni destekliyor, Selena. Nasıl olabileceğini biliyorum. Bazen onu mutlu etmek için davranışlarını biraz değiştirmen gerekir." Beni "desteklediği" için acıyı kabullenmek zorundaydım. *Ben* değişmeliydim, taciz eden değil. Siktiğimin parası yüzünden bir şekilde acıdan korunduğumu düşündüğü için Lex'i sikeyim.

Hayır, ailemdeki ve evliliğimdeki tüm kötülüklerin kaynağı buydu.

Ağırlığı beni eziyor ve kendimi ayakta tutacak gücü kaybediyorum. Dizlerimin üzerine düşüyorum. Lex kalkmama yardım etmek için koşuyor ama ellerini itiyorum. "Beni birkaç dakika yalnız bırak. Ev hemen şurada. Seninle içeride buluşuruz."

Lex başını sallar ve çiftlik evine bakar. "Seni burada yalnız bırakmayacağım."

"Şu anda tam da ihtiyacım olan şey bu. Yalnız kalmaya ihtiyacım var," diye fısıldıyorum. Topuklarımın üzerine oturup ağır çiftlik havasını içime çekiyorum. Tahıl ve gübre gibi kokuyor. Yanağımdan bir damla yaş süzülüyor ve o görmeden gözyaşımı siliyorum. Kalıp beni teselli etmesine ihtiyacım yok. Kendimi rahatlatmaya ihtiyacım var.

"Selena," diye emrediyor ama bir kez olsun dinlemiyorum.

"Git!" Ben de bağırıyorum, vahşiliğimle kendimi şaşırtıyorum.

Lex bir nefes alır ve cebindeki bıçağa uzanır. "Başka bir kurt ısırmaaya çalışırsa diye." Bıçağı bana doğru fırlatıyor ve önüme düşerek çimenleri düzleştiriyor. Anılarım canlandı. Elimin karmaşık bir şekilde oyulmuş ahşap sapı gizleyişini. Bryce'a defalarca sapladığımda bıçağın kırmızıya dönüşmesi.

Lex içeri girmek için ayrıldığında, kırımın üzerine düşüp uzanıyorum. Geniş kanatlı bir kuş tepemde süzülüyor, sessiz ve tehditkâr. Evin yanındaki merada inekler böğürüyor. Oldukça huzurlu ve bu huzura ihtiyacım var. Keşke Lex anlasaydı. Geçmişimiz için onunla kavga etmek istemiyorum. Kimin daha kötü bir çocukluk geçirdiğine dair bir yarışa katılmak istemiyorum. Belli ki o yaşadı ama bu bana olanları yok saymıyor. Ve ben kendimi yok sayılmış hissediyorum. Farklı yollar seçtik, ben kayıtsızlığı seçtim, o şiddeti seçti ama ikimiz de cinayeti seçtik ve yollarımız burada kesişiyor.

Evin içinde bir şey çarpıyor. Gözümün kenarındaki serseri bir damla yaşı silip ayağa kalkıyorum. Bıçağı otların arasından alıp avucuma dayıyorum. Verandaya vardığımda, basamakları sürünerek çıkıyorum ve kapıyı açıyorum, kapanırken ses çıkarmaması için kontrol ediyorum. Çarpma sesleri giderek artıyor ve şiddetleniyor. Yalnızca Lex'ten geliyor olamaz. Sessiz adımlarla, yüksek sesleri takip ederek oturma odasına gidiyorum.

Gördüğüm şey beni şaşırttı. İri yarı bir çiftçi Lex'i, Lex'in Rodney'i tuttuğu gibi tutuyor ama bu dövüş o kadar da tek taraflı değil. Ağzım açık kaldı çünkü onca şeyden sonra

Birinin Lex'e üstünlük sağlamasını asla beklemezdim. Adamlar güreşirken çiftçinin şapkası düşüyor. Yağlı saç telleri adamın yüzüne düşüyor. Tulumu yırtılmış ve lekelenmişti.

Lex bir an için gözlerimi yakaladığında, bana "*Git*," diyor. Başımı sallıyorum, hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım. Kendimi kurtarmak için onu terk etmemin imkanı yok.

Lex savaşın içinde kalmaya çalışırken kalbim kulaklarımda güm güm atıyor. Tabancası kot pantolonunun arkasında parıldıyor ama ona ulaşacak kadar hızlı olamayacağım gibi, elime geçirmeyi başarsam bile onunla ne yapacağımı bilemem.

Panik içinde elimdeki bıçağı unutuyorum. Avucumdaki ağırlığı sonunda bana onun varlığını hatırlatıyor. Çiftçinin beni görmesini engellemeye çalışarak duvar boyunca sinsice ilerliyorum. Yanlışlıkla bir kutu birayı devirdiğimde, duymasını bekleyerek nefesimi tutuyorum. Neyse ki homurtu ve adrenalinden kimse bir şey duymuyor. Çiftçinin arkasındaki duvara yaslandığımda bıçağı açıyorum ve tanıdık bir kavrayışla tutuyorum. Yine de bu adamı nasıl bıçaklayacağım hakkında hiçbir fikrim yok. Yapabilir miyim onu bile bilmiyorum. Bryce söz konusu olduğunda intikam duygusu kolumu harekete geçirmişti ama şimdi intikam duygusu yok. Sadece Lex'i koruma ihtiyacı var ve bunlar öldürmek için çok farklı iki neden.

Korku beni olduğum yerde donduruyor. Ne yapacağımı bilemiyorum.

Çiftçi silahına davranıyor ve benim düşünecek zamanım kalmıyor. Lex'i korumak için duyduğum yoğun ihtiyaç kolumu ileri itiyor ve çiftçiye doğru koşup bıçağı boynuna saplıyorum. Bir kükreme sesi çıkarıyor ve sapın altından kan akarken ciyaklıyorum.

"Çıkar onu, Selena! Çıkar şu bıçağı!" Lex bağılıyor ve sesi sanki kilometrelerce uzaktaymış gibi geliyor.

Elim hâlâ sapın etrafındayken çekip çıkarmaya çalışıyorum ama yerleştirdiğimde orada olmayan bir emme onu yerinde tutuyor. Kıpırdatıyorum ve sonunda iğrenç bir gıcırdama sesiyle yerinden çıkıyor. Bıçak boynundan çıkar çıkmaz, kan bir şelale halinde yaradan akıyor ve kalbinin her atışında kıpkırmızı bir fiskeye fişkirtiyor. Adam ayaklarının üzerinde yalpalıyor ve boynuna uzanıyor. Lex geri çekilir ve tabancasını çiftçinin elinden alıp ait olduğu yere, beline koyar.

Dakikalar gibi geliyor ama çiftçinin dizlerinin üzerine çökmesi sadece saniyeler sürüyor. Tek bir ses bile çıkarmadan yüzüstü düştü. Hiç bu kadar çok kan görmemişim. Vücudundaki her şey yere saçılmıştı.

"Atardamar yarası. Çok etkili, tavşan." Lex pantolonunu indiriyor. Her tarafı kan içinde ve benim kollarıma da kan sıçradı.

Sebept olduğum kanama.

Duvara yaslanıyorum, bıçak hâlâ titreyen ellerimde. Lex, cinayetin tecrübesiz katiller için nasıl bir his olduğunu unutmuş gibi, yüzleştığım ıstırapı fark etmiyor gibi görünüyor. Midem çalkalanıyor ve neredeyse eski parkelerin üzerine kusacaktım. Lex saçımı tutuyor ve ben kusmuğuma karşı savaşırken onu benim için tutuyor. Kötü bir oyun çıkarmış birini teselli eder gibi sırtımı ovuyor. Nasıl bu kadar kibar olabiliyor?

Lex'in gerçekte kim olduğunu unutmak benim seçiciliğim. Onun için nefes almak kadar normal görünen vahşi ve tehlikeli yanını görmezden gelmek çok kolay.

O dev çiftçinin ağırlığını omuzlarımda hissederek ayağa kalkıyorum. Bunu yanımda nasıl taşıyacağım? Gözlerim korkuyla açılıyor, Lex'ten değil ama onun yüzünden dönüştüğüm şeyden.

Bir katil.

Ben sadece intikam alan hırpalanmış bir eş değilim. Ben tam bir katilim.

Lex sırtımı sıvazlarken "Gittikçe kolaylaşıyor," diyor. Dolaba doğru yürüyor ve etrafı karıştırmaya başlıyor. Ağzım açık kaldı. Adam tam bir klinik. Tam anlamıyla sosyopat.

"Daha mı kolay?" İğrenerek soruyorum.

"Evet, daha kolay. Yani artık bu konuda bu kadar öfkelenmiyorsun." Ona göz kırpiyorum. "Sen delirmişsin Lex."

Bir dolabı kapatıyor ve elleri kanlı bir şekilde cips poşetinden yemeye başlıyor. "Evet, ve?"

Öfke içime işliyor. O çıldırtıcı. "Bunu bana sen yaptırdın!" Ölü çiftçiye işaret ederken çığlık atıyorum, bakışlarım onun sabit gözlerine indiğinde hızla bakışlarımı kesiyorum, gözlerinden hayat çekilmiş.

Lex bir ağız dolusu cipsin içinden güler. "Sana hiçbir şey yaptırmadım," diyor sinir bozucu bir sakinlikle. "Sana gitmeni söyledim. Gitme seçeneğin vardı."

Yaklaşıyor, beni duvara doğru itiyor ve bıçağı elimden alıyor. Nefesi sıcak tenimin üzerinde yuvarlanıyor. "Seni benimle sevişmeye ya da kocanı bıçaklamaya ben zorlamadım. Seni benimle gelmeye ya da o adamı bıçaklamaya ben zorlamadım. Eğer benimle kalacaksan, olduğun şeyi kabullenmeye başlamalısın."

"Peki ben neyim?"

Lex kararlı gözlerini bana çevirdi. "Benden daha iyi değilsin."

Sanki beni kaburgalarımın altından bıçaklamış gibi keskin bir nefes alıyorum. Ciğerlerimdeki hava boşalıyor ve onun önünde küçülüyorum. "Sadece seni korumak istedim. . ." Fısıldıyorum.

Lex eğiliyor ve alnımı öperken dokunuşuna karşı irkiliyorum. "Senin için adam öldüreceğimi zaten biliyordun, şimdi de benim için öldüreceğini biliyorum." Lex ağzını benimkine yaklaştırıyor ve sıcak elini boğazımda gezdirmeden önce beni bir kez öpüyor. "Ve ne kadar seksi olursa olsun, sana gitmeni söylediğimde bir daha beni görmezden gelme."

"Ama-"

"Ama hiçbir şey, tavşan. Sana git dersem gidersin. Beni duyuyor musun? Beni öldürseydi, senin gibi bir kıza ne yapardı, ha? Ben olsaydım? Lanet olsun. Prensiplerimden dolayı seni ölümüne sikerdim. Bu yüzden beni dinlemeni istiyorum, Selena. Hayatında bir kez olsun."

Lex

İNATÇI LANET TAVŞAN. Onu azarlarken kokusunu içime çekiyorum. Ben bir bok parçası değilim. Hayatımı kurtardığı için minnettarım ama kendi hayatını riske atarak değil. Eğer beni vurup yüzünü ona dönseydi başına neler geleceğini düşününce tüylerim diken diken oluyor.

Güzel küçük tavşan, katledilmek için olgunlaşmış.

Onu becerdiğini, *çok* istememe rağmen bir türlü yapamadığım şekilde parçalara ayırdığını hayal ediyorum. Bana ait olanın üzerindeki ellerinin rahatsız edici düşüncelerini uzaklaştırıyorum. Ağzının dolgun dudaklarında ya da solgun boynunda olduğu düşüncesiyle başa çıkamıyorum. Gözleri göğüslerinin üzerinde ve parmakları mükemmel amına dokunuyor.

Sadece bu düşünce bile beni cinayete meyilli yapıyor.

Ellerim boynuna gidiyor ve yüzünü kavırıyor. Benimle birlikte olma riskinin ağırlığı beni gömmeye başlıyor. Beni boğmaya. İşte bu yüzden onun güvende olduğu cennet gibi evinde kalmasını istedim. Ağır yaralı ya da ölü değilsem onu koruyabilirim. Bundan eminim. Ama onu artık koruyamazsam ne olur?

Eğer bana bir şey olursa.

Eğer tavşanım başka birinin avı olursa.

"Sana bir şey söylediğimde dinleyeceğine söz veremezsen, seni en yakın otobüs durağında bırakırım," diyorum alnımı onunkine değdirirken.

"Lex," diye fısıldıyor yumuşak bir protestoyla. "Söz ver bana!"

"Söz veriyorum," diye fısıldıyor sonunda.

"Aferin kızıma," diyorum onu göğsüme çekerken.

"Kanamam var." Gömleğime dokunuyor. Kaldırıyorum ve kesiğimin yine sızdığını görüyorum. "Önemli bir şey değil. Muhtemelen kavgadan dolayı." Ondan uzaklaşıyorum ve banyoya gidiyorum.

biraz bandaj bulmak için. Yarayı sardıktan sonra oturma odasına dönüyorum. Selena çiftçinin vücudunu bir çarşafı örttükten sonra kanepeye oturmuştu.

"Nasıl bu kadar rahatsız olmuyorsun?" diye soruyor bana dönüp bakmadan.

"Sana küçük bir sır vereceğim," diyorum arkasından yaklaşip saçlarını avuçlarken. "Ben belgelenmiş bir sosyopatım. Hüküm giymiş bir katilim." Eğilip boynunu öpüyorum, o ise dokunuşuma karşı koyuyor. Uzaklaşmaya çalışıyor ama onu orada tutuyorum. Tutuşumdan kaçacak kadar güçlü değil.

"Bunu daha iyi hale getirmiyorsun," diye tersliyor.

"Ama durumu daha da kötüleştirmiyorum," diyorum tenine karşı sırtarak. "Ben bir katilim ve sen de öylesin. Ellerimizdeki kanı tartışmak yok, bunun yetiştirilme tarzımızdan ya da akıl sağlığımızın bozulmasından kaynaklandığını düşünmek yok. Birinin hayatını mahvetmek için bilinçli bir karar verdik. Yatağımızı yaptık ve şimdi içinde sikişeceğiz."

Boynunu büküp boğazını öpüyorum, tenini boyayan kandan hiç rahatsız olmuyorum. Aslında hoşuma gidiyor. Onun kanıyla kaplı olmasını seviyorum. *Benim* için öldürmesini. Dilimdeki metalik tadın tadını çıkararak kıpkırmızı yalıyorum ve vücudu tiksintiyle geriliyor. Yalamam boynunda yumuşak bir ısırtığa dönüştüğünde rahatlıyor. Alt dudağından güçlükle duyulabilen yumuşak bir inilti dökülüyor.

"Yatak demişken, en son bir yatakta yattığımızda her şeyi berbat etmiştim. Buradaki yataktan faydalanmaya ne dersin? Seni doğru düzgün becermem için bana bir şans ver. Hak ettiğin gibi."

Bir an için dokunuşumdan hoşlanmasına rağmen, gözlerini benimkilere dikti. "Hayır Lex, kesinlikle olmaz. Arkamızda yerde ölü bir adam var."

"Oh, tavşan, bunu başka bir oyun mu yapmalıyız? Sana yapabileceğim yeni bir şey mi?" Gözlerini kısar. "Hayır."

"Ben bununla ilgilenirken sen de git bir duş al, ben de seninle nasıl bir oyun oynayacağıma karar vereyim."

Duş çağrısı onun için çok cazip ve korkmuş bir hayvan gibi, bana arkasını dönmeden odadan çıkıyor, sanki bakmazsa üzerine atlayacakmışım gibi.

İnan bana, cazip geliyor. Çiftçinin kanı hâlâ tenindeyken onu becermek isterdim. Ne yazık ki cesetle uğraşmak benim işim.

Onu ters çeviriyorum ve boş gözlerine bakıyorum. Z a v a l l ı p i ç, diye düşünüyorum onu çarşafa sararken. Bana karşı nadiren üstünlük sağlamıştı. Evde olmasını beklemiyordum. Bir aptal gibi, bunu düşünmemiştim bile. Yalnız olsaydım, işim biterdi. Ve muhtemelen bunu hak etmiştim. Yine de yalnız olsaydım, çiftçinin evinde olmazdım ve o da ölmezdi.

Selena işin içine girince hareket tarzım değişti. Sadece ben olsaydım, arabasını alır ve doğruca sınıra giderdim. O yanımdayken, ona her gece uyuyabileceği rahat bir yer sağlamam ve onu beslemem, becermem ve mutlu etmem gerekiyor. Umutsuzca onu güvende tutmak istiyorum, bu yüzden ilk etapta bizim için yeni bir araç almak istedim. Bu da bizi bu zavallının kapısına getirdi.

Alnımı sildim. Parmaklarım çarşafı ayaklarına doğru bağlamak için çalışıyor, sonra cesedi dışarı sürüklüyorum. Çürük kapı çarpıyor. Cesedi evin arkasına, bodruma açılan Bilco kapılarının yanına taşıyorum. Üzerini bir muşambayla örtüyorum ve sanki altında malç yığınının başka bir şey yokmuş gibi küreği üzerine saplıyorum. Bununla daha sonra ilgileneceğim - cinsel olarak bu kadar sinirli olmadığım zaman.

Elimi kotuma sürterek kanı bulaştırıyorum. Eve giriyorum ve yerdeki kırmızı havuza bakıyorum. Temizlenecek çok şey var. Ahşap her çatlağa, her gözeneğe emmiş. Onun yerine etrafta bir halı arıyorum. Sehpanın altındakini görünce çekip çıkarıyorum ve kanlı pisliğin üzerine seriyorum. Neredeyse hepsini gizliyor. Gözden ırak olan gönülden de ırak olur, en azından Selena için. Bedeni orada olsa da olmasa da onu o kanepede becerecektim. Ruhunun onu boşaltmamı izlemesine izin verirdim.

Gömleğim terli tenime yapışıyor. Yıkık dökük bir koridor kapısına ulaşana kadar duş seslerini takip ediyorum. Kapı tokmağına uzandığımda kilitli olduğunu gördüm. "Sinsi tavşan," diye fısıldıyorum.

Beni dışarıda tutmaya çalışmaktan vazgeçmeli. Beni hiçbir şeyden uzak tutamayacağını öğrenmedi mi? Ne odasından, ne kalbinden, ne de amından.

Kilitteki yarığı bıçağımla açmak çok kolay. Kapıyı açtığımda, duşun kirli camından onun çıplak bedenine bakıyorum. Saçlarını yıkamak için sırtını eğmiş, ilk başta beni fark etmiyor. Pantolonumun önünü düzelterip onu izliyorum. Vücudundan akan kanın benim için öldürdüğü adamın yaşam gücü olduğunu bilmek beni sertleştiriyor. Onu bıçaklayışı ve etinden koparmasını söylediğimde beni dinleyişi . . . Tanrım, bundan daha güzel bir hareket görmedim. Aynı nefeste, onu benimle tanışmadan önce olmadığı bir şeye dönüştürdüğüm için daha fazla suçluluk hissediyorum.

Onunla tanışana kadar hiç suçluluk ya da gerçek bir pişmanlık hissetmemiştim. Selena'da kendimden parçalar görmekten nefret ediyorum. Onun iyi parçaları benim kötü parçalarımınla karışıyor.

Su kesiliyor ve kapıyı açtığında sıcıyor. "Tanrım, buraya nasıl girdin?" diye soruyor. Şimdiye kadar onu istediğimde hiçbir şeyin beni ondan uzak tutamayacağını bilmesi gerekirdi.

Elimdeki bıçağı sallayıp tezgahın üzerine koyuyorum. "İçeri gir, tavşan."

Yırtık pırtık bir havluya uzanıyor ama ben onu barın üzerinden çekip uzanamayacağı bir yere götürüyorum. "Neden?"

Benden bu kadar."

"Belki. Ama ben değilim," diyorum sırtarak, onu izlerken ne kadar sertleştiğimi saklamak istemeyerek. Ayakkabılarımı çıkardım ve kot pantolonumun fermuarını açtım. Bakışları aşağı doğru yuvarlanıyor ve sertleşmiş sikime kilitleniyor. Kanlı gömleğimi çıkarıp pantolonumun yanına bırakıyorum.

"Lex, hiç havamda değilim," diye fısıldar.

"Ama ben öyleyim," diyorum hırlayarak. Duşun kapısını sonuna kadar açıyorum ve bakışlarımı onun çıplak vücudunda gezdiriyorum. Gözlerimi ondan ayırmadan duşu tekrar açıyorum. Korkmuş ve küçük görünüyor, onu ilk becerdiğim zamanki gibi. O çiftçi onu etkilemiş, demek ki hâlâ benim olabileceğimden daha fazla insan.

Güzel.

Onu da benimle birlikte duşa sürükledim. Arkama yaslandım ve sıcak suyun üzerime yağmasına izin verdim, kanı da beraberinde götürdü. Duş kapısının tekrar açıldığını duyduğumda uzanıp belini kavıyorum. "Bu şekilde gitmiyorsun," diyorum.

"Ne gibi?" "Korkmuş gibi."

Alay ediyor. "Senden korkmuyorum."

Onu vücuduma doğru çektim. "Benden korkmadığını biliyorum. Kendinden korkuyorsun. Yapabileceklerinden korkuyorsun." Onu öpüyorum ama dudakları beni her zamanki gibi karşılamıyor. "Sen her şeyi yapabilirsin, tavşan. Beni yumuşatan tatlı bir kadın da olabilirsin, beni sertleştiren çirkin -bazen katil- küçük bir tavşan da."

Onu kırıp kırmadığımı merak etmeme neden olan keskin bir nefes alıyor. Benden uzaklaşmaya çalıştığında, bunu yaptığımı fark ettim. Onu duş duvarına yaslamak için elimden kurtulmasına izin verdim.

"Dur, Selena. Benim olduğum şeyden hiç kaçmamışken, kendi olduğun şeyden kaçmayı bırak. İçinde karanlık var, ister burada olsun" -elimi amına indirmeden önce göğsünü sıyrıyorum- "ister burada."

Gözleri göğsümde yuvarlanıyor ve alt dudağını dışarı itiyor. Vücudundaki gerginlik eriyip gidiyor ve derimdeki kanı yıkamayı bitirmek için geri çekiliyorum.

"Bize ne olacak?" diye soruyor. O kadar sessiz ki suyun içinde onu neredeyse duymuyorum.

"Hiçbir şey, Selena. Bize bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Bana güveniyor musun?" "Pek sayılmaz." Dudakları küçük bir gülümsemeyle kıpırdadı.

Onu kendime doğru çekip tekrar öperken, "Evet öyle, tavşanım," diyorum.

Bu sefer şefkatime karşılık veriyor. Arkama uzanıp duş başlığını tutucudan çekiyorum. Daha odaklanmış bir akışa çeviriyorum ve ılık suyu sertleşen meme uçlarına göndererek vücudu boyunca gezdiriyorum. İç uyluklarına indirmeden önce karnının üzerinde gezdiriyorum. Metali kavıyor ve amına doğru yükselişimi durduruyor.

"Ne? Sen hiç duşta boşalmadın mı?" diye sordum.

Alt dudağı titreyerek bana bakıyor ve başını sallıyor.

"Lütfen bana kendini boşalttığını söyle." Ses tonum neredeyse alaycı ama öyle olmasını istemedim. Bu kız *o kadar* masum olamaz.

"Elimle," diyor başka tarafa bakarken. "Yani hiç oyuncak kullanmadın mı?" diye soruyorum.

Başını bir kez daha sallıyor ve ben de duş başlığını elinden alıyorum. Bileklerini kavrayıp başının üstünde tutuyorum. Kavrayışımın içinde debeleniyor, çekilmeye çalışırken sırtı kamburlaşıyor. Dizimi bacaklarının arasına koyup bacaklarını ayırıyorum.

"Benim için açık kal," diyorum ona. Duş başlığını bir kez daha vücudunda gezdirip bacaklarının arasındaki yumuşak saç tepeciğine doğrulturken iki bileğini de bir elimle tutuyorum. Gözlerini sıkıca kapatıyor ve ben de kapalı tutmasına izin veriyorum.

Duş başlığının arkasını avuçluyorum ve bacaklarının arasında daha derine kayıyorum. Akıntı dudaklarını ayırıp klitorisini yıkadığı anda öne doğru atılıyor ve neredeyse ellerini avularımdan kurtarıyor.

"Bu nasıl bir his, tatlı tavşanım?" Bacaklarının arasına baskı uygularken soruyorum.

Arada bir akıntıyla onu okşuyor, küçük bir daire çiziyorum.

"İyi hissettiriyor," diye fısıldıyor. Dudaklarından bir inilti çıkıyor ve kalçalarını öne doğru atıyor. "Ellerini duvara yasla." Onu serbest bırakıyorum ve elimi sikimin etrafına sarıyorum.

Duş başlığına sürtünürken kendimi okşuyorum. O inleyip sızlanırken ben başıma odaklanıyorum. "Gözlerini a," diye emrediyorum. Bana baktığını görmek istiyorum. Gözlerini alev alev yakan zevki görmek istiyorum.

Bakıyor ama yüzüme bakmıyor. Gözleri sikimin üzerindeki elime kayıyor. Derin ve tutkulu bir öpücükle sikimi karnının alt kısmına vuruyorum ve suyu klitorisine doğru tutuyorum. Kalçaları bana doğru kıvrılıyor ve beni çok yaklaştırarak inliyor. Boşalmadan önce kendimi durduruyorum, elimi bir an için aletimden çekiyor.

Parmaklarımı yüzüne götürüyorum ve çenesini iziyorum. "ok tatlı bir yüzün var, tavşanım. Sana ne yapmak istediğimi biliyor musun?"

Başını sallar ve yutkunur.

"Tenini döllerimle boyamak istiyorum." Parmaklarım çenesini ve yanaklarını sıyrıyor. "Kocan hiç yüzüne boşaldı mı?"

Başını sallıyor. "Hayır." Sözcük kalçalarını sinirli bir şekilde sallayarak çıkıyor.

"Bana izin verir misin?" diye soruyorum.

Anında bir hayır bekliyorum - muhtemelen onun gibi bir kız için çok aşağılayıcı - ama yavaş, emin olmayan bir baş sallamasıyla beni şaşırtıyor. Orgazmı onu daha esnek hale getirmiş olmalı.

"Bana sözlerinle anlat, tavşanım. Duymak istediğimi biliyorsun."

İnliyor ve kalçaları titriyor. "Yüzüme boşalmanı istiyorum Lex."

Sonunda adımı söylemesi karnına doğru seğirmemi sağlıyor. Bunu o kadar çok istiyorum ki ve onun sorduğunu duymak neredeyse kendime dokunmadan boşalmam için yeterli.

Kendimi tekrar okşarken ona "Gel, tatlı tavşanım," diyorum.

Duvara yaslanıyor ve gözlerini kapatıyor. Ellerini indiriyor ve ben her ne kadar onu azarlamak istesem de elleri omuzlarıma iniyor, parmak uçlarıyla zevkini içime işliyor. Buna izin veriyorum çünkü benim de hissetmeye ihtiyaım var.

"Konuş benimle. Bana nasıl hissettirdiğini anlat."

Selena kalçalarını kıvrırken parmaklarını daha derine sokuyor. "Boşalacağım Lexington," diye inliyor.

Tam isimimden nefret ediyorum. O söylemediği sürece.

"Benim için gel de seni dizlerinin üstüne okerteyim, tatlı tavşanım."

Vücudu orgazmıla dalgalanırken boşalma dürtüsüyle savaşarak sikimi ovuyorum. Titriyor, zevkle çığlık atıyor ve çok hassaslaştığında duş başlığını uzaklaştırmak için elimi tutuyor. Elimi orada tutuyorum, suyun spazm geçiren klitorisinin üzerinde yıkanmasına izin veriyorum.

"Dur," diye yalvarıyor.

Eğildim ve onu öptüm. "Sonuna kadar sr," diye inliyorum ağzına karşı.

Ve öyle de yapıyor. İyi bir kız gibi, içinden geçen zevk depremlerini atlatıyor. Boşaldıktan sonra klitorisine baskı yapmaya devam ettiğim için acıyı atlatıyor.

"Dizlerinin üzerine çök," diyorum, salıverilmemin yaklaştığını bilerek. Taşaklarımın dibinde hissediyorum ve ona dayanmak için vuruşlarımı yavaşlatmaya çalışıyorum.

Ona bakıyorum, dizlerinin üzerine çökerken gözlerimle onu takip ediyorum. Bakışları benimkilerle buluşuyor, iri gözleri doygun bir arzuyla bana bakıyor. Orada bir parça korku da var. Yeni bir şeyin korkusu. Kocasının ona hiç yapmadığı bir şeyden.

Sikimi bırakıyorum ve yüzünün önüne yerleşmesine izin veriyorum. Onu dolgun dudaklarının arasına itmek için çok istekliyim, ama o zaman ağzına boşalırdım. Bir elim yanağını okşarken diğer elim koyu renk saçlarını yüzünden uzaklaştırıyor.

"Gözlerini benden ayırmamanı istiyorum. Yüzüne boşalırken bile onları bir saniye bile kapatmanı istemiyorum." Yanağını okşamayı bıraktım ve onun yerine sikimi okşadım. "Konuş benimle, tavşanım."

"Boşalmanı istiyorum Lex," diye fısıldıyor.

Hırlıyorum. "Sen benimsin, Selena. Bunu biliyorsun, değil mi?" Karnım sıkılaşıyor. Ayaklarımın dibinde çok itaatkâr görünüyor. Gözlerini yüzümden ayırmazken elleri kalçalarımın dış kısımlarını kavriyor.

"Ben seninim," diye fısıldıyor ve başparmağımı alt dudağına sürüyorum.

Başının arkasını kavriyorum, saçlarını avucumun içinde topluyorum ve boynunu biraz daha eğiyorum, böylece suratının asıldığını görebiliyorum. Ucunu ağzına değdiriyorum, dudaklarının kenarını sıyrıyorum. Başımı okşamayı bırakıyorum, her şeyi görebilmek için sadece şaftı sarsıyorum. Ona vermem gereken her şeyi. Sıcak dudakları aletimin ucuna dayanıyor ve kendimi okşasam da okşamamam da boşalmama yetiyor.

"Boşalacağım," diye homurdanıyorum.

Benden beyaz inciler fışkırıyor ve tıpkı istediğim gibi, benim yanağına çarptığında gözünü bile kırpmıyor. Yumuşak, sıcak tenine sürerken ağzından taşıyor. Boşalmamla kaplanmış çok güzel görünüyor.

Ayağa kalkmasına yardım ediyorum ve dudaklarından diline doğru itmeden önce ağzındaki benim bir kısmını siliyorum. "Tadıma bak, tavşanım."

Dudakları parmaklarımın etrafında geriliyor. Tadından hoşlanmıyor ama yine de ağzını parmak uçlarıma götürüyor. Homurdanıyorum. Dudaklarını ve dilini hâlâ kaplıyor olmam umurumda değil. Eğilip onu öpüyorum. Ağzıma karşı inliyor.

"Lanet olsun, tavşan," diye fısıldıyorum alt dudağını ısırırken, ağzının tatlılığıyla karışan tuzlu tadı içime çekerken.

Duş başlığını tekrar elime alıp daha yumuşak bir ayara getiriyorum ve ona başını geriye atmasını söylüyorum. Mükemmel yüzünü yıkıyorum ve o da akıntının altında yanaklarını siliyor. Duşun üstündeki pencere başının üstündeki duvara bir ışık halesi gönderiyor. Melek gibi görünüyor ve bu benim bir meleğe en çok yaklaşılabileceğim an.

On Altıncı Bölüm

Selena

Lex'in bir cesedi ortadan kaldırmaktan yeni gelmiş olmasının gayet normal olduğu alternatif bir evrende evcilik oynuyormuşuz gibi hissediyorum. Elleri hâlâ kir içinde, bana doğru yürüyor, ellerini yüzüme doluyor ve sert bir öpücük için beni kendine çekiyor. Toprak ve çürüme kokuları tenine sinmiş. Elini başımın arkasına götürüyor ve saçlarımı okşarken beni kendine çekiyor. Ona karşı kendimi çocuk gibi hissediyorum. Güçlü, küstah gövdesi güvende hissettiriyor. O anda beni ne kadar güvende hissettirirse hissettirsin, yine de kendimi tekrar istikrarı özlerken buluyorum.

Lex'in vücudu gerilir. Ağır ayak sesleri eski ahşap verandada ilerliyor.

"Richard?" diye seslenir kapının diğer tarafından.

Yüzlerimizden çok farklı ifadeler geçiyor. Benim için, geniş gözlü bir korku. Onun içinse, daralan bir öfke. Donup kalıyoruz ve kalbim göğsümde hızla çarpıyor. Zihnime çöken korku bulutuna rağmen, işe yarayabilecek bir şey düşünüyorum. Bizi kurtarabilir. Orada her kim varsa kurtarabilir ve başka bir ölümün vicdanımı sıplatmasını engelleyebilir.

"Bir fikrim var. Başka bir yere git," dedim Lex'e.

"Bundan hoşlanmadım," diyor başını sallayarak ve elinde tabancasıyla kapıya doğru ilerliyor. Beklenmedik ziyaretçinin icabına bakmasına izin vermek istiyorum ama çiftçinin ölümünden duyduğum suçluluk hâlâ göğsümde.

"Git," diyorum ona sesimi sert bir şekilde yükselterek.

Mutfağa doğru gözden kaybolmadan önce gözleri kısılıyor. Parmaklarımı taranmamış saçlarımda gezdiriyorum ve tıknaz genç bir adamın diğer tarafta beklediği kapıya gidiyorum.

"Sen kimsin? Ve Richard nerede?"

"Ben onun yeğeniyim. Bir süreliğine gitti. Bana kalıp çiftliğe göz kulak olmamı söyledi."

Adam bir kaşını kaldırıyor. "Sen Lana mısın? Nebraska'lı bir çiftçi kızına benzemiyorsun."

"Evet, öyleyim," diye tersliyorum. Niyetim bu değildi ama yüzündeki suçlama, şüphelenmek için her türlü nedeni olsa bile, beni yanlış yöne itiyor.

Telefonunu çıkarır. "Richard'ı arayacağım. Bir şeyler doğru kokmuyor." Bu konuda haksız değil, ama ölüm kokusunu alamayacağından eminim çünkü hepsi kafamın içinde.

Elimden geldiğince sakın kalmaya çalışarak ince bir nefes alıyorum. Erkekler korkumu hissettiğinde ne olduğunu biliyorum. Onu avlarlar. Lex bile.

"Eğer bunu yaparsan, o inatçı ihtiyar hemen eve geri döner. İlk etapta gitmesini sağlamanın ne kadar zor olduğunu biliyor musun?"

Adam telefonunu indiriyor. "Evet, sanırım uzaklaşmaya ihtiyacı vardı. Burada tek başına deliriyordu." Eğilip içeri bakıyor, sesi de vücudu gibi değişiyor. "Sen de mi yalnızsın? Tek bir kız için kocaman bir ev." Kalın bir elini dağınık siyah sakalında gezdiriyor.

Sıkışan midem vücuduma bir uyarı ateşi gönderiyor. Bu tanıdık bir his. Kapıyı kapatmaya çalışırken ona "Gitsem iyi olacak," diyorum.

Kapıyı kapatmamı engellemek için elini uzatıyor ve neredeyse kalın parmaklarına çarpıyordum. "Oh, böyle yapma. Sadece konuşuyoruz," diyor.

Tepki veremeyeceğim kadar hızlı bir hareketle beni kolumdan çekip çıkardı ve büyük elini ağzıma kapattı. Burnumu bile kapatıyor ve kısa süre sonra ciğerlerim hava almak için yalvarıyor. Lex'in benzer bir şey yaptığı her seferin aksine, bastırılmış oksijeni boşaltan ve vücudumun en başından beri ihtiyaçla sarsılmasına neden olan anlık bir panik var. Boğuluyormuşum gibi hissediyorum.

Ölüyorum.

"Sen onun yeğeni değilsin," diyor adam hırlayarak. "Onun akrabaları sana benzemiyor." Göğsümü eve yaslıyor ve eli taytımın üzerinden kalçama doğru ilerliyor. "Lanet olsun, eğer yeğenim olsaydın, seni kucağıma almak isterdim."

Midem kusacakmışım gibi hissedene kadar kasılıyor. Elleri ağzımı ve burnumu kapatırken, istesem de yapamazdım. Bu sapığın yırtıcı pençesinde kapana kısıldım.

Lex'i dinlemeliydim.

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor. Yüzümün üzerindeki eli aşağı iniyor ve burnumdan panikle birkaç nefes çekmeme izin veriyor. Diğer eli pantolonumun önünden aşağı iniyor. Daha fazla gözyaşı dökülüyor.

"Siktir," diye inliyor. "Bu bizim buralarda olmayan bir amcık." Sıcak tütün bağıcıklı nefesi boynuma hücum ediyor.

Görüş alanıma girene kadar Lex'in evin yanından yürüdüğünü görmüyor ya da duymuyorum. Çömeliyor, tabancayı tutuyor ve nişan alıyor. Benimkine bu kadar yakinken adamın kafasına nişan alırsa beni ıskalamasına imkân yok.

Bunu fark etmiş gibi görünüyor ve namluyu indiriyor. Lex bir kez ateş ediyor ve sağır edici patlama kulaklarımı çınlatırken, arkamda ezilen etin sesi patlıyor. Adam yan tarafını tutarak geriye doğru sendeliyor. Yarasını sözsüzce tutarken şok olmuş görünüyor, kan parmaklarının etrafına yayılıyor.

Lex bir kez daha nişan alıyor ve adamın suratına bir kurşun sıkarak onu verandada kanlı bir beyin sıçramasıyla yere seriyor. Ellerimi kulaklarıma götürüyorum ve evin arkasına düşüyorum. Lex yanıma koşuyor ama kulaklarımdaki çınlamadan ne dediğini duyamıyorum. Beni ayağa kaldırıyor ve içeri sürüklüyor.

"Selena!" Yanağımı son kez okşuyor. Beni göğsüne çekiyor ama o güven hissi artık yok.

Tamamen gitti.

Kulaklarım temizlenmeye başlıyor, kalan çınlama neredeyse yok olana kadar daha sessiz hale geliyor. Ne olduğunu anlamıyorum ama Lex kanepeye oturuyor ve beni kucağına oturtuyor. Boynuna sokulmak için başımı çeviriyorum ve ona bakmamı sağlamadan önce bir anlığına izin veriyor. Gözleri daha önce ondan görmediğim bir endişe ifadesiyle parlıyor. Ne Rodney onun yaptığını yapmaya çalıştığına ne de Bryce daha da ileri gittiğinde.

"Çok özür dilerim," diye fısıldıyor saçlarımı geriye doğru tararken. "İşte bu yüzden senin fikrini beğenmedim tavşan. Eğer bir şey olursa, senin çapraz ateşte kalacağını biliyordum. Seni vurmadan ateş edebilmek için evin etrafından dolaşmaktan başka çarem yoktu, bu da seni benim izin vereceğimden daha uzun süre elinde tutması anlamına geliyordu."

"Sadece başka kimseye zarar vermeden ondan kurtulmak istedim," diye fısıldadım.

"İşte bu yüzden bu hayat sana göre değil. Kendini ilk sıraya koymalısın ve diğer herkesi kendinden aşağı görmelisin." Alnını benimkine yaklaşıyor. "Aslında bunda da başarısız oluyorum. Seni kendimden üstün tutuyorum. Kendi tavsiyelerimi bile dinleyemiyorum. Bana ihtiyacım olmayan ya da istemediğim insanlığı veriyorsun." İç çekiyor. "Ama artık geri dönemem. Sen buradayken olmaz."

Lex

Aşkın ne olduğundan emin değilim çünkü onu hiç hissetmedim. Annem de ne olduğunu hiç bilmiyordu. Annemi ölü bulduğumda hiçbir şey hissetmedim. Artık "arkadaşlarını" getiremeyeceği için neredeyse rahatlamış hissediyordum. Artık onu gözümün önünde söylenirken görmeyecektim.

Koruyucu ailem için sevginin bir bedeli vardı. Paralarını almaya devam ettikleri sürece beni "sevdiler", ama sadece beni kontrol eden sosyal hizmet görevlilerinin önünde. Benden daha büyük bir çocuk olan Jack, bana koruyucu aile sisteminde nasıl hayatta kalacağımı gösterdi ve bu bir şeyler hissederek olmadı. Bana boş bir kabuk olana kadar her parçamı nasıl kapatacağımı gösterdi, düşünmeden veya hissetmeden yıkım yapabiliyordum. İnsanlar lavaboya koydukları kirli tabak hakkında benim birini öldürmek hakkında düşündüğümünden daha fazla düşünüyorlar.

Soğuk. Duygusuz. Ölümcül.

Ben buydum ve hapishanede hayatta kalmamı sağlayan şey de buydu.

Ama Selen benim için bunu değiştiriyor. O doğmadan çok önce mükemmelleştirilen koşullanmayı tersine çeviriyor. Ondan daha eski travmalarım var.

Onu yakınımdaya tutuyorum, aldığı her nefesi dinliyorum. Kalbim onun için kırılıyor. O pislik herif onun ırzına geçti ve ben hemen olaya dahil olamadım çünkü onu öldürmesini istemiyordum. Onu yanımda getirirken korkum buydu. Onda tatlı bir masumiyet var. Onda bunu gördüğümde, onu parçalara ayırmak ve vahşileştirmek istiyorum. Diğer erkekler onu gördüğünde, aynı açlığı fark ediyorum.

Söz konusu o olduğunda bu yanımla kontrol edebilsem de, diğerleri edemiyor ve her zaman kendinden daha fazla şey çalınma riski altında olacak. Onu yanımda sınırdan geçiremem, yine de onu geri dönmeye nasıl zorlayacağıma dair hiçbir fikrim yok. Ama zorlamak zorundayım. Benimle güvende değil ve hayatta kalmak için etrafıma koymam gereken insanların yanında da güvende olmaz. Bencilce onu tutmak istemekle, güvende tutmak için özverili bir şekilde gitmesine izin vermek arasında geri dönülmez bir şekilde kaldım.

Dudaklarını büküyor ve sikim onun altında seçiriyor. Hâlâ o tatlılığı içinden söküp almak ve onu karanlığımıyla doldurmak istiyorum. Benden başkası için atan bir kalbi kalmayana kadar, kalplerimizin birlikte atmasını sağlamak için öldürdüğümüz insanlar hakkında daha fazla suçluluk ya da pişmanlık duymayana kadar onu almak istiyorum.

Çenesinden tutup onu öpüyorum. "Ne kadar uzağa gitti?" Sormaktan korkuyorum çünkü cevabı kaldırabileceğimi sanmıyorum ama onu gömmeden önce ellerini kesip kesmeyeceğimi bilmem gerekiyor.

Başını sallıyor. "Sadece elini pantolonuma soktu."

Ona böyle dokunduğu için onu yere sermeden önce bir elini kesip kıcına sokacağım.

Onun amı benim.

Derin bir nefes alıyorum ve sahiplenici düşüncelerimi durduruyorum. Gitmesine izin vermeliyim. İkimiz de ölmeden ya da hapse girmeden önce ona sahip olma ihtiyacımı geri itmeliyim.

"Bu konuda benimle dişe diş mücadele edeceğini biliyorum ama benimle kalamazsın Selena." Yüzüne dokunuyorum. "İsteddiğini biliyorum, ben de istiyorum ama yapamazsın. Kurttan korkman gerektiğini sanıyordum ama dışarıda benden daha büyük yırtıcılar var. Seni güvende tutmak zorundayım. Yapacağıma dair kendime söz verdiğim tek şey bu ve geri dönmeyeceğim *tek* şey de bu."

Başını iki yana sallar. "Hayır, benden kurtulmak için bu saçma bahaneyi kabul etmiyorum." "Bu saçma bir bahane değil, tavşan. Saçma bahaneler benim kendime verdiğim şeylerdir.

seni yanımda tutmamı haklı çıkarıyor. Bunların hiçbirisi lanet bir oyun değil. Senin için sonu iyi biten bir senaryo göremiyorum ve bunu nasıl göremediğini anlamıyorum."

Onu kucığımdan indiriyorum. Kızgınlığıma rağmen onu bu şekilde incitmek istemiyorum. Ayağa kalktım ve onun üzerinde yükseldim. Gömleğimi çıkardığımda, çoğunlukla hapisane dövmelelerinden oluşan bir mozaik ortaya çıkıyor - şiddet ve nefretin zaman çizelgesi. Karnımda ve sırtımda defalarca bıçaklandığım için oluşan yara dokusu demetlerini işaret ediyorum. Sadece içim değil, dışım da berbat durumda.

Vücudumdaki kötülüğü *görebiliyor*.

"Kaçman gerektiğini anlamın için daha ne görmen gerekiyor? Bu güvenli değil. Ben güvende değilim." Sözlerim ısırtıyor ama o geri çekilmeyi reddediyor.

Onu kolundan tutup yatak odasına doğru sürüklüyorum. Eski ama en azından bir yatağı var. Onu oturtuyorum ve o kocaman gözleriyle bana bakıyor.

"Benden nefret etmen için ne yapmam gerekiyor?"

"Yapabileceğin hiçbir şey yok Lex," diyor yapabileceklerimi tam olarak bilmemesine rağmen çıldırtıcı derecede sakın bir ses tonuyla. O kadar çok şey gördü ki, yine de gördüklerini unutmış gibi görünüyor.

"Yapmalısın," diye hırlıyorum. Ona ihtiyacım var çünkü *ondan* nefret edemiyorum. Eğer edebilseydim, bunların hiçbirisi bu kadar zor olmazdı. Hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi bırakılır ya da öldürülürdü ve ben de şimdiye kadar yalnız olurdum.

Ama o her şeyi kastediyor.

Kollarını meydan okurcasına göğsünde kavuşturuyor. "Peki, yapmayacağım."

Üzerine tırmandım ve elimi boğazına koydum. Ben sıkıkça inliyor. "Ya senin amını alırsam? Ya seni gördüğüm andan beri istediğim gibi içine girersem?"

Başını sallıyor. Dudakları geriliyor ve onu kırdığını biliyorum.

Boğazını daha sert sıkıyorum. "Ya kıcını sıksem ve acıdan ağlamana neden olduğumda durmasam?"

"Hayır." Kelimeyi çıkarmak için zorlanıyor.

Öfke içimde yükseliyor, tenimi tutuşturuyor. Onu istediğim gibi parçaladığımda hâlâ yanımda olmaktan keyif alacağını düşünecek kadar saf. Onu son bir kez sıkıp havasını kesiyorum. Bileklerime uzanırken yanakları kızarıyor. Ellerimi boğazında tutarken yüzünün yerini üvey annemin görüntüleri alıyor. Bu öfke kontrolden çıkıyor, neredeyse kendimi durdurma noktasını geçiyor. Sadece onu yüzüstü çevirmek için boğazını bırakıyorum ve tayıtı aşağı çekerken altımda güçlkle çırpınıyor.

Bu beni kızdırıyor.

"Nefret et benden, tavşan!" Kotumun fermuarını açıp sikimi çıkarırken çığlık atıyorum. Üzerine uzanıp aletimin sıcaklığını çıplak tenine bastırıyorum. İnliyordu. "Lanet olsun. Nefret et. Benden."

"Hayır," diye bağıyor ağırlığının altında.

En çok ihtiyacım olduğunda kontrolle boğuşuyorum. Yumruğumu başının yanına vuruyorum. "Tamam. Bunu olması gerekenden daha zor hale getirmeye çalışmaktan bıktım. Senin için burada bitiyor. Benimle gelmiyorsun. Bu kadar. Bu konuda tartışmak yok. Artık beni bırakmanı kolaylaştırmaya çalışmak yok. Seni otobüs durağına götürüyorum." Her kelimedede midemin sıkıştığını hissediyorum.

İşte bu kadar. Onun için. Benim için. Bizim için. Olmak zorunda.

Üzerinden emekleyerek kalkıyorum ve gözlerine bakmayı reddediyorum. "Gitmeye hazırlan, Selena."

Keşke başka seçeneğim olmadığını anlasa. İkimizin de yok. Yanımda kalmak için bu kadar inatçı birini hak etmiyorum. Ama onu tutamam. Onu asla tutamam.

On Yedinci Bölüm

Selena

Evden uzağa giden uzun yolda yürürken gürültülü kamyonet yanımda rölantide çalışıyor. Sadece ben çok ilerlediğimde öne doğru sürünüyor. İtilip kakılmaktan bıktım. Kendi kararlarımı verebilirim ve kendi seçimlerimin sonuçlarına katlanabilirim. Ama o bunu anlayamıyor.

"Hadi Selena, kamyona bin."

"Kamyona binmeyeceğim Lex. Gitmemi istiyorsun ve sen benden kurtulurken yanında oturmayaacağım."

"Burada yalnız yürümene izin vermeyeceğim. Buradaki yırtıcılar hakkında söylediklerimi hatırlıyor musun?"

Gözlerimi deviriyorum. "Evet, senden daha kötü yırtıcılar var." Alay ediyorum. "Sanırım şansımı deneyeceğim. Belki bağlılık sorunu olmayan biri beni alır."

Kamyon yanımda durdu.

"Tanrım, yaşın belli oluyor. Benim bağlılık sorunum yok."

Topuklarımın üzerinde dönerek ona bakıyorum, güneş batarken karanlık etrafımızı sarmaya başlıyor. "Benim yaşımda mı? Siktir git." Adımlarım yine toz kaldırıyor. Farlar sırtımı aydınlatıyor ve önümde uzun bir gölge oluşturuyor.

"Bundan memnun değilim. Ama olması gereken bu," diye sesleniyor motorun sesi üzerinden.

"O zaman bırak olsun! *Bye!*" Bu patlamanın yaşımı gösterdiğini kabul ediyorum ama artık umurumda değil. Hiçbirinin önemi yok. "Avinla başa çıkamıyorsan kendine yırtıcı deme."

"Avımı gayet iyi *idare* edebilirim. Beni dinledikleri zaman," diye çıkışıyor ve frene tekrar basarken tozu dumana katıyor.

Gülüyorum. "Eğer uysal bir kadın istiyorsan, ben kötü bir

seçimim." "Öyle miydin?"

Siktir et onu. Ben onun geçmişini hiç yüzüne vurmamışken, o benim geçmişimi yüzüme vurmaya nasıl cüret eder. Şu ana kadar. "Gerçekten alçakça, suçlu."

Kamyondan ağır bir nefes sesi duyuyorum. "Sana bir kez daha söylüyorum Selena, bin şu lanet kamyonete de seni otogara götüreyim."

Ona doğru döndüm. "Hayır."

Lex'in çenesi sanki içindeki beni cezalandırmak isteyen her şeyi kontrol ediyormuş gibi titriyor.

"Bir tavşan ne kadar hızlı koşabilir? Oyun oynamak ister misin? Ben de oynayacağım." Sesi alçak ve hayal kırıklığıyla dolu. Gözleri benimkilerle buluşmak için yuvarlanıyor ve bir kez daha vahşi bir yırtıcıya dönüşüyor, gözlerimin önünde dönüşüyor. Kamyonu park ediyor, kontağı kapatıyor ve kapıya yaslanarak iniyor. "Sen daha hızlı olabilirsin ama ben daha güçlüyüm. Ben daha terlemeden sen yorulacaksın."

Etrafıma bakıyorum. Issız bir yerin ortasındayız. Tel hayvan çitleri her yönden yükseliyor ve karanlık manzarayı örttüğçe karanlığa karışıyor.

Karanlık ağaçlar rüzgâra karşı sallanıyor. Yaprakları sallanıyor, esintiyle bize doğru ürkütücü bir h  rt  gönderiyor. Sabahki kovalamaca gibi değil, gökyüzü hala gri    la alçakta asılı dururken. En azından o zaman görebiliyordum.

Lex'in bana zarar vereceğini sanmıyorum -yatak odasında sertle tiğinde bile bir şey onu tutuyor- ama gergin kasları dalgalanıyor ve onu tehlikeli gösteriyor.

Gerçekten deli.

"On," diye saymaya ba ladı. "Dokuz." Sesinde geçen sefer olmayan bir sertlik var.

Manzarayı bir kez daha inceliyorum ve arkamdaki tarlaya doğru ilerliyorum. Hafızamdan tel örgünün yerini hatırlamaya çalışıyorum. Bu yönde yoluma     k t     n   sanmıyorum.

"Sekiz. Yedi." Ben hızla uzaklaşırken geri sayımı gittikçe azalıyor.

Uzun otlar ayak bileklerimi kırba lıyor. Keskin bir sağa dönüp ağaçlara doğru ilerliyorum. Titreyen yapraklarıyla beni çağırıyorlar, ye illiklerin ve dev gövdelerin arasında saklanmaya davet ediyorlar. Ama g lgeliklerinin altı da karanlık.

Bir uluma duyuyorum. Bu bir hayvan değil. Hayır, bu Lex. Avın ba ladığını gösteriyor.

Lex

"Hazır ol ya da olma, tavşan, i te geliyorum," diye fısıldıyorum. Onun gittiği yoldan gidiyorum. Yapacağını bildiğim hareketleri hesaplıyorum. Ben sadece bir avcı değilim, aynı zamanda bir iz s r c y m. Sinsi ve zekiyim.

Hızımı artırıp onu takip ediyorum. Çok karanlık. Tam önüme gelene kadar onun izlerini göremiyorum. Uzun otlar battığında, aniden bittiğinde, topuklarını tam o noktaya iten bir sağa dönüş yaptığını biliyorum. Ne aptalca bir oyun. Hepsi bana olduğum şeyi söylediği için.

Hayır, onun ukala ağzı yüzünden. Bu onun meydan okuyan lanet davranışları yüzünden. Her konuda  ocuk gibi davranmak istiyorsa, ona saklambaç oynatırım. Onu yakaladığımda ne yapacağıma henüz karar vermedim. Çünkü onu yakalayacağım. Elime düştüğü an seçimimi yapacağım.

Onu memnun mu edeceğim yoksa incitecek miyim?

Kal amda keskin bir acı hissediyorum ve çığlık atma isteğimi bastırıyorum. Aşağı bakıyorum ve elimi dikenli tel çitin üzerinde gezdiriyorum. Yaralanmamın nedeni b k lm   bir bağlantı noktasıydı. Kot pantolonumda güzel bir yırtık açmış ve sıcak kanı y zeyeye çıkarmış. Bir kumaş parçası r zg rda savruluyor, önümdeki başka bir keskin  it parçasına bağlı. Telin üzerinden alıp burnuma götürüyorum. Onun gibi kokuyor, kanının metalik kokusuyla karı mı .

O yaralı.

Gözlerim ağaçları tarıyor ve ileride belli belirsiz bir çalılık görüyorum.  it boyunca ko uyorum. Biti ikteki bir otlağa bağlanıyorsa, içine girmeden önce onu göreceğim.

"Tav an?" Temizlenmiş bölüme ula tığımda seslendim. Oraya girmiş. Bunu iliklerime kadar hissedebiliyorum. Kovalamaca bana gençliğimden beri hissetmediğim bir adrenalin patlaması ya atırken kalp atı larımla aletimin içinde zonkluyor.

Bir katile dönüştüğümde.

Açık olmak gerekirse, cinayetlerden sertleşmedim, ancak neden daha fazla insanın nefret ettiklerini öldürmediğini merak etmeme neden olan tüm bu iyi hormonları serbest bıraktılar. Bu nihai bir rahatlama. Beynim için bir orgazm gibi. Şu anda sertleştim çünkü vücudum onu elime alacağım anı bekliyor.

Çalılıklar arasında ilerlerken dalları deviriyor ve karanlık, sessiz ormanda ilerliyorum. Eski ben derimin altında yanıyor. Karanlık düşünceler zihnimin en derin köşelerinden sızıp benimle tartışıyor. Onu yakaladığımda ne yapacağıma dair görüntüler düşüncelerimde dönüp duruyor.

Onu son bir kez becermek istiyorum.

Lexington bana sırtımızın duvara dayandığını söylüyor. Ondan kurtulmalıyım çünkü asla öylece gitmeyecek. Düşüncelerim şeytani olanlarla iç içe geçiyor. Bu işi bitirirsem onun için daha iyi olur. Hızlı ve acısız. Onun için, benim için değil. Bu beni mahvedecek ve onunla tanıştığımdan beri sahip olduğum mutluluk yanılsamasını kırarak. Yani, onu aldığımdan beri.

Ama yapabilir miyim?

Onu yakaladığımda bunu anlayacağım.

Dallar hışırdıyor. Sesin hangi yönden geldiğini söylemek kafa karıştırıcı ve zor. Beni sola sürükleyen içgüdülerime bırakıyorum. Bunu izleyen sessizlikte, sesin bir hayvana ait olup olmadığını merak ediyorum. Belki de gerçek bir tavşandır. Ama tekrar oluyor, daha yüksek ve daha yakın, arkasında ayak sesleri var. Bu bir tavşan, tamam.

Benimkini.

Ayakkabımın burnu bir kökün altına takılıyor ve beni ileri doğru savuruyor, avuçlarım bir kayanın üzerine iniyor. Ayak sesleri kayaların üzerinde, kırılan dallar ve kurumuş yapraklarla dolu orman zemininden daha sessiz olacak. Sırıtiyorum ve yukarı bakıyorum. Taş duvar neredeyse karanlığa karışıyor.

"Çok akıllıca, küçük tavşan," diye sesleniyorum tepeye. Tırmanırken, küçük boyunun ona burada avantaj sağladığını fark ediyorum.

Av 1, Yırtıcı 0.

Kayadan aşağı kayıyorum, inerken ellerim kan içinde kalıyor. "Siktir," diye homurdandım.

Kayalardan oluşan duvarı takip ederek daha kolay bir yol bulmaya çalışıyorum. Tam da beklediğim gibi, çamur ve çam iğnelerinden oluşan bir patika var, ne kadar dik olsa da kıyaslandığında çocuk oyuncağı. O sinsi küçük tavşanın yukarıda saklandığını ve onu bulmamamı umduğunu biliyorum.

Belki de öyle yapacağımı umuyordur.

Eğer öyleyse, bu onun açısından pek akıllıca değil çünkü onu yutacak mıyım, öldürecek miyim yoksa zarar görmeden serbest mi bırakacağım konusunda hiçbir fikrim yok.

Ellerimdeki acıyı ve bacağımdan damlayan kanı görmezden gelerek tepeye ulaşıyorum ve yeni manzarayı tarıyorum. Orman zemininden daha az yoğun, her tarafımda devasa ağaçlar yok. Bir kazıma sesi dikkatimi alttaki kaya duvarına çekiyor. Selena son kayalıktan aşağı kayıyor ve bir kez daha zıplayarak orman zeminine iniyor.

Sinsi tavşan.

Prey 2, Predator 0.

Onu n l a gurur duyuyorum çünkü gerçek zekâsını ve gücünü gösteriyor. O sadece bir *Uyumlu* bir kadın. O sadece süslü bir arabanın içindeki düzgün bir kız değil. O hevesli

ve inatçı. O kirlenebilen ve benden kaçabilen biri. Artık o kadar zayıf ve savunmasız görünmüyor. Avlar zayıf olarak hayatta kalamazlar. Kurnazlıklarıyla hayatta kalırlar.

Parmaklarımı bel kemerime sokuyorum. Her ne kadar hayal kırıklığına uğramış olsam da, çamurlu patikada birkaç adımda bir kayarak uçurumdan aşağı iniyorum. Onun ayak izlerini takip ediyorum, artık ikimiz de koşmuyoruz. Aklımıza güveniyoruz, hızımıza değil.

Nezaketimiz

İçgüdülerimi

Z.

Sanki buhar olup uçmuş gibi ayak izleri durdu. Sanki onu en başından beri hayal etmişim gibi. Gözlerimin yeni düzene alışmasına izin vererek etrafıma bakıyorum.

Neredesin, tavşan?

Gözlerim patikanın bir bölümünü kaplayan ağaç gövdelerine takılıyor. Ayağımı soldakine, diğerini sağdakine dayıyorum ve elden ele, ağaçtan ağaca, ayak izlerinin devam ettiği diğer tarafa geçiyorum.

Çok becerikli, hakkını vereyim. Prey 3,

Predator 0.

Neredeyse vazgeçiyordum, avı boş bir karınla bir avcı olarak bitiriyordum. Ama sonra onu gördüm. Çalıların arkasına tünemiş, geleceğimi düşündüğü yöne bakıyor. Muhtemelen ayak izleri kaybolduğunda bu şekilde devam etmemi beklemiyordu. Benim onu hafife aldığım kadar o da beni hafife alıyor.

Nefesim hızlanıyor ve kalp atışlarım gümbür gümbür atıyor. Dilimin altında salya oluşuyor. Arkasından sürünerek yaklaşıyorum, her titiz adımda ayaklarımın altındaki dallardan kaçınıyorum. Bir jaguar gibi, bir sonraki yemeğime sinsice yaklaşmak için gölgelerin arasında gizleniyorum.

Ve saldırıyorum.

Onu yakalıyorum ve sırt üstü yatırıp kollarını ve bacaklarını savururken ağzını kapatmaya zahmet etmiyorum. Çıkardığı sesleri duyacak kimse olmadığı için çığlık atmasına izin veriyorum. Vücudu çamura batarken, onunla ne yapacağıma hâlâ karar veremedim. Lexington oynamak istiyor ve içimdeki karanlık taraf onu becermekten fazlasını yapma isteğiyle savaşıyor. Geçmişimin unutulmaz sesleri kulağıma fısıldıyor. Homurdanıyorum.

"Siktir git Lex!" diye bağıyor bileklerini kavrayışına karşı direnirken.

"Sinsi lanet tavşan."

Onu yüzüstü çevirdiğimde inliyor. Taytını çekiştirerek indiriyorum, solgun poposunu ve kalçalarını ortaya çıkarıyorum.

Kotumun fermuarını açıp düğmesini koparıyorum. "Hiçbir şey değişmedi ama seni son bir kez istediğim gibi becereceğim çünkü vücudunu adil bir şekilde kazandım."

"Eğer bu son olacaksa beni becermeni istemiyorum," diyor.

Gülüyorum. "Tüm bunlardan sonra mı, tavşan? Seni becereceğim. Yırtıcı hayvan avını yakalayıp bırakmaz. En azından iyi bir avcı değil."

Kalçalarını yukarı çekiyorum, elime tükürüyorum ve içine itmeden önce sikime sürüyorum. Onu istediğim sertlikte, cehennem bir şekilde becerirken nefesi kesiliyor, her itişte hayal kırıklığı ve öfkemi ona doğru zorluyorum. İçindeki av heyecanını bastırıyorum, sanki beni alt ettiği her an Lexington'ın - adını fısıldasa bile ondan sakladığım adamın - ortaya çıkıp oynayabileceği bir anı hak ediyormuş gibi onu acımasızca beceriyorum.

"Lex," diye inliyor, başını yana çeviriyor ve ne istediğini bilmiyorum. Şu anda umurumda da değil.

Yapamam.

Ona, kan ve çamura bulanmış bir elimle saçlarını yumruklayarak cevap veriyorum. Boynunu büküğümde, kaldırabileceğinden daha derine iniyorum. Geri vermek zorunda olduğumu bilsem bile onu amı benimmiş gibi beceriyorum. Vücudu ona verdiğim korkuyla geriliyor. *Benim yüzümden*. Ona zarar vereceğinden endişelendiğim adamlar değil. Onun yerine, ona zarar veren benim -duygusal ve fiziksel olarak.

Bu da onun vücudunu kıran erkeklerden daha kötü.

Yanağından bir damla yaş süzülüyor ve onu silme dürtüsüyle savaşıyorum. Kalçalarım onu yumuşak zemine itiyor ve gitmesine izin vermek için hissetmem *gereken* yanımı geri çekmeye zorlayacak kısımlarını görmezden gelmeye çalışıyorum. Ter, kan ve kirden yapış yapış olmuş siyah saçlarının yumuşak dalgalarını görmezden geliyorum. Bakışlarımı onun sıkılmış gözleri yerine başının üzerinde tutmaya zorluyorum. Her itişte dudaklarından çıkan acı iniltisi yerine, etrafımızda hışırdayan yapraklara odaklanıyorum.

Dünya sessizleşiyor ve etrafımda mide bulandırıcı bir inilti yankısı oluşuyor. Bu ürkütücü sessizlikte bu sesleri görmezden gelmeye devam edemem. Lexington da onları duymaya dayanamıyorum.

İlerlemeyi bırakıp kalçamı kışına yaslıyorum. O kadar istekli olmasa bile, sıcak ve davetkâr. Asla ağlamıyor ya da durmam için yalvarmıyor ve ben onun ıstırabında ve metanetli korkusunda saygı bulmaktan başka bir şey yapamıyorum.

Sikim içinde seğiriyor ve devam etmek istiyorum, ama onu rahatlatma ihtiyacı, son yemeğimle ziyafet çekmek için duyduğum ilkel dürtünün önüne geçiyor.

"Lanet olsun." Sönük bir nefesle saçlarını serbest bırakıyorum. Benden nefret edip kaçması için yapmam gereken şeyi yapamadığım için kendime kızıyorum.

İçinden çıkıyorum ve onu sırt üstü çeviriyorum. Elim yırtık gömleğinin üzerinde geziniyor, karnındaki büyük yarıktan kan kuruyor. Çamur solgun gövdesine yayılıyor. Korku ve gözyaşları gözlerini parlatıyor ama üzerine eğildiğimde gerilmiyor. Kalçalarını kaldırıyorum ve onu kendime doğru çekiyorum. Çamurdan kayganlaşmıştı ve onu ayırıp kendimi tekrar içine iterken iç uylukları boyunca el izlerimi boyadım. Ne kadar korkmuş olursa olsun, benim için hâlâ sıcak ve ıslak.

Nefes nefese kalıyor ve parmaklarını yumuşak zemine gömüyor. Kalçalarımı onunkilerin içine sokuyorum, yapabildiğim kadar derine. Hayatımda doğru hissettiren tek şey o. Güvenli.

Ve olamaz da.

"Bu konuda seninle savaşmaya devam edemem Selen," diye fısıldıyorum. Gözlerinin içine baktığım anda zayıflıyorum. "Sana sert davrandığım için özür dilerim ama bu hiçbir şeyi değiştirmez." Eğiliyorum ve boynunun kenarını ısıriyorum. Kalçalarımı ona doğru kıvrıyorum ve onunla sevişiyorum çünkü bunun onun içinde son kez olacağımı biliyorum. Elimi boynunun arkasına doluyorum ve iterken yüzümü ona gömüyorum. "Bu geceden sonra beni unutmanı istiyorum."

"Hayır, Lex." Göğsünü kaldırır. "Seni unutamam. Ellerim serin çamura her dokunduğunda seni hatırlayacağım. Yapraklar ayaklarımın altında çıtırdadığında seni düşüneceğim. Ne zaman koşsam, hep arkamda olduğunu hayal edeceğim."

Doğrulup bakışlarını karşılıyorum. "Tavşan, bana böyle söyleme." Sonsuza kadar onun zihninde yaşamak istesem de, gitmeme izin vermesine ihtiyacım var. Kafamın içindeki dırdırcı ses geri dönüyor, onun hayatını tehdit ediyor, yaşamasına izin vermenin ona daha çok zarar vereceğini söylüyor. "*Beni* bırakman için ne yapabilirim? Beni unutmanı nasıl sağlayabilirim?"

"Beni öldürmek zorundasın," diyor. Mide bulandırıcı bir sakinlikle söylediği şey

Be

n. Bu da beni daha kötü hissettiriyor.

Elimi boğazının ön kısmına doladım ve sıktım. Bana karşı koymuyor bile.

Karnı içeri çekiliyor ve vücudu nefes almak için yalvarıyor. Sadece kabulleniyor. Tüm bunlar onun için her neyse, bir şekilde uğruna ölmeye değer.

Boğazını birkaç saniye daha sıkmaya devam edersem, içimdeki çatışma da onunla birlikte ölecek. Yine de kararlılığım zayıflıyor.

Boynunu bırakıyorum ve nefes almak için pantolonunu indiriyor.

"Senin için her şeyi yapacağımı söyledim ama yapmam gereken tek şeyi yapamıyorum," diye fısıldıyorum. Tüm dikkatini bana çekmek için ona güçlü bir itiş gücü veriyorum. "Bana tek bir şey için söz ver?"

Daha isteğimi duymadan başını sallıyor.

"Eğer sınıra varmadan yakalanırsak, polise seni kaçırdığımı söyle. Onlara seni taciz ettiğimi, zorla içine girdiğimi ve seni öldürmekle tehdit ettiğimi söyle. Senin adını korumak için benim adıma ne gerekiyorsa söyle. Polis gelirse ve ortalık karışırsa, kurt olma. Korkmuş küçük tavşan ol ve kaç."

Başını sallıyor.

"Söz ver bana, tavşan. Seninle oyun oynamıyorum. Hâlâ özgür olma şansın var. Benim yok."

Bana bakıyor, gözleri hüznle yuvarlaklaşıyor. Beni kendine çekiyor ve öpüyor. "Söz veriyorum," diye fısıldıyor.

Lexington'ı susturmak için gereken tek şey bu ve onu benden ya da ona zarar verebilecek herhangi bir kişiden kurtarmak istediğim özgeci yol.

Kovalamaca. Av. Yakalama. Onun sözü.

Belki de tam olarak olması gereken yerdedir: şeytanlarının benimkilerle özgürce oynayabileceği bir yer. Kurdun dikkatli gözleri altında, tavşan bir gün daha yaşayacak.

On Sekizinci Bölüm

Selena

Küçük oyunumuz ayrılışımızı geciktirdi. İçeri döndüğümüzde, bacaklarımın arasında bir ağrıyla kanlı, çamurlu bir karmaşa içindeydim. Lex kendini tutmayı bıraktı ve beni çok sert ve çiğ bir şekilde becerdi. İçimi yeniden düzenleyen her derin itişte onun gücünü hissettim. Beni boğduğunda, neler yapabileceğini hissettim. Beni öldürebilirdi ve birkaç an için gerçekten öldüreceğini, Lex'in siki içimde gömülüken onun altında öleceğimi düşündüm. Nedense bu bana olması gerektiği kadar kötü gelmedi. Hala onunla kalmama izin verip vermeyeceğini bilmiyorum. Bana kazandığımı söyledi ama fikrini değiştirmesinden korkuyorum.

Ben düş alırken, o da bok parçasının cesedini verandadan kaldırıyor. Elimi karnımdaki büyük keşiğin üzerinde gezdiriyorum ve kiri ovuyorum. Saçlarımı yıkıyor ve içlerine dolanan dal ve yapraklardan kurtuluyorum.

Duştan çıktığımda Lex bana bakıyordu. Hâlâ kirli, kurumuş çamur ve kanla kaplı; benim mi, onun mu yoksa adamın mı kanı olduğu konusunda hiçbir fikrim yok. Tezgâhın üzerine koyduğu katlanmış giysi yığınının işaret ediyor. Konuşmadan çırılçıplak soyunuyor ve yanımdan geçip duşa girerken vücuduma sürtünürken başka tarafa bakmaya çalışıyorum. Duşun sözsüz sesi eşliğinde giyiniyorum. Karnımdaki gergin his ona hâlâ inanmadığımı kanıtıyor. Hâlâ söylediği şeyi içimde olduğu için söylediğinden korkuyorum.

Çantamı ve ev sahibinin eski Ford pikabının anahtarını alıp uzun araba yolundan Lex'in maçtan önce arabayı bıraktığı yere doğru yürüyorum. Paslı kahverengi kamyonetin yanına vardığımda Lex'in camı açık bıraktığını fark ediyorum. Yırtık sürücü koltuğu az önce yağın yağmur yüzünden ıslanmıştı. İnledim ve kamyonu eve doğru geri çekmek için içine tırmandım.

Lex düş alırken ben de kamyonu yiyecek ve alet yüklüyorum. Şöminenin üstünden bir av tüfeği ve bir kutu cephane, kanepeden de rahat bir battaniye aldım. Onları kamyonetin kasasına koydum. Tam işimi bitirmiştik ki Lex temizlenmiş ve giyinmiş olarak çıkageldi. Kirli sarı saçları geriye taranmış, hâlâ kaygan ve ıslak. Gururlu bir ifadeyle yaptıklarını inceliyor.

Aslında gururlu mu yoksa onunla gitmeyeceğimi ilk söylediği zamankinden daha az kızgın mı emin değilim.

Lex'e koltuğun ıslak olduğunu söyleyemeden, sürücü tarafına geçti. Elini direksiyona vurdu. Çok gergin.

"Camı açık bırakmışsın," diyorum kuru yolcu koltuğuna otururken. "Ayrıca, ön kapıya haftanın geri kalanında şehir dışında olduğunu belirten bir tabela asmıştım."

Lex bana doğru dönüyor ve başını sallıyor. "İyi fikir."

Torpedo gözüne uzanıp eski arabamdan aldığım tavşan ayağını alıyorum ve çarpık dikiz aynasına asıyorum. Lex'in ağzının kenarları yukarı doğru kalkıyor ama ayılıyor. Şimdiye kadar bize uğur getirmişti ve şimdi de onu geride bırakmayacağıma eminim. Garaj yolundan aşağı inerken eski kamyonetin sert hareketleriyle sallanıyor.

"Lex," diyorum, dikkatini çekmeye çalışarak.

Dudakları geriliyor, herhangi bir yanıt vermeye zorluyor. Sessizlik beni neredeyse emin kılıyor ki söylediği şeyi beni kendisiyle birlikte yola çıkarmak için söyledi. Beni susturmak ve arabaya bindirmek için.

her zaman yapmak istediği şeyi yapabilir: ilk fırsatta beni bırakabilir.

Bir otobüs durağının tabelasının yanından geçene kadar koltuğuma tam olarak yerleşemiyorum. Yanından geçerken rahat bir nefes alıyorum.

Görünüşe göre onun olduğu kadar benim de kafam karışık. Aynı anda beni öldürmeye bu kadar istekliyken nasıl olur da etrafımda olmaktan hoşlanır? Güvensizliğimden kurtulmaya çalışıyorum. Beni öldürmeye her zaman istekliydi. Her tehdit ettiğinde tereddüt ettiğimi hissettiğimde bile bu hep masadaydı. Bunu yapacağından endişelendiğimde bile, içinde daha büyük bir mücadele olduğunu biliyordum. Bu yüzden sakın kaldım ve kaderimi onun ellerine bıraktım.

Her ne olacaksa.

Beni lanet otobüs durağına bırakmaktansa öldürmesini tercih ederim. Beni tanıyan ilk kişi o. Ailem bile ona açıldığım gibi açılmama izin vermedi. Hiç istemediğim bir evlilikte mutsuz bir eş olmaktan başka bir özelliğim olmadığını düşünüyorlardı. Ama Lex bende başka bir şey gördü. Benim bile göremediğim bir şey. Lex uzak durmam gereken biri ama ben onda onun da göremediği şeyler görüyorum.

Onun karanlığı biraz ışığı hak ediyor.

"Beni şaşırttın tavşan," diyor mide bulandırıcı uzunlukta bir sessizlikten sonra. "Ne zaman?"

"Ormanda. Çok düşünceliydin. Becerikliydin. Neredeyse benden daha fazla." Bir an için yüzünde bir gülümseme beliriyor.

"Düşündüğün kadar aptal ya da zayıf değilim," diyorum bakışlarımı pencereden dışarı zorlarken.

"Senin zayıf olduğunu hiç düşünmemiştim." Düşüncelerini toparlamak için bir an durur. "Senin savunmasız olduğunu düşündüm."

"Ve?"

Boğazını temizliyor. "Sınıra yaptığım yolculuk intihardır." Bakışlarım yüzüne kayınca bana bakmayı reddediyor.

"Ne demek istiyorsun?"

"Hikayem ya kontrol noktasında bir çatışmayla sona erecek ya da yürüyerek geçmeye çalışırken lanet olası çölde öleceğim."

"Lex," diye fısıldıyorum başımı sallayarak.

"İşte bu yüzden gitmene ihtiyacım vardı. Gitmene ihtiyacım vardı çünkü bunun ne kadar boş bir hayal olduğunu fark ettim. Bunun senin peri masalın olduğunu sanıyorsun ama bu sadece bir korku hikayesi."

"Bunu kabul etmiyorum."

Lex güler. "Çok inatçısın, değil mi? Bundan kurtulmanın yolunu satın alamazsın, tavşan." Bir süre konuşmuyor, yol gürültüsünün konuşmamızdaki boşluğu doldurmasına izin veriyor. "Senin fikrin neydi? Bu işin sonunu nasıl gördün?" diye soruyor sonunda.

"Hayır, önemli değil."

"Tavşan," diyor sertçe. "Söyle bana."

Cevap vermiyorum, başımı ellerime bırakıyorum. Lex kenara çekilip saçlarımı yumrukluyor ve beni kendine çekiyor. "Söyle bana, tatlı tavşanım," diye fısıldıyor. Sözleri beni eriten bir sıcaklık ve o da bunun farkında. O mavi gözlerini bana diyor ve kararlılığım çözülüyor.

"İyi. Eskiden bir dadımız vardı-"

Lex gözlerini devirir.

"Ne var biliyor musun? Unut gitsin."

"Özür dilerim," diyor alaycı bir tonla. "Lütfen devam edin. Bir dadınız vardı ..." "Nasıl büyüdüğümle dalga geçeceksen sana yardım etmeyeceğim. "Nasıl büyüdüğümle "Nasıl büyüdüğünle dalga geçsem hoşuna gider mi?"

"Haklısın. Yine de bir dadım vardı, bilgin olsun. Yerel bir uyuşturucu satıcısıydı."

Dudağımı kıvırıyorum. "Her neyse, dadım Arkansaslıydı ve hep bu ormandan bahsedirdi, orada kaybolabileceğinizi ve kimsenin sizi bulamayacağını söylerdi. Wichita mı? Ya da öyle bir şey?"

"Ouachita. Orası ulusal bir orman," diye düzeltiyor beni. Başımı ona doğru eğdiğimde omuz silktili. "Müebbet hapis yatarken çalışmak için çok zamanın oluyor."

"Evet, Ouachita. İnsanların orada kulübeler inşa ettiğini ve şebekeden uzakta yaşadıklarını söyledi." "Bu küçük hikayenin amacı ne?"

"Mesele şu ki, belki de sınırı geçmeye çalışmak yerine orada saklanabileceğimiz bir yer bulabiliriz."

Lex saçımı bırakıyor ve arkasına yaslanıyor. "Bu kötü bir fikir değil," diyor, sanki zihninde yeni bir plan oluşturuyormuş gibi.

Arkansas'a doğru çıkacağız. Zaten oradan geçecektik, ama şimdi küçük bir mola vereceğiz, çünkü kaybedecek başka neyimiz var ki?

Ouachita Ulusal Parkı'na, ön kapıdan kaçınarak bir yardımcı yol girişinden giriyoruz. Sağlam bir ağaç gövdesine iştirilmiş bir tabela, ormanın kalbine girmenin kendi riskimiz olduğu konusunda bizi uyarıyor. Bu riski göze alıyoruz.

Dar patika bizi parkın derinliklerine çekiyor. Sık ağaçlar bizi daha önce hiç görmediğim bir şekilde çevreliyor. Çok kalın. Yemyeşil. Yemyeşil. Patika dışında, burası tamamen doğaya bırakılmış ve o zaman bile, onu da geri almaya çalışan büyük ağaç köklerinin üzerinden geçerken kamyon zıplıyor. İşaretlenmemiş başka bir yola girip dolambaçlı ormanlık alanlarda ilerliyoruz. Sonra bir başkasına -ve bir başkasına- giriyoruz, ta ki nerede olduğumuzu bilmeyene kadar, ki bu başka kimsenin de bilmeyeceği anlamına geliyor.

Lex esniyor, bu da benim esnememe neden oluyor. Motoru kapattı.

"Hadi kamyonun arkasına binelim," diyor dışarı çıkarken. Kapının kilidini açıyor, içeri giriyor ve hemen tüfeğe mermi doldurmaya başlıyor.

Kamyondan iniyorum ve ayaklarım yumuşak orman zeminine basıyor. Kapıyı kapattığımda ılık, nemli gece havası etrafımı sarıyor. Orman gece sesleriyle gürüyor: büyük böceklerin cıvıltısı, sivrisineklerin vızıltısı ve ağaçların gıcirtısı. Arkaya tırmanıyorum ve bagaj kapağını kapatıyorum.

Lex getirdiğim battaniyeyi kirli metalin üzerini örtecek şekilde seriyor. Çantasından bir battaniye daha çıkardı. Uzanıyor ve çantayı yanına koyuyor, böylece başımı üzerine koyabiliyorum. Yanına uzandım ve bu bana kendimi sarılmamam gereken bir adama sarılırken bulduğum o gözden kaçırma anını hatırlattı.

Hâlâ yapmamalıyım, ama şimdi yapmalıyım.

Lex kollarını bana doluyor, ben de başımı göğsüne koyuyorum. Hafif sabun kokusu hâlâ tenine sinmiş durumda. Üzerimi örtüyor ve başını diğer koluna yaslıyor.

"Burası çok huzurlu," diye fısıldıyorum.

"Bunun iyi bir fikir olup olmadığına henüz karar vermedim." "En azından bu gece için iyi bir fikir gibi görünüyor."

Eğildim ve onu öptüm. Çenemi tutuyor ve beni ağzından uzaklaştırıyor. "Bu gece olmaz," diyor. Hâlâ gergin.

"Sorun nedir?" diye sordum.

"Seni korumak zorundaymışım gibi hissediyorum. Bilmediğim bir ormanın ortasındayız, bu yüzden etrafımızdaki şeylere dikkat etmek zorundayım" diyor çenemi bırakırken.

"Etrafımızda hiçbir şey yok Lex. Rahatla."

Başını iki yana sallar. "Anlamadığın şey de bu. O gece arabana bindiğimden beri gardımı hiç düşürmedim. Seninle yatmadan önce bile gözlerimi polise, kocana ya da sana zarar verebilecek herhangi birine karşı açık tuttum. Benimle kalmak istedin ve ben de kalmana izin verdim. Şimdi her zamankinden daha dikkatli olmak zorundayım."

Elimi karnına sürterek kot pantolonunun önüne doğru ilerliyorum. Elim tutuyor ve avucumu ovuyor.

"Hayır dedim," diyor bana, o kadar kararlı bir şekilde ki neredeyse dinleyecektim.

Battaniyenin altına büzülüyorum ve pençe protestoları zayıflayana kadar düğmeyi kapatmaya çalışıyorum.

"Düşündüğün şeyi yapma Selena," diye fısıldıyor hayal kırıklığına uğramış bir iniltiyle. "Ağzını bir kez üzerime koydun mu, işimin bittiğini biliyorsun."

Pantolonunun üstündeki sıcak teni öpmeden önce "Mesele de bu zaten," diyorum. Kotunu açıyorum, sikini çıkarıyorum ve ağzıma alıyorum.

"Yaramaz tavşan," diye homurdanıyor ve beni görebilmek için örtüyü kaldırıyor. Elini saçlarımın arasında dolaştırıyor ve ben onun üzerinde sallanırken inliyor, onu ağzıma alabildiğim kadar alıyor, son santimi almam için kalçalarını kaldırmasına izin veriyor. Geri çekilip ona baktığımda alt dudağımdaki salıyı siliyorum.

"Ağzını tekrar üzerime koy, tavşanım," diye fısıldıyor başımı aşağı iterken.

Onu memnun etmeyi seviyorum. Dokunuşumla eriyip gitmesini, takma adımı tekrar söylemesini seviyorum, çok sevimli ve çok baştan çıkarıcı. Bir zamanlar bundan nefret ettiğime inanamıyorum. Artık bana böyle seslendiğinde istediği her şey olabilir.

Lex elini boğazıma doluyor, beni ağzına doğru çekiyor ve beni sert ve kararlı bir şekilde öpüyor. Dudaklarına karşı inliyorum.

"Sikeyim. Ağzın inanılmaz. Bırak seni yiyip bitireyim." Geri çekiliyor ve bagaj kapağının kilidini açıp beni kenara doğru sürüklerken pantolonunu yukarı kaldırıyor.

Doğruluyorum ve bacaklarımı yana sarkıtıyorum. Lex ayakkabılarımı ve kot pantolonumu çıkarmadan önce beni öpüyor. Beni arkaya yatırıyor, kollarını solgun kalçalarıma doluyor ve beni kendine doğru çekiyor. Tıpkı söylediği gibi, eğilip beni yutuyor, başımın üstündeki battaniyeyi kavramama neden olan uzun darbelerle yalıyor. Sert parmak uçlarıyla iç kalçalarımı tırmıklarken inliyorum.

"Amin hiç tatmadığım bir şey gibi, tavşanım ve seni bütün gece yiyebilirim," diye inliyor kendini okşarken ve beni yalarken. Dili klitorisimin üzerinde yavaşça kıvrılmadan önce içime dalıyor.

"Lexington," diye inliyorum.

Doğruluyor ve üç parmağını içime sokmadan önce sadist bir sırtışıla hırlıyor. Beni dışarı çıkarmaya bile çalışmıyor ve ben inliyorum.

"Ellerinin ve dizlerinin üzerine çök."

Dediğini yapmadan önce yutkunuyorum. Ona doğru geri çekilirken metal dizlerimi sıyrıyor. Savunmasız ve açığım ve yanaklarım utançtan kızarıyor.

Lex iç kalçalarımı ısıyor ve tekrar amıma doğru ilerliyor. Yüzünü içime gömüyor, ondan uzaklaşmamı engellemek için ellerini bacaklarımın etrafında dolaştırıyor. Beni sıkıp kendine çekerken parmaklarının uçları kalçalarımı yakıyor. İnliyorum ve göğsümü indiriyorum. Dili yepyeni bir açıyla hareket ediyor, klitorisime karşı değil, klitorisimin başlığı boyunca ilerliyor. Başını bir o yana bir bu yana hareket ettiriyor ve ben titriyorum.

"Yüzüme gel ki hâlâ spazm geçirirken seni sikebileyim." Sıcak nefesi klitorisimi yıkıyor ve dilini tekrar hareket ettirmeye başladığında ürperiyorum. Beni nasıl hissettirdiğini seviyor.

Ben de seviyorum.

Ormanın sesi kesiliyor ve beni ağzıyla becerirken çıkardığı özensiz seslerden başka bir şey duymuyorum. Dilinin her darbesi arasındaki aç iniltiyi duyuyorum.

"Hiç fişkirttin mi?" diye soruyor.

"Hayır," diye inliyorum.

Lex beni kalçalarımın tutup kamyonun arkasına çekti. Dili üzerimde değilken kendimi boş hissediyorum. Beni açık bagaj kapağının üzerine eğiyor ve bacaklarımı açıyor. Vücudunu benimkine bastırarak yanımda duruyor. Parmaklarını içime sokmadan önce eliyle kıcımlıyor, kolunun tüm gücünü kullanırken üç parmağıyla beni geriyor. Çok hızlı. Çok sert. Ve parmaklarına dayanmak için yoğun bir dürtü hissediyorum. Çok yoğun hale gelip tüm vücudumu titreştirdiğinde çığlık atıyorum.

"Lex!" Seslendim. Ne hissettiğimi bilmiyorum ve bundan hoşlandığımdan da emin değilim.

"Şşş, tavşancık, rahatla ve olmasına izin ver," diye fısıldıyor bacaklarımın arasındaki ıslaklığın yoğunlaşan sesleri üzerine. Gerginleştikçe parmaklarını içimden çekiyor ve bir sıvı fişkırmasıyla birlikte hızlı bir boşluk oluşuyor.

Bir şey söyleyemeden, hoşuma gidip gitmediğini bile anlayamadan parmakları tekrar içime giriyor, bedenimi yeniden geren aç bir güçle beni beceriyor. Çekip gittiğinde ürperiyorum ve bir zevk dalgasıyla tekrar boşalıyorum.

"Çok yoğun," diyorum uzanıp kalçasına dokunurken.

"Sikimin üstüne böyle gelersen dururum," diyor sırtarak.

Başımı sallıyorum ve o da arkama geçiyor. Ağırlığını bana doğru verirken göğsüm açık bagaj kapağına baskı yapıyor, sinirli bir iniltiyle boynumun arkasını kavıyor. İçime itiyor, kaygan ve benimle ıslak. Beni sert ve hızlı bir şekilde beceriyor, aynı kaba ivmeyle beni boşalmamla yere doyurdu. Açık tam doğru ve her itiş vücudumu fark edilir dalgalar halinde titretiyor. Baskı çok fazla olduğunda, çekiliyor ve onu bir fişkırma fişkırmasıyla kapladığımda horozunu amıma karşı tutuyor. Hâlâ şişmiş klitorisime bastırılan aletin uzunluğunun etrafında damlarken kıcımlı kavıyor. "Ne kadar iyi bir kız," diye homurdanıyor, kendini bana karşı okşarken, klitorisimi de okşuyor. aynı anda. "Dağınık küçük tavşan. Sırılsıklam olmuşsun." Kendini tekrar içime itiyor.

O beni sikerken vücudum geriliyor ve bunun vücudumun daha fazlasını istemesinden kaynaklandığını fark ediyorum. Ondan daha fazlasını. Sadece vücudunu değil, kalbini de.

"Bana karşı bir şeyler hissediyor musun Lex?" Soruyorum ve bu onu itişinin ortasında durduruyor.

"Bunu sormanın tam zamanı," diyor üzerime eğilirken. "Eğer hayır dersem, seni sikmeyi bırakmamı ister misin?"

Gerginleşiyorum ve ben onun etrafında sıkılaştıkça o inliyor.

İçimdeyken yalan söyleyemez mi? Bu kadar soğuk olmak zorunda mı? "Oh, bu seni kızdırdı, ha? Senin gibi hissetmediğimi hayal bile edemezsin. onca deneyimden ve birlikte geçirdiğimiz zamandan sonra?"

Kalbim. Çatlakların içinden geçtiğini hissediyorum ve gözyaşlarımla savaşıyorum. Eğer konuşursam, beni üzdüğünü anlayacak.

Lex bir kolunu göğsüme doluyor ve beni kendine doğru kaldırıyor. Boynumu ısıyor. "Bunny, kalbimden geriye kalan tek şey sensin. Hissedebildiğim her şey senin için."

Aynen böyle, sözleri kalbimdeki çatlaklardan içeri giriyor ve onları mühürlüyor. Onun güçlü bedeninde eriyorum.

"Aşkın ne olduğunu biliyor muyum bilmiyorum Selena, ama bunun başka birine en yakın hissettiğim şey olduğunu biliyorum." İçimden çıktı ve yüzümü ona çevirdi. Beni ağzına yaklaştırıyor. "Gitmeni istedim çünkü beni uyuşmuş ya da öfkeli hissetmekten başka *bir şey* hissettiren tek kişiyi korumam gerekiyordu. Benim gibi barbar birini insanlaştıracak tek kişiyi."

Yutkunuyorum, nefesi benimkine karışıyor. "Ben de aşkın ne olduğunu bilmiyorum Lex. Hiç bilmedim. Sadece kocamla yaşadığım şeyin bu olmadığını biliyorum ve bu yüzden seni terk etmek istemedim. Ayrılmak beni güvende hissettiren tek şeyi kaybetmek demektir." Kelime neredeyse boğazıma takılıyordu ama çıkarmayı başardım.

Lex kot pantolonunun düğmelerini ilikliyor, kamyonetin kasasına tırmanıyor ve bana işaret ediyor. Giyindim ve onunla birlikte tırmandım. Uzandık ve bana sıkıca sarıldık. Bitiremediği için kendimi kötü hissediyorum, özellikle de beni o şekilde boşalttığı için. Elimi karnından aşağı kaydırıyorum ama beni sıkıca kavrayarak durduruyor.

"Bir kulübe bulduğumuzda daha çok oynarız. Ben de sana geldiğim miktarın iki katını vereceğim."

Başımı sallayıp onu öptükten sonra sırt üstü yatıyorum ve karanlık, yıldızlarla dolu gökyüzüne bakıyorum. Hiç bu kadar güzel bir şey görmemiştim. Bu kadar huzurlu. Evim gibi hissediyorum ve ailemi ve eski hayatımı ne kadar az özlediğime şaşıyorum.

Ama yeni hayatım ne olabilir ki?

On Dokuzuncu Bölüm

Lex

İşte burası. Milli parkın ortasında, herkesten ve her şeyden uzakta saklanmış şirin bir kulübe. Tüm dış cephesi doğal ahşaptan yapılmış, zedelenmeden eskiyor. Büyük güneş panelleri yosun kaplı çatıyı kaplıyor. En azından elektrik var, ki bu beklediğimden de fazla. Selena benim gördüğümü görmek için başını eğiyor.

Bu mükemmel.

Kamyonu biraz geride bırakıyoruz ve yaya olarak aşırı büyümüş bir patikayı takip ediyoruz. Yürürken sürekli bana bakıyor ve dün gece daha fazla sevişmemizi neden engellediğimi bilmek istediğini biliyorum. Muhtemelen beyni aşırı hızda çalışıyor, neyi yanlış yaptığını anlamaya çalışıyor. O yanlış bir şey yapmadı. Hepsi benim kafamda. O zaman bile, onu boşaltmak için yapmam gerekeni yaptım, çünkü önemli olan buydu.

Ona ne hissettiğimi açıklamanın bir yolu yok. O anda onun benim için ne kadar önemli olduğunu fark ettim. Bunun farkına varmanın devam etmemi sağlayacağını düşünürdünüz. Onu daha iyi becermek. Ama bu yabancı, rahatsız edici duygu tam tersini yaptı. İçime kapanmama neden oldu.

Onun amcıyla ne yapacağımı biliyordum ama kalbiyle değil.

Bunu telafi edeceğim. Dün gece bizi durdurduğumu unutturacağım.

"Evde biri varsa ne yapacağız?" Kafamın içinden çıkmaya çalışarak soruyorum çünkü bu, içinde kalmaktan hoşlandığım bir yer değil.

Önümüzdeki kulübeden gözlerini ayırmadan, "Kurtul onlardan," diyor.

İşte gidiyor, ne kadar karanlık ve tehlikeli olduğu konusunda beni yine şaşırtıyor.

"Sadist lanet tavşan," diyorum dişlerimi sıkarak. Başka birini öldürmekten çekinmediği için kendimi suçlu hissediyorum. Onlarca yıllık soğukluk beni dondurdu. Beni ısıtmış olabilir ama benim soğukluğumu da kendi soğukluğu olarak kabul ediyor. Şimdi ben onu donduruyorum. Çözüldüğümde bile öldürmekle ilgili bir sorunum yok ve bu şekilde ne kadar berbat durumda olduğumu anlıyorum. Ama o bunu hak etmiyor.

Bahçenin hemen dışında, ağaçların ve çalıların arkasında duruyoruz. İzliyor ve bekliyoruz, ama bir süredir orada kimsenin olduğuna dair bir işaret yok. Yabani otlar yukarı doğru büyüyor ve bir kulübenin duvarına yaslanmış bir el arabasını ele geçirmiş. Lastiği, altında erimiş bir lastik yığının dönüşmüş. Kirli ve yer yer kırık olan pencerelerin bazılarında yırtık perdeler sıralanıyor.

Omuzlarımızın üzerinden bakarak ön kapıya doğru ilerliyoruz. Elimi çürük ahşap kapıya sürüyorum. Nem kenarlarını yamultmuş. Kapı kolunu tutuyorum ve eksik bir vida yüzünden takırdayarak dönüyor. Kapıyı açar açmaz kokusunu alıyorum. Sanki bir nefeste çocukluğuma geri dönmüşüm gibi kokuyu tanıyorum.

"Bu koku da ne?" diye soruyor eliyle burnunu kapatırken. "Bu, tavşan, ölüm kokusu."

Gözleri büyüdü. "Ne demek istiyorsun?"

Burada beklemesini işaret ediyorum. İkimizi de korumak konusunda endişelenmeme gerek yok ama bu koku evde ne olduğunu bildiğimden ve bunun yaşayan biri olmadığından emin olmamı sağlıyor. "Sadece kal

Bir dakika burada bekle," diyorum tüfeğe bir mermi doldururken.

Kulübenin arka tarafına doğru yürüdükçe koku yoğunlaşıyor. Köşeyi döndüğümde, yatar koltukta bir adam görüyorum. Yere yığılmış, televizyonun kumandası hâlâ benekli elinde. Yüzü gri, ama öleli o kadar da uzun zaman olmamış.

Kokuya o kadar alıştım ki neredeyse hiç fark etmiyorum. Bu aşinalığa karşı neredeyse tamamen burun körüyüm. "Bu çok uygun," diyorum gülerek.

Şansın cebimde duran aptal küçük tavşan ayağından geldiğini düşünmeden edemiyorum.

Ön kapıya geri dönüyorum ve Selena'yı hâlâ burnunu kapatırken buluyorum. "Zaten ölü olan bir şeyi öldüremezsin," diyorum ona.

"Ne?" diye soruyor, ağzından nefes alarak.

"Buranın sahibi her kimse odasında çoktan ölmüş." Pencereleleri açmaya başlıyorum, yılların kirine karşı mücadele ederek onları açmaya çalışıyorum.

"Burada kalamayız. Burası ölüm gibi kokuyor. Gerçekten."

Durdum ve ona baktım. Burada *kalamayız* da ne demek? Aradığımız her şey burada. Koku olsun ya da olmasın, isteyebileceğimizden çok daha fazlası. "Daha şanslı olamazdık ve sen küçük bir koku yüzünden mi gitmek istiyorsun?"

"Küçük değil."

"Cesedi çıkardıktan sonra koku gidecek. Çoğunlukla."

"Ben burada bekleyeceğim," diyerek beni uğurluyor ve verandadaki hasır sallanan sandalyeye gidiyor.

Odaya giriyorum ve ondan en iyi nasıl kurtulabileceğimi düşünmeye başlamadan önce zavallı hayvana şöyle bir bakıyorum. Kulübeyi kontrol etmek için daha da köhne bir arka kapıdan arka bahçeye geçerken parmaklarım çapraz duruyor. Kirli mavi bir muşamba gözüme çarpıyor ve onu çekip çıkarırken bir kürek ve tırmığı deviriyorum. İçeri döndüğümde, muşambayı onun önünde yere seriyorum.

"Özür dilerim dostum," diyorum onu sandalyeden iterken. Daha önce öldürdüğüm adamlardan özür dilememiştim ama burada, uzun zaman önce ölmüş bir cesetten özür diliyorum. Selena'nın sıcaklığı beni itiraf etmek istediğimden biraz daha fazla eritti.

Adam, içi puding ve kemik dolu bir çöp torbası gibi ses çıkaran bir gümbürtüyle muşambaya çarpıyor. Sol kolunun derisi yüzülmeye başlamış, altındaki sinirli otoyol ortaya çıkmış. Bunun beni ne kadar iğrendirmediğini fark ettiğimde neredeyse güleceğim. İnsan çürümesinin sandalyede bıraktığı koyu leke bile omuz silkmekten fazlasını yapmıyor.

Muşambayı sarıyorum, iple bağlıyorum ve onu arka kapıdan dışarı sürüklüyorum. Ormanın içine doğru yürüyebildiğim kadar yürüyorum ve onu orada bırakıyorum - nemli sıcakta ama en azından güneşten uzakta. Sandalyeyi hallettikten sonra geri gelip onu gömeceğim.

İçeri döndüğümde daha iyi kokmaya başlamıştı bile. Sandalyenin yanındaki masadan yarı tütsülenmiş bir puro alıyorum ve yanında duran eski Zippo ile yakıyorum. Zengin dumanı yanaklarıma üflüyor, güçlü kokusu bir şekilde ölümün parfümünü bastırıyor. Dudaklarımın arasında olması iyi hissettiriyor. Sigara içmenin normalliğini özleyorum.

En azından yasal bir tane.

Koltuk kaldırılabilecek kadar hafif. Kumaşı yaşlı adam, sidik ve ölüm gibi kokuyor. Kesinlikle Selena'nın standartlarına uygun değil. Onu dışarı taşıyorum, puronun kokuyu maskeleyesine izin veriyorum.

Gidiyorum. Kulübenin arkasına yaşıyorum, boğucu sıcakta onunla yapmak istediğim tek şey bu.

Evin önüne doğru dönüyorum ve ön verandayı çevreleyen parmaklığa yaslanırken ellerimi pantolonuma siliyorum. Kapılar pis kokuyu temizlemek için ardına kadar açık, sinekler ve diğer böcekler vızıldayarak girip çıkıyor.

Selena'nın gözleri dönüyor ve puroda duruyor. "Ne zamandan beri sigara içiyorsun?" Puroyu dudaklarımdan çekerek sırtıyorum. "Sekiz yaşımdan beri."

"Tanrım," diyor başını sallayarak. Ona teklif ediyorum. "Denemek ister misin?"

Almadan ve dolgun dudaklarının arasına koymadan önce yanaklarının içini çiğniyor. Ölü adamın kendisi tarafından yarı içilmiş olduğunu bilseydi, onu almazdı. Bir nefes çeker ve geri verir.

"Ne zamandan beri sigara *içiyorsun*?" Yüzümde sinsi bir gülümsemeyle soruyorum. Dudaklarını dudaklarıma dolamasından ilk kez içmediğini anlıyorum.

Omuz silkiyor. "On sekiz yaşımdan beri ara sıra. Çoğunlukla kapalı. Nereden biliyorsun?"

Ona doğru bir adım atıyorum, çenesini kaldırıyorum ve ona bakıyorum. "Çünkü daha önce yapmış gibi sigara içiyorsun. Ve bu çok seksi." Başparmağımı alt dudağında gezdiriyorum.

Dokunduğumda gözleri doluyor ama sonra yüzünü çevirip ağzını siliyor. "Dostum, sen sadece bir cesetten kurtuluyordun."

Puroyu dudaklarımdan arada bırakıyorum. Ona sırtıyorum ve ellerimi yıkamak için içeri giriyorum. Keşke hapishanede dokunduğumuz her şeyi bilseydi ve dürüst olmak gerekirse, çoğu ölü bir adamdan daha kötüydü.

Kahve fincanları ve tek bir tabak lavabonun bir tarafını dolduruyor. Ellerimi yıkıyorum, düğmeyi çeviriyorum ve sıcak su olmadığını fark ediyorum. Selena'nın bu konuda ne hissedeceğinden emin değilim. Aslında biliyorum. Bundan nefret edecek. Ama benim için uğraşacak. Ki bundan nefret ediyorum. Ona hala duşun paslı bir duş başlığına bağlı bir hortumla dışarıda bir kabin olduğunu söylemedim.

Arkamı döndüğümde arkamdaydı, sinsi küçük av. En azından elini artık burnuna bastırmıyor, bu da kokunun daha iyi olduğu anlamına geliyor. Ya da kokuya alışıyor. Ne olursa olsun, yüzünde hâlâ çatık bir ifade var. Kıkırdamaktan kendimi alamıyorum.

"Senin için yeterince iyi değil mi?"

diye sordum. "Sadece çok ..."

"Elimizdeki tek şey bu, tavşan. Burada ne olacağını düşünüyorsun? Ritz Carlton mı?"

Alındaki saçları üflüyor. "Biliyorum. Biliyorum."

"Hâlâ vazgeçme şansın var. Seni hâlâ otobüs terminaline götürebilirim."

Gözleri kısıldı. "Hayır."

"O zaman küçük saklambaç oyunumuzda kazandığın şeyin tadını çıkar. Tıpkı istediğin gibi benimle kalacaksın." Ona sempati duymakta zorlanıyorum. Burası onun için bir düşüşken, benim için bir yükseliş.

Arkamı dönüp bulaşıkları yıkamaya başladım. Belki bir insanın kirli hayatının hatırası önüne serilmeden daha iyi hisseder. Suyun soğukluğunda ellerim kızarıyor.

"Hey, en azından yatakta ölmedi," diye sesleniyorum ona, köşeden gizlice bakarken. Hayatınızdaki diğer her şey kötü giderken umut ışığı bulmaya alışıyorsunuz.

grinin farklı bir tonu.

"Orada uyumayacağım," diyor. Oturma odasında geziniyor ve minderlerdeki yumruları görmezden gelerek kırmızı kanepeyi dürtüyor. Ağırlığını yayların üzerine basıyor ve minderleri yırtıyor.

Arkamı dönüyorum, ellerimi bir havluya kuruluyorum ve lavaboya yaslanıyorum.

"Bu bir çekyat," diyor gülümseyerek ve benim de dudaklarımı ısırtıyor. "Geldiğin yerde böyle bir şey var mı?"

Eski çerçeveyi bırakıyor ve bakışlarını bana çeviriyor. Ellerimi kaldırıyorum. Ona zengin olduğumu söylediğimde neden bu kadar sinirlendiğini bilmiyorum. Fakir olmamla ilgili söyledikleri umurumda değil. Bu sadece bizim ne olduğumuz ve nerede farklı olduğumuz.

Ona doğru yürüyorum ve yanağındaki terli saçları siliyorum, sonra onu kenara itip cılız çekmeceyi serbest bırakıyorum. Pütürlü şilte yaşlılık izleriyle lekelenmiş ama süslü bir gösteri tavşanı için yeterince temiz görünüyor.

"Umarım kamaralar hoşunuza gitmiştir majesteleri," diyorum şakacı bir selamla. Bunda bir espri bulamıyor. Aklında ne var bilmiyorum ama bu onu sinirlendiriyor.

Yatağa uzandım ve onu kendime çektim. Eski yatak sargıları sızlanıyor ve Selena bir ciyaklama sesi çıkarıyor. Sanırım şimdi odadaki büyük fille yüzleşme zamanı.

"Sorun nedir, tavşan? Dün gecedен beri bir tuhafısın."

Cevap vermeyince üzerine yuvarlanıyorum ve dizlerimle bacaklarını ayırıyorum. Titreyen alt dudağına bakıyorum. Eğer dün geceki inkarım yüzünden üzgün değilse, bunun ne hakkında olduğundan emin değilim. Muhtemelen hala ölü bir adam gibi kokan bu köhne kulübede benimle kaldığı için pişmanlık duyuyordur.

"Gidebilirsin, Selena. Kimse seni burada kalmaya zorlamıyor." Gözlerindeki parıltıyla savaşıyor.

"Ne istiyorsun?" Daha yüksek sesle soruyorum ve omuzlarını sarsıyorum. "Sen anlamazsın," diyor başını sallayarak.

Her zaman anlamadığımı düşünür. Ben onun anladığından daha fazlasını anlıyorum. "Neden? Neden anlamayayım ki? Ağzımda altın bir kaşıkla doğmadım ama yine de seni anlayabiliyorum."

Gözleri irileşiyor. "Siktir git Lex," diyor oflayıp puflayarak ve altımdan sıyrılmaya çalışıyor.

"Bu kadar küçük bir şey için çok geveze."

Sözlerim ona herhangi bir yumruğun vurabileceğinden daha sert vuruyor. Kocasının söylediği şeylerin, kendisini bu kadar sıkı kapatmasına ve kalbini kilitlemesine neden olduğunu hayal edebiliyorum. Ta ki benim gibi bir suçlu ortaya çıkıp onu nasıl açacağını bilene kadar.

Altımda çırpınıyor ama bileklerini sıkıp üzerine eğiliyorum. "Seni neyin rahatsız ettiğini söyle bana, tavşan." Sesimi onun sevdiği şekilde alçaltıyorum. "Konuş benimle."

Gözlerini kırıştırıyor ve sonunda tuttuğu gözyaşlarını serbest bırakıyor. "I . . . Ben sadece Gitmemi bu kadar sorun etmeni istemiyorum. Sürekli gitmemi istiyorsun. Gitmemi söylüyorsun. Beni uzaklaştırıyorsun!" Sesi üzüntü yerine öfkeyle doluyor.

"Gerçekten gitmeni *istediğimi* mi sanıyorsun?"

Çenesini kaldırıyor, içinde bir yerlerden kendine güvenini topluyor. "Evet, biliyorum."

"Lanet olası hayatımda bir kez olsun özverili davrandım ve onun iyiliğini düşündüm.

Başka biriyle. Gitmeni *istemedim*. Gitmene *ihtiyacım vardı* çünkü bu senin için daha güvenliydi.

sen." Bakışlarımı duvara kaldırıyorum, bir kancaya asılı tespihe bakıyorum. Gözlerimi bir kez daha ona dikiyorum. "Hiç suçluluk hissetmedim. Ben böyle doğmuşum. Kafamda doğru olmayan bir şeyler var. Ama tüm bunlar yüzünden başın belaya girerse ya da öldürülürsen, bunu *asla atlatamayacağımı* biliyordum."

"Bırakın neyi riske atacağıma ben karar vereyim."

"Evde güvende olman için gitmene izin vermek istedim. Seninle asla sahip olamayacağım bir hayatı hayal edebiliyordum. Her zaman böyle *normal* bir duygudan yoksun olduğumu düşünürken beni ne kadar mutlu ettiğini düşünebiliyordum. Beni senden daha çok mutlu eden tek şey öldürmektir. Peki ya insanları incitmekten hoşlanan yanımdır? Onun da sana zarar vermesini istemedim."

"Bana zarar vermezsin," diyor başını sallayarak.

Bir kahkaha attım. "Yapabilirdim. Ve neredeyse yapıyordum, bildiğinden çok daha fazla kez. Seni aldığım günden beri seni öldürmek istiyordum."

"Buna inanmıyorum Lex." Sanki benden çok kendisiyle muhakeme ediyormuş gibi başını sallaması daha da şiddetleniyor.

"*Daha iyi* biriyle birlikte olabilmen için seni kendimden uzaklaştırdım. Sana verebileceğim küçük hayattan daha iyisine sahip olmanı istedim. Bu mu? Bu yıkık dökük kulübe mi? Sana verebileceğim şey bu." Keskin bir nefes alıyorum. Bu onun için yeterince iyi değil, bunu biliyorum. O da biliyor. İkimiz de biliyoruz. "İnsanlar aşkı o kişiden uzak kalamamak olarak tanımlıyor, ayrı kalmanın çok korkunç bir şey olduğunu söylüyorlar ama bencilce seni kendime saklamak istediğimde seni sevdiğimi hissetmedim. Aşkın nasıl bir his olduğunu bilmiyor olabilirim ama seni sevmenin gitmene izin vermek anlamına geldiğini bilecek kadar biliyordum." Hayatım boyunca hissettiğimi hiç hatırlamadığım, gözlerimin arkasındaki ateşle savaşıyorum. "Eski ben seni tutardı, becerirdi ve seninle işim bittiğinde seni öldürürdü. Yeni ben, senin çizdiğin ben, beni unutmanı ve hak ettiğin hayatı yaşamayı istedim."

"Şu anda bile gitmemi istiyorsun," diye fısıldıyor, sesi vücudunun titremesiyle dalgalanıyor.

"Çünkü çok mutsuz görünüyorsun," diyorum bakışlarımı keserken. "Mutsuzum çünkü bana istenmediğimi hissettiriyorsun."

Arkama yaslandım ve onu kucağıma çektim. "Seni o arabada gördüğüm andan beri istiyorum. Seni hiç istemedim."

Başını omzuma bırakıyor ve ben ona sarıldığımda ağlamamaya çalışırken çıkardığı nefesli sesleri duyuyorum.

"Eğer bu durumda olmasaydım, tavşanım, seni asla bırakmaz ya da uzaklaştırmazdım." Gözlerini bana dikti. "Ben de bir katilim Lex."

Başımı salladım. "Ben olmasaydım sen de olmazdın."

"Bu artık sadece *sizin* durumunuz değil. *Bizim durumumuz*. Beni cehenneme sürüklediğin kız olarak düşünmeyi bırak ve belki de çoktan oraya gitmiş olduğumu fark et."

"Siktir, tavşancık." Boynunun arkasını kavradım ve onu öptüm. "Eğer bunu istiyorsan, sana bu küçük dünyamızda elimden gelen her şeyi vereceğim." Geri çekiliyorum ve sıcak bir avuç içiyle yanağına dokunuyorum.

Yirminci Bölüm

Selena

Birkaç gecedir yeni hayatımızı yaşıyoruz ve şebekeden bağımsız yaşarken bile daha fazla paraya ihtiyacımız olduğu kısa sürede anlaşıldı. Bizden önce bu kulübede yaşayan adam gibi Lex de şebekeden bağımsız yaşamaya başlayan başkaları için ufak tefek işler yapıyor ama bu para karnımızı doyurmaya yetmiyor. Lex bana nasıl avlanacağımı öğreteceğine söz verip duruyor ve bu günlerde onu bu konuda tutmam gerekiyor.

Av, avı avlayabilir.

"Tavşan," diyor Lex içeri girerken. Paravan kapı arkasından çarpıyor.

Elimdeki tabağı kurulamayı bitirip yüzümü ona dönüyorum. "Ne?"

"Bir fikrim var ama benimle gelmene izin verebileceğimden emin değilim." "Sen nereye gidersen ben de oraya giderim."

Sırıttıyor. "Bunu söyleyeceğini tahmin etmiştim. Küçük bir soygun yapacağım. Biraz para kazanacağım."

Başımı salladım. "Ne?"

"Merak etme tavşan, ben böyle işleri uykumda bile yaparım." Yanıma geliyor ve kirle kaplı elini yanağımda gezdiriyor.

"Sonunda hapse girdin Lex!"

"Ben cinayetten hapisteydim, hırsızlıktan değil."

"Kimi soymayı düşünüyorsun?" Ben soruyorum. Paraya ihtiyacımız var ama soygun yapmak gereksiz bir risk gibi görünüyor. Lex'le tanıştığım gecedan beri yeterince suç işledik. Öte yandan, bir tane daha nedir ki?

"Yolun aşağısında küçük bir benzin istasyonu var. Kamera yok. Hiçbir şey yok. Ellerinde fazla bir şey olmayacağını biliyorum ama bizden daha fazlasına sahipler."

"Bunu nasıl yapmayı planlıyorsun?"

Arkasına uzanıyor, kot pantolonundan tabancayı çıkarıyor ve yüzüme doğru sallıyor. "Kolayca." Gözleri kararıyor. "Özellikle de küçük, ateşli bir şaşırtmacayla."

Kaşlarımdan birini kaldırıyorum ve söylediklerine başımı eğiyorum. "Sen yem olurdun, küçük tavşan."

"Yüzlerimizi görürlerdi."

"Kamyonu bırakıp yürüyerek gideceğiz ve b u n d a n sonra o benzin istasyonundan uzak duracağız. Başka bir sürü var."

"Gerçekten aptalca görünüyor Lex."

"O zaman gitme. İşi halletmek için yeme ihtiyacım yok." Tabancasını tekrar kotunun içine soktu. "Daha sonra geri geleceğim."

Uzaklaşmak için döndüğü anda kalbimin sıkıştığını hissediyorum. "Hayır, ben giderim."

"PLAN NEDİR?" Rustik benzin istasyonundan yaklaşık çeyrek mil ötede çıkmaz bir yola girdiğimizde soruyorum.

Lex tabancasını hazırlar. "Binaya yaklaştığımızda ayrılacağız. Sen katibi dışarı çıkar. Ben gizlice girip kasadaki parayı ve varsa kasayı alacağım."

Ağzım açık kaldı. "Adamı kasadan nasıl uzaklaştıracam?" Lex'in aç gözleri vücudumda geziniyor ve yanaklarım kızarıyor. "Bir yolunu bulacaksın."

Sen beceriklisin, unuttun mu?"

Kamyonu terk ediyoruz ve Lex anahtarları cebine koyuyor. Güneş battı ve karanlık yolda yürüyen hayaletler gibiyiz. Lex kolunu bana doluyor ve yola en yakın olması için beni içeriye doğru sürüklüyor. Ne centilmen ama.

İleride küçük bir benzin istasyonu görünüyor. Uzun siyah bir lamba direği ön kapıyı aydınlatıyor. Böcekler etrafını sarmış. Benzin için sadece tek bir pompa var, her iki tarafta da nozullar var ve herhangi bir zamanda iki araba için yeterli yer var. Burası küçük ve yerel bir topluluk.

Buradaki insanlar çok fazla güveniyor ve Lex de bu güvenden faydalaniyor. Kameralarla korunmaya değer bir şey bir yana, kasada birkaç dolardan fazla paraları olduğundan bile şüpheliyim, yani en azından bu konuda haklıydı.

Lex beni kapıya doğru itiyor ve binanın etrafında dönerek önümde yürüyor. Terli avuçlarımı kotuma sürüyorum ve kapının kirli kolunu tutmadan önce derin bir nefes alıyorum. İçeri girdiğimde başımın üzerinde bir zil çalıyor. İçerideki raflarda çoğunlukla temel ihtiyaçlar ve atıştırmalıklar bulunuyor - diş macunu, gargara ve deodorantın yanı sıra çeşitli cipsler, kurutulmuş et ve çubuk krakerler.

Arka koridorda bir yerde bir kapı kapanıyor ve ayak sesleri yaklaşıyor. Kalbim hızla çarpıyor ve gözlerim, üzerinde daha da eski bir yazar kasanın bulunduğu eski masaya takılıyor. Kasanın arkasındaki duvarda, yıpranmış bir yaş sınırı tabelasının altında seçilmeyi bekleyen sigaralar sıralanıyor.

Kapıda kel bir adam beliriyor ve beni görünce gülümsüyor. Arkama baktı. "Yardımcı olabilir miyim?"

Suçluluk duygusu beni boğarken, söylemem gereken kelimeleri çıkarmakta zorlanıyorum. Bu adamı soyduğum için kendimi çok kötü hissediyorum. Bizi ziyaret etmeyi hak edecek hiçbir şey yapmadı. Lex ve ben burada ayrılıyoruz. O insanları insan olarak görmüyor. Onun için ikincil zarar diye bir şey yoktur. Masum yoktur.

"Selam, evet." Karanlık yolu işaret ediyorum. "Arabamın benzini yolun aşağısında bitti."

"Buraya kadar tek başına mı yürüdün?" Gözleri beni tarıyor. Gözlerinde bir miktar şüphe var.

ve Lex için kendimi toparlamaya çalışıyorum.

"Evet, uzak değil. Senden bir galon alabilir miyim diye merak ediyorum." Cebimden birkaç banknot çıkardım ve ona parayı gösterdim.

Adam tezgâhın arkasından çıkıyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. Beni kapıya doğru yönlendirirken "Bir kutu ister misin?" diye soruyor.

Başımı salladım.

Onu dışarıda takip ediyorum ve üzerimizdeki lambanın ışık çemberine ulaşana kadar arkasından gidiyorum. Onunla birlikte karanlığa geri dönmeyeceğim. Bir kapının kilidini açıyor ve kapıyı kapatıp ışığın altında görünene kadar hiçbir şey göremiyorum. Elinde eski bir metal gaz tenekesi var. "Daha fazla benzin almak için geri döndüğünde bunu bırak," diyor bana uzatırken ve elini para için uzatırken.

Ona dört dolar veriyorum ama içeride Lex'in gölgesini görüyorum. Güvenliği için adamı burada benimle tutmalıyım. Elimizde daha fazla ölüm olmasını istemiyorum ve bu soygunun bir cinayete dönüşmemesi için elimden geleni yapacağım. Ağır bidonu kaldırıp üstüyle oynuyorum. O uzaklaşmaya başladığında, dudaklarımdan çıkan hayal kırıklığı seslerini artırıyorum. Sonunda bana geri döndü.

"Yardıma ihtiyacınız var mı, bayan?" diye soruyor.

Gülümsüyorum ve ona geri veriyorum. Kapağını açıyor ve memeyi içine yerleştiriyor. "Al bakalım," diyor ve bir kez daha gitmek için dönüyor.

Panikle savaşıarak uzanıyorum ve kolunu sıyrıyorum. Pompaya yaslanırken kirpiklerim titriyor. "Yardımanız için gerçekten minnettarım bayım."

Ayaklarına bakıyor, birdenbire utanmış gibi görünüyor. "Burada yaptığımız şey bu, hanımefendi. Gerçekten önemli değil." Sözleri beni çok kötü hissettirdi. Bu adam muhtemelen benim yüzümden ihtiyacı olan başka birine asla güvenmeyecek.

Sayaç bir galonu geçiyor ve ben eğilip kutunun ağzını açıyorum. Utangaç ya da değil, adam bana o kadar odaklanmıştı ki Lex'in gittiğini fark etmedi. Başlığı pompaya geri takıyorum ve ona gülümsüyorum. "Bunu geri getireceğim," diyorum tenekeyi sallarken.

Başını sallıyor ve içeri girer. Dükkânın arka tarafına döndüğünde ışıklar yanar.

Lex ve ben hızlıca yola geri döndük. Teneke kutu elimde sallanıyor ve o da sırtlıyor. "Onun konservesini çalmana gerek yoktu," diyor.

"Artık çok geç."

Kamyona gidiyoruz ve Lex içeri girmeden önce kutuyu yatağa koyuyor. Kabin kapısını kapattığımda ellerime bulaşan gaz çok ağır bir koku yaratıyor.

"Ee?" Yolda biraz daha ilerlediğimizde soruyorum. Zavallı adamdan çalacak fazla bir şey olmamasını ummakla olmasını istemek arasında gidip geliyor.

"Sanırım o adam orada yaşıyor. Köhne bir yatağı olan bir odada porno izliyordu."

Dudağımı kıvırdım. "İğrenç."

"Bahse girerim henüz soyulduğunun farkında bile değildir. Muhtemelen hala birini ovuyordur. dışarı."

Lex'in cebine doğru bakarken içimdeki suçluluk duygusuyla savaşıp onu uzaklaştırıyorum.

"Umurumda değil."

ne yaptığı hakkında, Lex. Ne aldın?"

"Düşündüğümde çok daha fazlası varmış. Kasada neredeyse hiçbir şey yoktu ama mastürbasyon istasyonunda koca bir yığın vardı."

"Tanrım," diye inledim. "Sahip olduğu her şeyi ondan çalmadın, değil mi?"

Yüzünde bir gülümseme belirir. "Tabii ki hayır, tavşancık. Bunun senin o küçük kalbini yiyeceğini biliyordum. Yine de yeterince aldım. Seni gözleriyle becerdiği için daha fazlasını almalıydım," diyor hırlayarak. "Çok iyiydin amına koyayım."

Lex şebeke yoluna dönmeyince, ona doğru işaret ediyorum.

"Henüz geri dönmüyoruz. Gidip lokantada bir şeyler yiyelim. Orayı sevdiğini biliyorum ve kimsenin soru sormamasına bayılıyorum. Oradaki herkes kaçtıkları bir geçmişleri varmış gibi görünüyor."

Doyurucu bir yemek düşüncesiyle içimde heyecan kabarıyor. Çok tutumlu davrandık. Bana hala ne kadar aldığını söylemedi, ama iyi yemek düşüncesiyle şu anda tekrar soramayacak kadar dikkatim dağılmış durumda.

Duvardaki delik lokantaya giriyoruz ve Lex arkadaki bidonun üzerini bir battaniyeyle örtüyor. "Oh, hey, bunu senin için aldım," diyor arka cebine uzanıp bana bir deodorant çubuğu fırlatırken.

Dudaklarım titriyor. Lex kabin sahibinin deodorantının üst tabakasını kesmiş ve onu kullanıyordu. Kibarca reddettim. Artık kendiminkini kullanabilirim. Bu küçük ama anlamlı jest karşısında kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Çubuğu gösterge panelinin üzerine koyuyorum ama Lex başını sallıyor. "Benzin istasyonundan bir şey görünmüyor. Koltuğun altına koy."

Bana söyleneni yapıyorum ve onun detaylara gösterdiği dikkat, neden hiç yakalanmadığını anlamamı sağlıyor. En azından soygunlarda. Umarım onun sokak zekası bana da geçer.

Lex

İçeri girdiğimizde garson başını sallayarak bizi onaylıyor. Seçtiğimiz kabinin koltuğunun kırmızı boyası sıyrılıyor. Selena karşımdaki koltuğa oturmak istiyor ama ben kolundan tutup onu yanıma çekiyorum.

"Hey, siz ikiniz," diyor garson kız elindeki kâğıtları çıkarırken. "Menüler?" İkimiz de başımızı sallıyoruz. "Size ne getireyim?"

"Bir çizburger," diyor Selena yağlı bir hamburger düşüncesiyle fazlasıyla heyecanlanarak. Bu fikir karşısında neredeyse kıpır kıpır oluyor.

"İki olsun," diyorum garsona, çocuksu heyecanımı bir kenara bırakarak. "Ve iki kahve ve su, lütfen."

Garson kız defterine bir şeyler karalıyor ve önlüğüne koyuyor.

"Kahve için çok geç oldu," diyor Selena garson gittikten sonra. "Bütün gece ayakta olacağız."

"Planımız bu," diyorum. Geri döndüğümüzde uyumaya niyetim yok. O da uyumayacak.

Boş lokantaya bakıyorum. Elim boğazına gidiyor ve inliyor. Ses doğrudan sikime gidiyor. Rolünü bu kadar iyi oynadığı için benzin istasyonundan ayrıldığımızdan beri sertleşmişim.

Eğilip onu öpüyorum, ısırırken alt dudağını çekiştiriyorum. Benim Elim kalçasına gidiyor ve bacaklarını benim için açıyor.

Ona bakmadan, "Benim için pantolonunun fermuarını aç, tavşanım," diyorum. Başını sallıyor. "Burada olmaz."

"Seni ödüllendirmek istiyorum," diyorum, başka bir itiraza yer bırakmadan. "Kot pantolonunun fermuarını aç ve kalçalarını benim için aç ki yemeğimiz servis edilmeden önce seni boşaltabileyim. Ne kadar uzun süre beklersen, parmaklarım hala amına gömülüyken geri dönme olasılığı o kadar artar."

Keskin bir nefes alıyor ama parmakları kot pantolonuna gidiyor. Elimi yayılmış kumaşın altına daldırıyorum ve parmaklarımın ucuyla çıplak amını buluyorum. Parmaklarımı ıslak yarığında gezdirdiğim anda yanakları kızarıyor. Klitorisini ovuyorum.

Mutfağın kapısı açılıyor ve eliyle bileğimi tutuyor. Bacaklarının arasından kıpırdamıyorum. Tatlı küçük amının görünmesini engellemek için öne doğru eğiliyor ve garson kız iki kahve ve su dolu iki kırmızı bardak koyarken gülümsüyor.

"Bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm. Yeni bir tencere hazırlamam gerekti. Yemekleriniz birazdan hazır olacak." "Teşekkür ederim." Selena'ya döndüm. "Krema istemeyecek miydin bebeğim?" Elimdeki

parmakları klitorisinin etrafında. Yumruğuna yaslanıyor, öfkesi içinden yayılıyor. Bir gösteri tavşanı için, gösterilmekten hoşlanmadığı kesin. "Devam et," diyorum ona.

"Krema alabilir miyim?" diye soruyor sesinde bir titremeyle, isteğinin ortasında parmaklarımı içine daldırırken.

Garson kız başını sallayıp başka bir masadan gümüş bir krema sürahesi alırken dudaklarımdan bir gülümseme geçiyor. Garson gidiyor ve Selena'nın gözleri benimkilere kayıyor. *Siktir* git, diyor ağzından.

"Ağzından çıkanı kulağın duysun tavşan, yoksa seni bu masanın altında dizlerinin üstüne çöktürürüm.

Bakalım o zaman ne kadar geveze olacaksın."

Boğazındaki şımarıklığı kesinlikle sikip atacağımı biliyor ve bu düşünceyle pelvisi eğiliyor. Kabul etmek istemese de kullanılmayı seviyor.

Masanın altından kalçamı kavrayana kadar onu ovmaya devam ediyorum. Kahvemden gelişigüzel bir yudum alıyorum ve o inlemelerini yanımda tutmaya çalışıyor. Sadece dokunuşumdan bile yeterince yaklaşmıyor, yakalanma fikrinden çok paniklemiş.

"Boşalmanı istiyorum, tavşanım. Bu gece çok iyiydin, çok seksiyydin. Çok iyi bir küçük yem tavşanı. Sana yardım etmek için elinden geleni ardına koymayacak tek bir erkek bile tanımıyorum. Tek yapman gereken o kocaman, tatlı gözlerinle bize bakmak. Kahretsin," diyorum ona homurdanarak, kahve fincanını masaya indirirken. Kalçaları titriyor ve dokunuşuma karşı kapanmaya çalıştıkça kasları daha da geriliyor. "Benim için gel. Parmaklarıma boşal ki kokun hâlâ üzerimdeyken yemeğimi yiyebileyim."

Bu onun için her şeyi yaptı. Çatal bıçak takımını kavıyor, iniltiler ve vücudunun titremesiyle savaşırken metal masaya sürtünüyor. Ondan gelen kısık bir ses içimi sızlatıyor.

Garson masamıza döndü. Selena sırtını dikleştiriyor ve öne doğru eğiliyor. Elimi pantolonunun altında tutuyorum. Tabakları önümüze koyuyor. "Başka bir şeye ihtiyacınız olursa haber verin."

Selena arkasına yaslanıyor ama elimi amının sıcaklığından çekmiyorum. Sonunda elimi çekmeden önce klitorisinin zonklamasının parmak uçlarımla konuşmasına izin veriyorum. Parmaklarım onun menisiyle kaplanmıştı ve bunu görünce seğiriyordum. Hamburgerimi iki elimle kaldırıp ısıyorum. Beni izlerken ağzı açık kaldı.

"Bana öyle bakma, tavşan. Sana yemeğimi parmaklarım senin dölünle kaplıyken yiyeceğimi söyledim." Onu yemesi için dürttüm ve sonunda uzun zamandır beklediği yemeğini yemeye başladı. Burgerin yağı onun boşalmasının tatlılığıyla karışıyor ve son ısırığımdan sonra parmaklarımı ağızıma sokuyorum ve sonunda onu tenimden yalıyorum.

Yemeğini bitirirken ona bakıyorum.

Şu anda sırlıklam kotunun içinde oturmasına bayılıyorum, kotla arasında hiçbir şey yok. Parmaklarımdan hoşlandığı kadar o hamburgerden de hoşlanıyor gibi görünüyor. Bu gece ona bu normallliği vermek istedim. Bunu hak ediyor. Ondandır çok anormal bir şey yapmasını istedim ve o da hiç sorgulamadan yaptı. Aslında iki şey. Bir soygun yapmama yardım etmesini ve bir lokantanın ortasında parmaklarıma boşalmasını istedim ve ikisini de yaptı.

İyi bir kız gibi.

Garson kız geri geliyor ve hesabı masaya koyuyor. O gidince cebimdeki kalın para destesini çıkarıp yirmi dolarlık iki banknotu uzatıyorum. Selena'nın gözleri açılıyor. Ufak tefek işlerden kazandıklarımla birleşince, aldığım miktar bizi bir süre idare etmeye yetiyor. Adamın parasının bir kısmını geride bırakmak fiziksel olarak bana acı veriyor, ama benim ona bulaştığım kadar o da bana bulaşıyor. Onun ışığından biraz kullanabilirim. Duygularından biraz.

Her şeyini.

Bölüm Yirmi Bir

Selena

Eski sevgilim beklediğimden ya da umduğumdan çok daha fazla para aldı. Buna pek izin vermeyen bir durumda bize bakmak istiyor. Bana yaşayacak bir yer, yorgun başımı dinlendirebileceğim bir yatak verebilir ve bana kendini verebilir. Gerçekten istediğim tek şey bu, ama bizim de ufak tefek işlerin verebileceğinden biraz daha fazlasına *ihtiyacımız* var. Savurgan olmaya çalışmıyoruz ama bizi ayırmaya çalışacak dünyadan uzakta hayatta kalmalıyız.

Lokantadan dönerken duygularıma hakim olamıyorum. Lex'in beni konfor alanımın dışına itip kendimi iyi hissettirmesini hem seviyorum hem de nefret ediyorum. Yine de bu sadece beni boşaltmak için bencil olmayan bir dürtü değil; en kötü zamanlarda ve yerlerde ona verdiğim kontrolü istiyor. İçimdeki her şey hayır dediğinde onu dinlememi seviyor.

Yağmur ön cama vurmaya başlıyor, sonra gökyüzü açılıyor ve bardaktan boşanırcasına yağmaya başlıyor. Bu bana Lex'le tanıştığım ilk geceyi hatırlattı. Benim aksime, o yağmura rağmen direksiyon başında kendinden emindi.

Gözlerim yolun kenarındaki bir figüre alışmaya çalışırken ağır ağır kırıştıyorum. Camlara vuran yağmurun bulanıklığı arasından, soluk başparmağını havaya kaldırmış bir adam seçebiliyorum. Topallıyor ve Lex beni arabamla kaçırdığında koparılmış olması gereken kalp tellerimi sızlatıyor.

"Arkada bir adam var," diyorum, arkamı göstererek. "Ne olmuş yani?"

"Onu bu şekilde bırakamayız."

Lex başını sallar. "Elbette yapabiliriz, tavşan. Tüm bu girişimden hiçbir şey öğrenmediniz mi? Sonunda kendimizi toparladık, böylece sürekli kaçmak zorunda kalmayacağız. Bir otostopçu yüzünden bunu riske atmayacağım."

"Ama sen burada benimlesin. Seninle burada hiçbir şey yapamaz. Sen buralardaki en büyük yırtıcısin." Lex yanımdayken başka hiçbir erkekten korkmuyorum. O beni her zaman koruyacaktır. Alt dudağımı dışarı itiyorum. "Onu fırtınada dışarıda bırakırsak kendimi çok kötü hissederim."

"Bana öyle bakma. Bu kadar özverili olman hoşuma gitmiyor. İlk etapta beni seninle arabaya bindirmeni seviyorum ama özverin bazen intihara kadar gidebiliyor."

Bir araca ihtiyaç duymanın nasıl bir şey olduğunu hatırlamalı.

"Lütfen," diye yalvarıyorum. Zavallı tezgâhtarın başına gelenlerden sonra, benzin istasyonunu soyduğum için evrene kendimi affettirmem ve bir kişinin gününü güzelleştirmem gerektiğini hissediyorum.

"Tanrı aşkına, Selena, tamam. Ama Tanrı yardımcım olsun, sana dokunmayı aklından bile geçirirse, onu almak için hiç durmamış olmayı dileyeceksin. Onun ölümü senin ellerinde olacak."

Frene basıyor, kamyonu geri vitese takıyor ve adama doğru geri geri gidiyor. İlk başta onu hayal ettiğimi düşünüyorum çünkü karanlığın içinde kaybolmuş gibi görünüyor, ama cama vurulunca irkiliyorum ve Lex'le tanıştığım geceye geri dönüyorum. Deja vu gibi hissediyorum.

Lex camımı biraz indiriyor ve üzerimden konuşuyor. "Yardıma ihtiyacın var mı?" Eminim adam ne kadar sormak istemediğini anlayabiliyordur. İstese de daha az cana yakın görünmezdi.

Adam bize bakıyor. Yağmur siyah saçlarını alnına yapıştırıyor. Genç görünüyor, benim yaşıma yakın ve Lex kadar korkutucu değil. "Duruma göre değişir. Ne tür bir yardım öneriyorsun?"

Yağmur çatlak camdan içeri giriyor ve pantolonumu ıslatıyor. En azından kısa bir süre önce gelip pantolonumu ıslattığım gerçeğini gizliyor.

Lex onun kaçamak yanıtından rahatsız olmuş görünüyor. "Bir araç ya da gece kalacak bir yer."

Adam ilerideki karanlık, kasvetli ve ıslak yola bakıyor. "Çok zahmet olmayacaksa bu gece kalacak bir yere ihtiyacım var."

Lex sinirli bir iç çekişle, "Atlayın," diyor.

Adam içeri girebilsin diye Lex'in yanına yanaşıyorum. Lex'in sahip olduğu kokunun aynısı onda da var.

-Kuruduktan uzun süre sonra bile üzerinizde kalan ağır, topraksı

bir aroma. "Ben Jamie," diyor adam. Islak giysileri

benimkilere değişiyor. "Ben Ben, bu da karım," diyor Lex.

"Bir adı var mı?" Jamie soruyor.

"Adının ne olduğu önemli değil. O benim karım ve bilmeniz gereken tek şey bu."

Lex kaba davranıyor. Adam sadece bize kendini tanıtmaya çalışıyor. Yeterince masum görünüyor. Lex'in güvensiz olduğunu biliyorum ve nedenini anlıyorum ama artık bizi hiçbir şey ve hiç kimse ayıramayacak. Bundan eminim.

Kulübeye dönüş yolculuğunun geri kalanı ağır ve sessiz geçiyor ve neden yol boyunca yürüdüğünü sorma isteğime karşı koyuyorum. Arabada bizimle birlikte olduğu süre uzadıkça, yanlış bir seçim yaptığımdan daha çok endişeleniyorum. Artık kaçmak zorunda kalmayacağımız bir yer bulmak için çok çalıştık ve şimdi soygundan kalan suçluluk duygusu yüzünden bizi riske atıyorum.

Hizmet yoluna çekiyoruz ve kulübeye giden dolambaçlı yoldan gidiyoruz. Lastiklerin zeminin tanıdık bölümüne battığı noktaya park ettikten sonra kamyondan iniyoruz. Önce Lex iniyor ve yolcu kapısını açıyor. Yağmur giysilerini ıslatmaya başladığında dudakları sıkıca aşağı doğru çekiliyor. Yanımdaki adam kamyondan iniyor ve Lex onun inebilmesi için kenara çekiliyor.

"Burada mı yaşıyorsun?" diye soruyor.

Lex, "Ne kadar az soru sorarsanız o kadar iyi," diyor.

Kulübeye giriyoruz ve ağırlık eşikten sonra da devam ediyor. Jamie etrafına bakınırken, sonunda ona iyice bakabiliyorum. Gözleri, kamyondaki ısıtıcı sayesinde kurumuş olan dağınık saçları kadar koyu. Bir eliyle bakımlı sakalını tarıyor ve siyah ceketini çıkarıyor. Nem hâlâ beyaz gömleğine yapışmış ve onu tenine tutuyor.

Lex bakışlarımı durdurmak için boğazını temizliyor. Ondan etkilendiğim için bakmıyorum - ve o da çekici - ama yolun kenarından gelen bu tuhaf adam hakkında daha fazla şey bilmek istiyorum. Hikâyesinin Lex'inkinden ne kadar farklı olduğunu ve ne kadar aynı olduğunu bilmek istiyorum.

Lex

BUNDAN NEFRET EDİYORUM. Bundan nefret ediyorum. Selena çok iyi ve bu onu kötü durumlara sokuyor. Benimle tanıştığı gece gibi. Çok fazla güveniyor. Hayatımın büyük bir kısmını kaçarak, otostopla bir yerden başka bir yere giderek geçirdim ama başparmağımı rüzgâra tuttuğumda *hep bir şeylerden* kaçıyordum. Çok az kişi yol boyunca yürümeyi ve yabancıların iyiliğini ummayı tercih eder. Bu, bunu yapan herkesin iyi niyetli olmadığı anlamına gelmiyor. Herkes benim gibi değil. Ama bu adamın benim gibi olma riski çok yüksekti ve bu riski almak istemedim. Selena için kendim için yapmayacağım şeyleri yapıyorum, örneğin New York'ta aranırken oraya geri dönmek ya da bir soygun sırasında paranın yarısını bırakmak gibi.

"Neden topallıyorsun?" Ona kuru bir gömlek fırlatırken soruyorum.

Jamie gömleği kapar ve ıslak olanı çıkarır. Selena'nın gözleri tekrar onun üzerinde, hareketlerini izliyor. Ona onu istiyormuş gibi bakmıyor. Sanki onu merak ediyormuş gibi bakıyor.

"Askeri" diyor.

Ona inandığımdan emin değilim. Gözlerinde tamamen güvenilir olmayan bir şeyler var. Ya da belki de Selena'nın gözlerinin başka bir erkeğin üzerinde olmasından hoşlanmıyorum. "Şuradaki yatak odasında uyuyabilirsin."

Odaya doğru birkaç adım atıyor. Boğazımı temizliyorum ve o da duruyor. "Birkaç kuralım var."

"Ne istersen, dostum. Ne var ne yok?"

"Sana ait olmayan hiçbir şeye dokunma." Selena'yı kendime çektim. "Onun aklından geçmesine bile izin verme. Onu aklından bile geçirirsen seni öldürürüm. Anlaştık mı?"

Adam başını sallıyor ve yatak odasına doğru dönüyor. Bunu bir süredir yaptığını biliyorum çünkü tehdidimi duyduğunda çok az duygu gösteriyor. Biri sizi öldürmekle tehdit ettiğinde, doğal içgüdünüz durumdan kaçmaktır - Selena bile ilk başta bu şekilde tepki verdi - Ama bu içgüdüğü tepki veremeyecek kadar köreltti. Sanki ben hiç bir şey söylememişim gibi odasına gitti.

Kapı kapanıyor ve dikkatimi Selena'ya çeviriyorum. Ona doğru dönüp çenesini kaldırırken, "Dikkatini çektiği kesin," diyorum.

"Kıskandın mı Ben?" diye soruyor, tatlı yüzünde bir sırıtma beliriyor.

Ben kıskanç değilim. Sahipleniyorum. Gözlerini onun üzerinde görmek, içeri girip uyurken onu öldürmek istememe neden oluyor.

"Gözlerine dikkat et, küçük tavşan. Sen yapamadığın için birinin öldüğünü görmekten nefret ediyorum," diye hırlıyorum. "Gözlerin hep bende olsun."

"Gözlerim sadece senin için Lexington," diyor dudak bükerek.

Homurdanıyorum ve bacaklarını etrafıma sararak onu kaldırıyorum. Giysilerimiz nemli ama adımı söylediğini duyunca ısınan tenimi serinletiyor. Lexington'ın dışarı çıkıp evde başka bir erkekle oynamasını istemiyor. Ama başını geriye atıp boğazına erişmeme izin verirken bir iniltiyle tekrar söylüyor. Onu ısırıyorum ve sırtı duvara çarpana kadar ilerliyorum. Kotunu indirebilmek için onu yere yatırıyorum. Islak ayakkabılarını çıkarıyor ve pantolonunu tekmeliyor. Onu tekrar kaldırıyorum ve kotumu indirip sikimi çıkarırken onu öpüyorum.

"Seni o tezgâhtarın önünde domalmış gördüğümünden beri istiyorum. Seni nasıl istediğini seviyorum." Lexington oynamak için ortaya çıkıyor. Benimle aynı tarafım.

Selena boktan kocası tarafından becerildi. Lexington onu seviyor ama benim sevdiğim gibi değil. Aynı şekilde değil. Bu boku görmek istemiyorum, ama aklımın bir köşesindeki rahatsız edici düşüncenin ondan kaynaklandığını *biliyorum*.

Sikimi amına dayadım. Hâlâ döllerıyla kaplı, benim için çok kaygan ve ıslak. Kalçalarımı geri çekiyorum ve içine doğru itiyorum. Ben derinden iterken kolları boynuma dolanıyor ve yeni zevk almış amının sıcaklığı beni inletiyor. Ona doğru eğilip yukarı doğru iterken onu öpüyorum ve sırtını ahşap duvara sürtüyorum. Dudaklarıma karşı inliyor. Boynunu ısırarak üzereyken gözlerim karanlık kapı aralığındaki bir gölgeye takılıyor.

Jamie.

Gözlerini göremiyorum ama baktığını biliyorum. Nasıl bakmasın ki? Ona kızmak yerine hıncımı onun amından çıkarıyorum. Karanlık figüre bakıyorum ve elimi kalçasının arkasına sürtüyorum, bacağına kaldırıyorum ve kıcını kavriyorum. Lexington onun bize bakmasına bayılıyor ve ben onun içine daha derinden girip hıncımı amcığından çıkarırken bu duygu beni kazanıyor. Başının üstündeki duvardaki resim çerçeveleri, içine ittiğim gücün her bir onsuyla takırdıyor.

İyi tarafım kontrol için savaşıyor. Lexington onun izlemesini istiyor, buraya gelmesini ve yüzünü onun amına gömmesini istiyor, ama diğer yanımda bu düşünceden geri çekiliyor. Ona onu düşünmemesini söyledim, ama her hamlede vücudundan akan zevki görürken nasıl başka bir şey düşünebilir ki?

"Çok iyi *hissediyorsun*, tavşan," diye homurdanıyorum. Başını çevirmeye çalışıyor ama ben uzanıp gözlerini üzerimde tutuyorum. Yoğun bakışları beni çok çabuk yakınlaştırıyor. Son iki saat tahrir olmamın bir faydası yok. "Boşalacağım," diyorum ona. Selena'nın boşalması Lexington'ın umurunda değil ama daha önceki orgazmının ipeksi kremi hâlâ amını kaplıyor.

Ondan ayrıldım ve onu ayağa kaldırdım. Ancak onu yere bıraktığımda Jamie'nin bizi izlediğini fark ettim. Panik içinde ağzı açık bir şekilde kot pantolonuna uzanıyor ama kolundan tutup üstünü örtmesine engel oluyorum. Gözleri benimkilere kayıyor ve bana eski evinin mutfağında olduğu gibi bakıyor.

"Lex," diyor, yavaş ve temkinli, tıpkı bir av hayvanı gibi.

"Orada öylece durma. İzlediğini biliyorum ve ne istediğini de biliyorum," diyorum Jamie'ye bir adım geri çekilirken.

"O değil-"

"Şimdi, otostopçu. Buraya gel." Sesimi yükseltiyorum. Selena'nın gözlerindeki bakıştan, olacıklardan korktuğunu anlıyorum. Lexington ondan kendisini becermesini isteyecek mi? Lex onu kendisine ait olana baktığı için öldürecek mi?

Belki ikisi de.

Jamie yanıma geliyor, gözleri aramızda geziniyor. Omzundan tutup Selena'yla yüzleşmesi için çeviriyorum ama Selena ona bakmıyor.

Aferin kızıma.

"Sana bana ait olanı düşünmemeni söylemiştim ama yine de kapı aralığından bizi izlediğini gördüm. Onun içine girmenin nasıl bir his olacağını düşündüğünü biliyorum. Değil mi?"

Yüzünü bana dönmeye çalışıyor, dili kuru dudaklarını ıslatmaya çalışıyor ama gömleğini kavriyorum ve onu gözlerini Selena'dan ayırmamaya zorluyorum.

"Şimdi izlemeyi bırakma, otostopçu," diye hırslıyorum. "Görmek istediğin şey buydu, o yüzden şimdi iyice bir göz at."

Tenim öfkeyle yanıyor. Beyaz öfke beni kör ediyor.

Selena bana bakıyor ve gevşek dudakları geriliyor. O biliyor. Konuşmaya çalışıyor ama artık çok geç.

Başının iki yanından tutup boynunu kırıyorum. Gürültülü çatırtı kulübenin sessizliğini bozdu. Ölümü anlık oldu.

Sadece en yoğun korku anlarında duyduğum bir çığlık atıyor. Birinin ona saldırmasından ya da onu öldürmeye çalışmasından değil. Benden ve yaptıklarımın korktuğu için.

Şey, Lexington, ama tüm niyet ve amaçlar için, bendim. "Lex!" diye bağırıyor. "Ne oluyor lan?"

Ona gitmek istiyorum ama gözlerindeki öfke ve korku beni engelliyor. İşte bu yüzden Selena benim yanımda güvende değil. Kontrol her zaman bende değil. Lexington insanlara korkunç şeyler yapıyor.

Keskin bir nefes alıyorum çünkü kendime yalan söylediğimi biliyorum. Lex olarak ben de gerçekten korkunç şeyler yaptım ama ona değil.

Tekrar söylüyorum, dürüst davranmıyorum. Ona bazı boktan şeyler yaptım ve bunları eskiden olduğum adama yükleyemem.

Benim olduğum adam.

"Bunny," diyorum ama panikle aldığı nefesler sesimi bastırıyor. Ağlıyor, kamyona davet ettiği adama bakmaya bile korkuyor.

Sonunda ona doğru yaklaştım ve ona bakmasını sağlamak için saçlarını avuçladım. "İşte ben buyum, Selena. Tahmin edilemez. Tehlikeliyim. Eğer lanet bir köpek olsaydım, beni uyuturlardı. Mahkemeler bana bu cezayı vermeyi çok isterdi ama ben idam cezasına inanmayan bir eyalette yaşıyordum, bunu hak etmeme rağmen. Hâlâ da hak ediyorum." Kararmış gözlerim onunkilere dikildi. "Benim hak etmediğim şey sensin."

"Hepsi benim suçum," diyor hıçkırıklar arasında. "Benim yüzümden öldü."

Ona bunun onun hatası olmadığını söylemeliyim. Ama öyle. "Haklısın, Selena. Ama beni buna ikna etmene izin verdiğim için *benim* hatam. Kamyonete bindiği anda kulübeden canlı çıkamayacağını biliyordum. Kaldığımız yeri başka birinin öğrenmesi riskini almayı reddediyorum." Sözlerim onu daha çok ağlattı. "Ama benim olduğum kişi olmaktan kendimi alamadığım gibi, sen de olduğun kişi olmaktan kendini alamıyorsun. Benim olanı düşündüğü için bile birini cezalandırabilecek bir insanım." Başımı sallıyorum. Arka cebimden kamyonetin anahtarını çıkarıp onun yanındaki masaya atıyorum. "Gidip bu işi halledeceğim. Döndüğümde gitmiş olmanı bekliyorum."

"Ne?" diye kekeliyor.

Gitmek zorunda. Onu aldığımdan beri başımıza gelen her şey benim yüzümdendi. Onu içine soktuğum durumlar. Bunu yapmaya devam edemem. Benimle güvende değil.

Kimse değil.

"Senin için yeterince güvenli bir hayat yaratamam. Bu mümkün değil. Artık evcilik oynayamayız, Selena. Gitmek zorundasın."

"Lex-"

"Şimdi!" Onu ürkütecek kadar yüksek sesle bağırdım. "Geri döndüğümde gitmemiş olursan, senden nasıl kurtulduğumu beğenmeyeceksin."

Kalbime saplanan bir vida gibi, bunları ona söylemek canımı yakıyor ama onun güvende olması için biraz acı çekmem gerekiyorsa, öyle olsun.

Daha kötülerini de yaşadım.

Adamın kollarından tutup onu kulübenin arkasına doğru sürüklüyorum. Çocuğa bakıyorum ve nereden gelip nereye gittiğini merak ediyorum. Keşke onun hakkında daha çok şey sorsaydım. Belki bu beni yaptığım şeyi yapmaktan alıkoyardı. Ama büyük bir parçam bunun bir önemi olmayacağını biliyor. Cesedinin bir geçmişi olsa bile onu yine de öldürürdüm. Şimdi sadece kurtulmam gereken bir ceset çünkü en başta kamyonu girmesine izin verdim.

Çünkü küçük nazik bir tavşanın ricalarını dinledim.

Yirmi İkinci Bölüm

Selena

Bu geceyle ilgili hiçbir şey beni şaşırtmamalıydı. Lex'in sağı solu belli olmaz. Her zaman tahmin edilemez olmuştur ama Jamie'nin bizi izlemesine izin vermesi beni şaşırttı. Aklının başına gelip onu öldürmesi de beni şaşırtmadı. Bu bir sarkaçtı, bir adam öldürülmeden önce yaşanan bir zevk anıydı.

Arka kapı çarpıyor ve üzerimdeki her şeyi yıkamak için lavaboya gidiyorum. Benim boşalmam, Lex'in boşalması, suçluluk duygusu. Kendimi kurulayıp atılmış kot pantolonuma geri dönene kadar masanın üzerindeki anahtarı aklıma bile getirmiyorum. Pantolonumu giydim ve Ford anahtarlığına baktım.

Anahtarı alıyorum ve Lex'in dokunuşunun sıcaklığını hatırlayarak kotumun düğmelerini ilikliyorum. Gitmek istiyorum. Bir parçam gitmek istiyor. Diğer yanımda ise kararsız. İçgüdülerim koşmak, ondan olabildiğince hızlı uzaklaşmak yönünde, ama her adımda tereddüt ederek yavaşça yürüyorum.

İçgüdülerim donuk.

Git.

Kal.

Git.

Zihnimde tartışıyorum. Olan her şeyi tekrar oynatıyorum. İlk araba hırsızlığı, Lex'in beni neredeyse bir plastik parçası karşılığında satması ve Lex'in kocama beni becermesini emretmesi. Ama Lex'in bana el kaldıran adamları öldürdüğü zamanı da hatırlıyorum. Beni konfor alanımın dışına ittiği ve hiç hissetmediğim kadar iyi hissettirdiği tüm zamanları hatırlıyorum. Arabama binip bana sürmemi söylediği andan beri çok canlıydım.

Vermem gereken bir karar var. Ve bunu şimdi yapmalıyım. Lex'in tabancasını kavradım ve kapının kolunu tuttum.

Lex

Kürekle toprak yığını yolluyorum ve nemli gece havasını içime çekiyorum. Küreği kulübeye doğru geri taşıyorum ve her şeyi düşünmeye çalışıyorum. Selena'nın gitmesini istiyor muyum? Kesinlikle hayır. Gitmesi gerektiğini düşünüyor muyum? Evet. Onun gibi bir kadına zarar vermeye hazır olan diğer insanlardan, herkesten güvende olmadığını düşünürdüm ama ona zarar verenler onlar değildi.

O bendim. Tekrar ve tekrar.

Onu kaçırdım. Onu lanet bir kimlikle takas etmeye çalıştım. Her hayır cevabını görmezden geldim ve evet diyene kadar onu zorladım. Onu benim için öldürmeye ve soygun yapmaya zorladım. Onu dünyanın canavarlarından korumaya çalışırken pek çok kez neredeyse öldürüyordum ... ama ben hepsinden daha büyük bir canavarım.

Gitmesine ihtiyacım var. Kaçması ve bir tavşan olması gerekiyor; mutlu, huzurlu ve özgürce koşan bir tavşan. Artık kafesimde kalmasına gerek yok. Artık hayatta kalmak için ihtiyacı olan şeylere sahip.

En büyük avcılardan kaçmak için.

Küreği arka verandaya yaslayıp karanlık kulübeye giriyorum. Daha oturma odasına varmadan masanın üstünün boş olduğunu görüyorum. Acı dolu bir rahatlama nefesi bırakıyorum. Sonunda gitmişti. Kafesini açtı ve kaçtı.

Rahatlamamdaki acı, onsuz ne kadar kaybolmuş olduğumdan geliyor. Hapisten kaçtığımdan beri bildiğim tek şey oydu. Çok uzun zamandır ilk kez bir şeyler hissettim, belki de tüm hayatım boyunca. Onunla mutluluğu yaşadım.

Ama mutlu kalmama izin yok. Bunu hak etmiyorum.

Bedenimdeki hapishaneden kaçtım ama zihnimdeki hapishaneden kaçamadım. Bu bir ömür boyu hapis cezası ve en özgürleştirici şey altımda yatarken bile bundan asla özgür olamayacağım. Kim olduğumu kapatmanın bir yolu yok. Onun için bile.

Arka yatak odasının duvarına bir yumruk indiriyorum, sonra bir tane daha. Hissetmeyi hak ettiğim hüsrarla dolu hayvani bir çığlık boğazımdan patlıyor. Gitmesine izin verebileceğimi sanmışım. Ona ormanda benden nefret etmesini, beni terk etmesini söylediğimde, bir parçam bunu yapmayacağını biliyordu, ama şimdi o gitti ve ben bununla başa çıkamıyorum.

Izdırap öfkeye dönüşür. Lexington çirkin yüzünü göstererek olanlar için Selena'yı suçlamaya çalışır. Ondan başka suçlanacak kimse yoktur.

Ben.

Tek düşünebildiğim silahımı almak. Elime aldığımda ne yapacağımı bilmiyorum, ama bunların hiçbirini onsuz yapmak istemiyorum. Yapamam.

Oturma odasına girdiğim anda tabancamın sürgü sesini duyuyorum. Sese doğru dönüyorum ve Selena'yı gümüş namlunun arkasında bana bakarken görüyorum. Onu gördüğümde rahat bir nefes alıyorum ama yüzündeki öfkeyi fark ettiğimde bu kısa sürüyor. Gözleri sert ve yabancı. Dudakları gergin bir çizgi gibi.

"Bu ne tavşan?" Parmağını tetiğe koyarken soruyorum. Bu kız daha önce hiç silah kullanmamış ve beni isteyerek vuracağından korkmuyorum; korkum, o güzel küçük göğsünü şişirmeye çalışırken *kazara* beni vurması.

"Bana bu şekilde davranmandan bıktım," diye hırlıyor.

Normal çiftler bu tartışmayı böyle yapmaz. Ama biz normal değiliz. "Beni vurmayacaksın, tavşan."

Namluya uzandım ama o benden uzağa nişan aldı ve tetiği çekti. Ben zıplamıyorum ama o silah sesi duymaya alışık değil ve sesle birlikte neredeyse yerinden sıçırıyor. Tahta parçaları duvardaki delikten kopup yere düşüyor.

"Sen bir katil değilsin," diyorum gülerek.

Silahı tekrar bana doğrulturken elleri titriyor. Parmağı tetikte titriyor. Bu kız kazara beni kafamdan vuracak. Namluyu bile tutamıyorum çünkü o kadar titriyor ki.

"Neden üzgünsün, Selena? O adamı öldürdüğüm için mi kızgınsın?"

"Hayır!" diye bağırıyor, hayal kırıklığı içinde alnındaki saçları savuruyor. "Bana gitmemi söylemenden bıktım! Beni uzaklaştırmaya neden olacak bir sonraki şey hakkında endişelenmekten bıktım!"

İnledim. "Gerçekten mi? Sana gitmeni söylediğim için mi silahımı bana doğrultuyorsun? Ben sadece sana hak ettiğin özgürlüğü veriyordum."

Onun gittiğini düşündüğüm için silahımla dizlerimin üzerine çökmeye hazırdım. Şimdi kalmasını sağlayacağını bilseydim, oraya vardığımda neredeyse yalvarmaya meyilli olurdum.

Parmağı tetiğin etrafında kıvrılıyor ve gözleri kısılıyor. "Beni umursuyor musun ki?"

Ben mi? Ona zarar veren *herkesi* öldürürüm, kendim de dahil. Onun için kalbimi ortaya koydum, beklediği şekilde olmasa bile.

Riski ve öfkeyi görmezden geliyorum ve ona doğru adım atarken namluyu yukarı doğru çeviriyorum. İçimi dökmeye karar veriyorum ve neden her zaman kendim olmadığımı açıklamaya çalışıyorum.

"O adama yaptıklarım için özür dilerim. Ve senden de. Senin için iyi olmaya çalışırken içimde bir savaş var. İçimde koca bir savaş var. Seninle yatan iyi adam olmak için her savaşı kazanamam. Hangisinin gerçek ben olduğundan bile emin değilim, ama güzel kafana asla el sürmeyecek olanın ben olduğunu düşünmek istiyorum. Ama *bilmiyorum* ve bu yüzden seni kendimden uzaklaştırıyorum." Silahı sıkıca kavrayıp arkama koymadan önce bırakmasını bekliyorum. Onu duvara yaslayıp bileklerini başının üzerine kaldırıyorum. Kalp atışları benimkilere çarpıyor. Bana silah çekmesi beni çok kızdırmıştı. Damarlarımdaki kanı yaktı. Ama bir yandan da bunu yapması hoşuma gitmişti. O küçük noktasını kanıtladı.

Ellerimden birini bileğinden indirip vücudunda gezdiriyorum ama bakışlarını kaçırıyor ve başını sallıyor. "Hayır Lex," diyor ve zayıflamış sözcükleri Lexington'ı dürtüyor. Onun gerçekten av olmasını seviyor. Zayıf olduğu zaman. Ama o tarafımı uzak tutuyorum ve bileklerini indiriyorum.

Her şey çok kırılgan, tıpkı bir iğnenin üzerinde dengelenen bir bardak gibi. Onu daha fazla zorlamak bardağı hassas dengesinden uzaklaştırır.

Eğilip alından öpüyorum, endişeli terinin tuzluluğunu tadıyorum. "Sen burada uyu, ben de gidip yatak odasında uyuyayım."

Bu işi halletmeliyiz. Bir şekilde. Onu rahat bırakmak bunu yapmanın tek yolu gibi görünüyor. Her şey o kadar ham ki, bu gece zorlarsak ikimizi de parçalayacak.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Selena

Lex olmadan yatakta uyandım. Dün gece ikimiz için de çirkin bir noktaya geldi. Gitme şansım vardı ve *neredeyse* gidiyordum. Kamyonete bindim, kucağımdaki tabancayla boğuştum ve içeri dönmeye karar verdim. Ama öfkem hâlâ içimdeydi, vücudumdaki her hücreye yayılıyordu ve bu yüzden silahını ona doğrulttum. Neden bazen iki farklı insan gibi göründüğünü bilmem gerekiyordu. Neden her zaman beni kendinden uzaklaştırmaya bu kadar istekliydi? Bunu benim için sadece o cevaplayabilirdi.

Yataktan çıkıyorum ve terden sıırılsıklam olmuş gömleğimi tenimden uzak tutuyorum. Dışarıda ağır ağır akan suyun sesini duyuyorum. Ses beni çağırıyor ve dışarı çıktığımda buharlı hava üzerime saldırıyor. Günün erken saatlerinde burası çok sıcak oluyor. Sesi takip ederek evin arka tarafındaki duş kabinine gidiyorum ve Lex'i buluyorum. Paslı duş başlığının altında saçlarını yıkarken bana arkasını dönmüştü. Kıyafetlerimi çıkarıp arkasından içeri giriyorum. Önce arkasını dönmüyor, tavrı üzerime yağan su kadar soğuk.

"Lex?" Fısıldıyorum. Ellerini kirle kaplı duvara koyuyor. Kaygan vücuduna uzanıp bir elimle iyileşmekte olan bıçak yarasını ovuyorum.

"Gittiğini düşündüğümde berbat haldeydim," diyor. Sözleri soğuk sudan daha çok ürpertiyor beni. "Sensiz yaşamak istemedim, tavşanım." Sonunda bana doğru döndü. Burnundan su damlıyor ve dolgun dudaklarının arasından kayıyor. "Senden saklamaya *çalıştığım* yarımıla başa çıkabileceğinden emin olursan seni uzaklaştırmayı bırakacağım."

Geniş göğsüne yaslanıyorum. "Belki de bunu benden saklamayı bırakmalısın. Hepinizle başa çıkabilirim Lex. *Senden* korkmuyorum. Kendinle savaşılmaya çalıştığında dönüştüğün kişi benim korktuğum kişi. Bu duyguların boyun kıran sarkacı. O parçanı anlamlandırmaya çalıştığında daha da dengesizleşiyor. Etrafımızda yüzlerce ceset olsa bile seni severdim. Evet, o adamı öldürdüğünde üzıldüm ve çok suçluluk hissettim ama şaşırmadım. Bana dokunmayı düşünen bir adamı öldürmeni beklerdim. Başının üstünde bir saatin işlediğini biliyordum. Beklemediğim şey ise beni her seferinde uzaklaştırmam. Bana söylediğin gibi, olduğun şeyden kaçmayı bırak. Yapabileceklerinden." Başımı kaldırıp ona bakıyorum, saçlarımı ıslatan suyu göz kırparak uzaklaştırıyorum. "Her şeyini kabul ediyorum Lexington."

"Nasıl, Selena?" Beni kendine çekti. "Bu kadar çok insanı incittikten sonra seni nasıl hak edebilirim? Seni incittiğim onca zamandan sonra? Dün anlayamadığım şey buydu. Sana yaptığım onca şeyden sonra hâlâ benimle kalmak *istiyorsun*. Benim gibi biri bu kadar affedici birini hak etmez."

Lex

SELENA temizlenir ve duştan çıkar. Soğuk sudan nefret ediyor. Bir süre daha altında kalıyor, olan biten her şeyi düşünüyorum. Dayanılamayacak hale gelene kadar orada kalıyorum.

Suyu kapatıyorum ve güneşe çıkıyorum. Güçlü ışınları tenimi neredeyse anında ısıtıyor. Hazırladığım kot pantolonu alıp üzerime geçiriyorum ve içeri girmeden önce güneşin tenimi biraz daha öpmesine izin veriyorum.

Selena bir hayranının önündeki kanepede oturuyor, üzerinde bir çift siyah şort ve bir tişört var. Alnında boncuk boncuk terler var. Sırıtiyorum. Soğuğu ya da sıcaklığı sevmiyor. Seçici küçük bir tavşan. Koltuktan kalkıyor ve bana doğru adım atıyor. Kollarımı ona doluyorum ve dün gece aramızda olan her şeyi unutuyorum. Sanki birinin hayatını hiç söndürmemişiz gibi.

Selena benimle kalmak istediği için delirmiş durumda ama aptal değil. Her ne kadar biraz şımarık, inatçı ve şımarık olsa da aptal değil. Benimle olmak için hayatını riske atacak kadar deli olduğunu kabul etmeliyim. Bir gün ona zarar verebileceğimi biliyor. Onu düşündüğü için bir adamı öldürsem bile, onun koşulsuz olarak benim olduğunu kabul etmeliyim.

Eğilip onu öpüyorum, dudaklarındaki terin tuzunu tadıyorum. Tulumunun ince kumaşından meme uçlarını okşuyorum. Dokunuşumla ürperiyor. Onu öperken başının iki yanını kavriyorum ve bu iki elden başka bir şeyle neler yaptığımı gördükten sonra bile içinde en ufak bir korku belirtisi yok.

Ağzıma karşı inliyor.

"Oh, tavşancık," diye homurdanıyorum, içine daha derin giriyorum ve mükemmel kıcını kavriyorum. Parmaklarımı şortunun bel bandına geçirip aşağı doğru çekiyorum. Solgun tenini ortaya çıkardığım an kuduruyorum. Bu özgürlüğün bana izin verdiği bir şekilde ona açım. Uğruna çok çalıştığımız özgürlük. Herhangi bir şekilde özgür hissetmeyeli uzun zaman olmuştu, hapse girmeden önce bile.

Tişörtünü çıkarıyorum. Mükemmel göğüsleri gevşeyip açılıyor ve ağzımın suyu akıyor.

Beni yatağa itti. Ben de beni itmesine *izin verdim*. Kucağıma tırmanıp belime oturdu. Kalçalarını kavriyorum ve çıplak tenini fermuarım boyunca hareket ettirerek kot pantolonumda bir ıslaklık izi bırakmasına izin veriyorum. Sürtünmeden dolayı inliyor.

Elleri fermuarıma uzanıyor ve açılığının parmak uçlarının hareketleriyle ortaya çıkmasına bayılıyorum. Selena'yla tanıştığımda, elini bu şekilde üzerime koymaz ya da zevkinin kontrolünü eline almazdı. Küçük tavşanımın istediğini elde etmek söz konusu olduğunda yırtıcı bir hayvana dönüşmesini seviyorum, özellikle de benim sikimi istediğinde.

Aletimi kotumdan çekiyor ve kendini indirdiğinde, onun sonunu hissediyorum. Onun mutlak sınırını. Sanki dün gece hiç yaşanmamış gibi, her zaman olduğu gibi tüm vücudunu bana veriyor. Sanki ben bir adam öldürmemişim ve o da bana silah çekmemiş gibi.

"Aferin kızıma, tavşancık," diye inliyorum başımı geriye atıp kucağımda onun ağırlığını hissederken. Giderek artan inlemelerini dinliyorum. Çok az kez sevişmiş ve birbirimizin zevkinin tadını çıkarmıştık.

Bana binerken vücudu terden parlıyor. Onu ısıtan ben olduğumda sıcaktan ne kadar nefret ettiğini unutuyor. Elleri göğsüme düşüyor ve kucağımda debeleniyor. Meme uçlarını kavriyorum ve sıktıkça inletiyorum. Göğsünü kendime çekip onu öpüyorum. Etrafımda kasılıyor, aletimin tabanını sıkıyor. Çekiliyorum, böylece etrafımda gerilebilir

şışmış kafası. İnliyorum ve onun zevkinin beni memnun etmesine izin veriyorum. Amcığı gevşediğinde ve etrafımda gerildiğinde bile inanılmaz hissediyor.

"Tanrım, tavşancık," diye homurdanıyorum. "Kukuna doyamıyorum. Sana doyamıyorum." "Lexington," diye inliyor.

Ona bakıyorum ve tam adımı tekrar söylediğinde içimdeki hayal kırıklığı titreşimiyle savaşıyorum. Gelip onu nasıl becerdiğimi değiştirmesini istemiyorum. Onun beni nasıl becerdiğini. Ben onun orgazmının peşinden koşarken bencil olmasını isterken, *onun* gelip onu bencilce becermesini istemiyorum.

İfadesinin üzerine çöken bir karanlık var, benim küçük kurduma dönüşümünü tamamlıyor, sikim onun derinliklerinde.

"Hiç üzerine tükürüldü mü?" diye soruyor, öne doğru eğilip kucağımda sallanırken yüzünde sinsi bir sırıtış.

Oh, tavşan. "Düşündüğün gibi değil," diyorum.

"Ağzını aç."

Başımı sallayıp ona hayır demeyi düşünüyorum. Ben böyle bir şey yapmam. Güzel yüzüne, ağzına, mükemmel küçük amına tükürmüştüm ama tükürüğünü almayı hiç düşünmemiştim.

Ama onun için her şeyi yaparım ve ağzıma tükürmek isterse izin veririm.

Elimi boynunun arkasına koyuyorum ve onu ağzıma doğru sürüklüyorum. Dudakları benimkilere çok yakın. Dudaklarımı aralıyorum ve onun hareketini bekliyorum. Selena somurtuyor ve dilime çarpan yavaş ve şehvetli bir ağız dolusu tükürük salıyor.

Sikeyim. Bundan hoşlandığımı sanmıyordum, ama tükürüğü ağzıma düştüğü ve bana binmek için kendini kaldırdığı an, i ş i m bitti.

Onu aşağı çekiyorum ve tükürüklerimiz hâlâ birbirine karışırken tekrar öpüyorum. Beni boşaltana kadar hareketlerini yönlendirirken bir elimle kalçasını tutuyorum.

"Pis tavşan," diye homurdanıyorum içine boşalırken, onu olabildiğince derinden dolduruyorum. Boşalmam şaftımdan aşağı damlayıp leğen kemiğimin üzerinde birikirken bile üzerimden kalkmıyor. Kalçaları sadece sallanıyor ve amını sıvıyla kaplıyor.

Kalçamı kaldırıyorum ve onu bir kez daha sırt üstü yatırıyorum. Beni öpüyor. Onun gibi biri benim gibi birinin içine girmesine izin vermemeli, onu bu kadar doldurmama izin vermemeli. Onu ilk becerdiğim andan beri her damlamı almasını sağladım.

Ondan çekiliyorum ve benim ondan damlıyor, mükemmel amının her kıvrımını kaplıyor. Bacaklarını ayırıyorum. "Onları benim için aç," diyorum ona. Uyluklarının içi ipeksi kremle parlıyor. "Tanrım, döllerimin senden damladığını görmeye bayılıyorum. Kendini neye bulaştırdığının farkında olmayan tatlı yüzlü küçük bir tavşan." Elim kalçasında gezdirip tenindeki menimi temizliyorum. "Ya da belki de kendini neye bulaştırdığını çok iyi biliyorsun ve umursamıyorsun."

Eğilip onu öperken boşalmamı onun içine geri itiyorum. Onu parmaklarımla beceriyorum ve boşalmamızın ıslak sesi kulaklarıma müzik gibi geliyor. Ondan daha fazla damladığında, bacaklarının arasına düşüyorum ve onu temizlemek için ona uzun bir yalama veriyorum. Dilimi kıvrıp her damlayı yakalarken inliyor ve saçlarımı yumrukluyor.

Ayağa kalkıp saçlarını avuçluyorum, dudakları baskıya karşı ayrılana kadar onu yukarı çekiyorum. Ağzına tükürüyorum, son parçamızı almasını sağlıyorum - tükürüğümüzü ve boşalmamızı. İnliyor ve alt dudağını ısırarak yutkunuyor.

Ona verdiğim her şeyi alır.

"Seni seviyorum Lex," diye inliyor ağızıma karşı, parmaklarımı içine sokarken. Bir inilti çıkıyor ve parmaklarımın ucuyla sözlerinin peşinden gidiyorum. Göğsü benimkiyle buluşmak için yükseliyor.

Hiç kimseye seni seviyorum demedim. Doğal gelmiyor. Çok yabancı. Aklımın almadığı bir kavram. Bu kelimeyi ya da onu sevmediği açık olan kocasının ağzından nasıl bu kadar kolay çıktığını anlamıyorum. Bir insandan diğerine nasıl bu kadar çok ve bu kadar az şey fark edebilir? Ağzından uzaklaşıyorum ve kelimeler boğazımda düğümleniyor. Ona söylemek *istiyorum* - ona karşı bu hislerle doluyum - ama bunları söylemek benim için o kadar kolay değil. Ona nasıl hissettiğimi göstermeye çalışıyorum ama Selena gibi bir kadın için bu asla yeterli o l m a y a c a k t ı r . Bunu benden duyması gerekiyor ve ben de deniyorum.

Zor yutkunuyorum. Sanki bir oda dolusu insanın önünde ilk kez yeni bir dil konuşmaya hazırlanıyormuşum gibi. Bunun onun için ne kadar doğal olduğunu, hiç tereddüt etmeden dilinden dökülmesini asla anlayamayacağım, özellikle de ona yaptığım ve tanık olduğu onca şeyden sonra.

Bir elimi boynunun arkasına koyup onu dudaklarıma doğru kaldırıyorum. Parmaklarımı içinden çıkarıp ağızına sokuyorum. Boşalmış parmaklarımı alıyor ve hepsini yutuyor. Tanrım, eğer bu aşk değilse, ne olduğunu bilmiyorum.

"Seni seviyorum tavşanım," kelimelerinin dudaklarımdan yuvarlanıp ağızına damlamasına izin verdim.

Eğer biri bana silah zoruyla arabasına bindiğim korkmuş genç kızın, az önce lanet olası ağızıma tüküren altımdaki seksi, güçlü kadın olacağını söyleseydi, onlara inanmazdım. Ona değil. O küçük tatlı tavşana değil. Şimdi onun gerçekte ne olduğunu ve tam da olması gereken yerde olduğunu biliyorum.

Benimle gel.

Sonsöz

Selena

Duşa giriyorum, eski duş perdesini paslı metal çubuğun üzerinden çekiştiriyorum. Dışarıda soğuk suyla duş almaya asla alışamayacağım. Su ne kadar soğuk olursa olsun, kalbim sıcak çünkü Lex beni ısıtmak için içeri girecek.

Perde çubuğun üzerinde hareket ediyor ve o karşımda duruyor. Şimdiden çıplak, ay ışığı çıplak tenini aydınlatıyor. Neredeyse bir yıldır kendi başımızayız, eski hayatlarımızın sınırlarından uzakta yaşıyoruz. Her şeyden ne kadar uzak kalmış olursak olalım, onu gördüğüm an kalbim hala çarpıyor.

Küçük duşa giriyor ve beni güçlü kollarıyla kucaklıyor. "Küçük tavşan," diye homurdanıyor. Her nasılsa, soğuk suya hiç tepki vermiyor, soğuk damlacıklar üzerine yağarken yüz ifadesi metanetini koruyor. Ciğerlerim hala kasılıyor, derim suyun buz gibi parmak uçlarına karşı hissizleşene kadar göğsümde büzüşüyor.

Lex ile hayatım kocamla olan hayatımdan çok farklı. Eski kocamla. Altın dokuma çarşaf, eskiciden aldığımız ucuz kumaş parçalarına dönüştü. Süslü pantolon takımları, pamuklu gömleklere ve indirimli kot pantolonlara dönüştü. Pahalı ev yemeklerinin yerini, parkın eteklerindeki, küçük tatlı sahibinin bizi Bay ve Bayan Gorgen Hoffe olarak tanıdığı bakkaldan aldıklarımız aldı. Lüks restoranlarda yemek yemek yerine, en sevdiğim lokantayı ziyaret ediyoruz ve burada çoğu zaman karnımdaki yemekten daha fazlasıyla memnun ayrılıyorum.

Lex'in elleri bedenimden ayrılıyor ve yüzümdeki saçları tarıyor. Gözleri benimkilere indiğinde karıyor ve benim soğuk sudan daha fazla çakıl taşlarıyla doluyor. Bir tavşanın donup kaldığı ve avcının onu görmemesini umduğu an gibi hareketsiz kalıyorum.

Bana doğru eğiliyor, dudaklarını kulağımın kabuğuna yaklaştırıyor. Baştan çıkarıcılık, başımızın üstündeki su damlacıkları gibi ondan damlıyor. "Seni kovalamak istiyorum tatlı tavşanım," diyor alçak sesle ve yumuşak.

Öyle olduğunu biliyorum. Vücudunun üst kısmındaki kasların gerilmesinden anlayabiliyorum. Umutsuzca donma çabalarına rağmen tavşanı fark etti. Üstüm başım kir, yaprak ve ter içinde kalana kadar beni kovalayacak. Ya da gelene kadar.

"Kaç," diye hırlıyor, derin ve tehditkâr.

Kimin oynamak için dışarıda olduğunu biliyorum ve ona hoş geldin diyorum.
Lexington.

Lex

TAVŞAN KOŞARAK UZAKLAŞIYOR. Onu karanlık tarafımdan korumaya çalışırken neredeyse onu kaybediyordum, bu yüzden kendimi onu tutmayı bırakmaya zorluyorum. En az benim kadar sevdiği o dengesiz tarafına teslim oluyorum, sadece farklı bir şekilde.

Selena Lexington'dan korkmuyor. Tüm gördüklerinden, bildiklerinden sonra bile, dizlerinin üzerindeyken ona seslenmeyi seviyor, sanki o ağlayana kadar boğazını sikmek için dışarı çıkmayacakmış gibi.

Bu tarafım kanıma zehir gibi işliyor. Ona kaçmasını söylemeyi seviyor, böylece biz de onu kovalayabiliyoruz. Onu kim yakalarsa nasıl sikileceğine o karar verir. Lexington onu yakalarsa, sertçe ve sert bir şekilde alınır. Ben yakalarsam, çamura, yapraklara bulanıp boşalana kadar sevişiriz.

Kontrolü kaybetmek benim için her zaman kolay olmuştur ve o da bunu biliyor. Bunu kanıtlayan kanlı bir geçmişin izleri var. Benim için kontrolü sağlamak çok daha zor. Ve onun için deniyorum. Başarısız olduğumda ve içimdeki canavar onun için kükrediğinde, benden korkmaması gerekirken bile korkmuyor. Her zaman iyi bir kız gibi ona verdiğim her şeyi alıyor.

Her zaman olduğu gibi.

Bana onu cennetten alıp cehenneme yerleştirmediğimi söylerdi. Benimle tanışmadan çok önce alevlerin arasında yaşıyordu. Ve bu doğru. Ama onda çok masum bir şey var. Soygunlar ya da cinayetler yerine oyun gecelerini alışkanlık haline getirdiğimizde gülüşünde. Ya da benden vücudunu yeni ve heyecan verici şekillerde daha fazla keşfetmemi istediğinde. Bana vücudunun her parçasıyla ve en önemlisi kalbiyle güveniyor.

Her zaman bunu hak etmediğimi söyleyeceğim. Çünkü hak etmiyorum. Benim gibi biri onun gibi birini hak etmiyor. Cehennemden ya da cennetten, düşmüş ya da düşmemiş, o bir melek. Kendini kurtardığı kadar beni de kurtardı.

Ona sunduğum hayatın alıştığından çok farklı olduğunu biliyorum. Süslü değil, ama özgürlük. Ben hapishanenin sınırlarından kurtuldum, o da bir zamanlar evim dediği cehennemden kurtuldu.

Araştırmalar sosyopatların birine bağlanmakla mücadele ettiğini gösteriyor. Ve ben gerçekten hiç bağlanmadım. Hiç *istemedim*. Ona kadar. Ama aynı zamanda bir sosyopatin potansiyel olarak benzer düşünen biriyle bağ kurabileceğini de söylüyorlar. Peki bu Selena hakkında ne söylüyor?

Yıllardır süregelen antisosyal ve cinayete meyilli davranışlarımı kırdı. Psikologların asla yapamayacağı şekilde içimdeki katmanlar üzerinde çalıştı. Geçmişimle yüzleşti ve bunu anlatmak için yaşadı. Benim şeytanlarımla kendi şeytanlarıyla yüzleşiyor, bu da onun benim anlamaya başlayabileceğimden çok daha fazlası olduğundan emin olmamı sağlıyor.

Belki de anlayacak fazla bir şey yoktur.

Belki o da benim kadar tehlikelidir ve benim deliliğim onunkini seviyordur. Ve başka türlüünü de istemezdim.

Sert ve sessiz geceye doğru bağıryorum. "Hazır ol ya da olma, tavşan, işte geliyorum!"

Lauren ile bağlantı kurun

Bültene kaydolmak ve [Lauren'LaurenBiel.com'a](http://LaurenBiel.com) in baharatlı romanlarına ve diğer bonus içeriklere VIP (ücretsiz ve ilk) erişim elde etmek için göz atın!

Diğer hayranlarla bağlantı kurmak ve kitapları yazarla tartışmak için Facebook'taki gruba katılın. Daha fazlası için <http://www.facebook.com/groups/laurenbieltraumances> adresini ziyaret edin!

Lauren artık Patreon'da! Daha fazla içeriğe erişin ve gelecek romanlara göz atın. Daha fazlasını öğrenmek için www.patreon.com/LaurenBielAuthor adresine göz atın!

Teşekkür

kocam tüm bu yazarlık serüveni boyunca benim dayanağım oldu. Bu özel kitap boyunca yanımda olduğun için teşekkür ederim. Seni seviyorum!

Tek boynuzlu at okuyucularıma ve arkadaşlarıma tekrar kocaman bir teşekkür borçluyum! Christina, Kolleen, Sam, Danielle G., Beth, Cheyanna ve Ash, siz olmasaydınız nerede olurdum emin değilim!

Muhteşem patronlarıma özel olarak sesleniyorum: Amy W., Ariel, Kimberly B., Jay ve Jessica

Son olarak, bu hikayenin olabildiğince mükemmel olmasına yardımcı olan editörüme teşekkür ederim. Gerçekten harikasınız!

Lauren Biel tarafından da

Lauren Biel'in kitaplarının tam listesini görmek için şu adresi ziyaret edebilirsiniz: <https://www.amazon.com/Lauren-Biel/e/B09CQYDK87>

Yazar Hakkında

Lauren Biel birçok karanlık romantizm kitabının yazarıdır ve birkaç kitap daha yazmaktadır. Çalışmadığı zamanlarda yazıyor. Yazmadığı zamanlarda ise kocasıyla, arkadaşlarıyla ya da evcil hayvanlarıyla vakit geçiriyor. Ayrıca onu at sırtında bir gezintide ya da Upstate New York'ta bir şelalenin yanında otururken bulabilirsiniz. Onun çalışmalarını okurken beklenmedik şeyler bekleyin.

Yaklaşan kitaplarından ilk siz haberdar olmak için lütfen www.LaurenBiel.com adresini ziyaret edin.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

